

HARLEQUIN®

Presents

2463

May

Helen Bianchin

THE DISOBEDIENT BRIDE

Mục lục

Phần mở đầu

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Phần mở đầu

“Có chuyện gì thế cháu, Littlewolf”

HARLEQUIN®

Presents

2463
May

Helen Bianchin

THE DISOBEDIENT BRIDE

Rebecca lén lau những giọt nước mắt trên má, liếc nhìn lên đôi mắt nâu ấm áp, đuôi mắt đầy những vết nhăn.

“Không có chuyện gì xảy ra với cháu đâu, bác Fortunata ạ. Chỉ hơi mệt một chút thôi, cháu đoán thế”. Nàng và người đàn bà Ý thấp béo này cùng kết bạn với nhau vì cả hai cùng làm việc ở bệnh viện Trẻ em bị bệnh hiểm nghèo này. Bác Fortunata lau chùi sàn mỗi tối còn Rebecca là y tá cho trẻ em bị bệnh ung thư. Quán ăn ở bệnh viện vắng teo. Ca trực của Rebecca đã kết thúc từ nãy giờ trước nhưng nàng vẫn chưa muốn đứng lên đi về nhà.

“Cháu đừng có dối bác”, bác Fortunata nói, “mắt đỏ thế kia, cháu bị cảm lạnh hay có chuyện gì? Chuyện gì nào?”

“Timmy Carstairs sẽ chết đêm nay”

“Cháu đừng buồn phiền như thế”. Bà Fortunata nhẹ nhàng trách yêu.

“Cháu biết”. Nàng buông tiếng thở dài buồn bã. “Cháu đã tính đến những đứa nào sẽ ra đi, đứa nào sẽ ở lại.”

Rebecca dừng lại để nuốt cục nghẹn to tướng trong cổ. Cháu nghĩ Timmy là một trong những đứa trẻ may mắn. Vậy mà nó đã lừa cháu”. Nàng cố gắng mỉm cười nhưng đôi môi lại run lên bần bật.

Bà Fortunata nhét giẻ lau nhà vào chiếc xô gần đó, chen vào ngăn buồng ngồi cạnh Rebecca. Bà nắm giữ tay Rebecca trong tay mình và vỗ nhẹ. “Một cô gái xinh đẹp trẻ trung như cháu phải nghĩ tới một mái ấm, một người chồng và những đứa con của chính mình.”

Rebecca cố gắng mỉm cười lần nữa nhưng vẫn không được. Điều khát khao trong cuộc đời bà Fortunata là nhìn thấy nàng lấy chồng và có bầu. Tốt nhất là theo đúng quy luật cuộc sống.

“Có thể một ngày nào đó.”

Bà Fortunata thở phì phì. “Cháu đã từng nói thế suốt hai năm bác quen cháu rồi. Tại sao chưa bao giờ bác gặp cháu đi cùng với một vài người bạn trai trẻ nào cả? Kể từ khi cháu hôn tạm biệt Marty ...tên gì gì ấy nhỉ ...cháu vẫn một mình. Có phải từ đó cháu trở nên căm ghét bọn đàn ông?”

Lần này thì Rebecca mỉm cười, “Không. Cháu thích đàn ông. Không có chuyện đó đâu.”

“Cháu vẫn chưa gặp được người đàn ông của mình phải không?”

Rebecca rút tay và uống một ngụm café ấm, như trăn phải trả lời câu hỏi. Vài năm trước đây nàng đã từng gặp được người đàn ông của mình. Nhưng lúc đó nàng không phải là người đàn bà của anh ta.

“Nếu cháu không tìm cho mình một người chồng và có vài đứa con thì cuộc sống của cháu sẽ như thế nào đây?”. Bà Fortunata khoa tay nhấn mạnh ý của mình, gặng hỏi.

“Cháu sẽ tổ chức một trại hè dành cho trẻ em bị bệnh ung thư”, Rebecca trả lời, “Nếu cháu có thể xoay sở được tiền. Những đứa trẻ được Chúa tha thứ cần một nơi để chúng có thể đi, có thể được là những đứa trẻ, nhưng chúng cũng có những nhu cầu đặc biệt mà một trại trẻ bình thường không thể đáp ứng được. Điều ấy có lẽ sẽ không bao giờ xảy ra, vậy mà lúc nào cháu cũng mơ ước.”

“Ai cũng mơ ước, chỉ có đi wuf phải làm gì đó để mơ ước này biến thành hiện thực. Như bác, một ngày nào đó bác muốn bỏ công việc lau sàn này.”

“Tại sao thế hở bác Fortunata? Cháu nghĩ là bác chỉ thích lau sàn.” Rebecca trêu chọc.

“Bác nói cho cháu biết tại sao. Khi cháu có một cái trại cho bọn trẻ con, cháu sẽ thuê bác vào làm việc cho cháu. Thế là bác bỏ công việc lau sàn nhà.” Bà bật hai ngón tay bị viêm khớp với nhau, hoặc đang có bật. Bà không làm được đành khoa tay múa chân để nói rằng điều ấy thật dễ dàng.

“Trong khi chờ đợi cháu hãy xem đây”. Bác Fortunata thò tay trong túi chiếc áo chùng trắng rộng thùng thình đang mặc lôi ra một tờ báo thật nhàu nát. Bà đẩy nó tới trước mắt Rebecca. “Cháu cần có một người chồng. Còn người đàn ông này đang tìm vợ. Cháu hãy gọi điện đến cho anh ta đi. Cháu thấy thế nào?”

Rebecca nhìn chăm chăm vào mẫu quảng cáo trong mục riêng tư của tờ Dallas:

TÌM VỢ

Một ông chủ trang trại tìm một phụ nữ trung thực, có trách nhiệm và biết nghe lời để làm vợ. Cần phải có khả năng sinh con. Liên hệ với Zachar Whiletaw, ở trang trại Hawk's Pride hoặc gọi số 555.6784

Đôi mắt nàng mở to ngạc nhiên: “Cháu biết người đàn ông này!”

“Thật không?”

Rebecca gật đầu một cách hăm hở. “Cha cháu trước kia là thống đốc của trang trại anh ta. Cháu đã sống ở Hawk's Pride từ lúc cháu mười ba tuổi đến lúc cháu mười bảy tuổi.”

“tại sao cháu lại bỏ nó mà ra đi?”

“Cha cháu chết do một cơn đau tim, và cháu dùng tiền bảo hiểm nhân thọ để theo học một trường cao đẳng. Chẳng có lí do gì để quay lại nó cả.”

“Còn bây giờ thì có nguyên nhân đấy. Cháu hãy gặp người đàn ông này. Cháu muốn nói với anh ta là cháu muốn trở thành vợ của anh ấy”.

“Cháu không làm thế được.”

“Tại sao không?”

“Anh ấy đã đuổi cháu một lần. Cháu không cần phải nói đến lần thứ hai rằng anh ta không cần cháu.”

“Aha! Vậy anh ta chính là nguyên nhân để cháu ghét những người đàn ông khác!”.

“Chưa bao giờ cháu nói...”

“Bác biết điều cháu không nói ra.” Bà Fortunata nói. “Cháu yêu anh ta. Đúng rồi. Lần này đừng để anh ta tuột khỏi tay.”

“Bác Fotunata!”

“Không lí do lí trấu gì hết. Cháu hãy đi gặp người đàn ông này. Cháu hãy nói với anh ấy là cháu muốn làm một người vợ tốt.”

“Bác hãy nhìn vào ngày tháng của tờ báo àm xem”. Rebecca thất vọng nói: “Báo đã ra được ba tuần, chắc anh ấy đã tìm được người vợ rồi.”

“Và cũng có thể anh ta vẫn chưa tìm thấy.”

“Cháu không thể!”

“Cháu còn chờ đợi gì nữa? Không thì cháu sẽ trở thành một bà già cô đơn như bác, phải quyết định nhanh đi thôi.”

Rebecca cười ngật nghẻo. “Trước khi bác trai mất, bác lập gia đình được bốn mươi năm rồi và đã có mười ba đứa cháu.”

“Những đứa con của bác đi khắp mọi miền đất nước. Bác không gặp được chúng nếu như bác mong muốn. Bác nhớ chúng lắm. Cháu đừng có dờ dẩn mãi như thế, rồi thậm chí chẳng có đứa nào để mà nhớ đâu.”

Rebecca lại cười: “Thôi được, cháu xin đầu hàng. Cháu sẽ đi gặp anh ấy”.

Nhưng rồi điều ấy cũng chẳng có kết quả gì đâu. Zachazy White đã khước từ cô. Tất nhiên, hồi ấy cô mới chỉ là cô bé con ở tuổi mười bảy. Cũng có thể lần này anh ấy sẽ để mắt đến cô ở tuổi hai mươi ba này chẳng

CHƯƠNG 1

“Tôi đã đọc quảng cáo tìm vợ của ông. Tôi đến đây để nộp đơn xin việc”.

Zachary Whitelaw sững sốt, nhìn chăm chăm vào cô gái mặc áo phông trắng, quần jean, đi đôi giày cao cổ đang đứng bên ngoài cửa. “Becky? Có phải em không?”. Môi anh chúm lại một cách thích thú. Anh đẩy cánh cửa ra và nói: “Vào đi, cô bé”.

“Em không phải là...”

“Cô bé!”. Anh nói nốt, chạm vào mái tóc đen dài để xoa xuống ngang lưng. Miệng cười rộng ngoác đến mang tai, anh ngắm nhìn nàng từ đầu đến chân. Mắt họ gặp nhau, mặt anh bỗng nghiêm lại: “Đã lâu quá rồi nhỉ?”.

“Sáu năm”.

“Chắc là không lâu đến thế”.

Rebecca gật đầu. Nàng đứng câm lặng trước cái nhìn chăm chú của Zach, trong lòng không ngăn được niềm cảm xúc trào dâng, làm thay đổi làn da màu mặt ong ấm áp...

“Không. Em hoàn toàn không còn là một cô bé nữa”. Cuối cùng anh nói. “Em đã và đang làm gì?”.

“Em là y tá của một bệnh viện trẻ em ở Dallas”.

“Hiểu rồi”, anh nói với cái miệng cười tươi tắn, “Lần cuối cùng anh nhìn thấy em là khi em đang có một chú nhóc ngô ngố ăn mặc rách rưới đi lộc cộc đằng sau với chiếc nạng em cho chiếc chân gãy của nó. Thế có chuyện gì xảy ra với thằng bé ngớ ngẩn ấy thế?”.

“Thằng bé “ngớ ngẩn” ấy có tên là Pepper”, nàng hóm hỉnh trả lời, “và em đã để cậu ta ở lại cùng với bạn bè ở Dallas”.

“Em vẫn đang cứu tất cả những người tàn tật bước ngang qua đường em đi đấy chứ?”.

“Em đã bỏ qua một vài trường hợp”. Nàng mỉm cười thừa nhận. “Không có nhiều chỗ trống lắm trong một căn phòng nhỏ”.

“Em có cả một bộ sưu tập những con thú bị thương khi còn sống ở đây với cha”. Anh cười khoái trá. “Từ con chồn hôi đến con rắn”.

“Em không thể cầm lòng khi nhìn thấy bất cứ con gì bị đau đớn”. Nàng nói không hề hối lỗi.

“Đấy chính là điểm yếu nhất của em”.

“Chắc là em cảm thấy nặng nề lắm khi làm việc cùng những đứa trẻ bị bệnh tật”. Anh nói.

“Ôi, sao anh có thể thấu hiểu điều đó đến thế. Anh vẫn thường là như vậy”.

“Đôi khi cũng nặng nề”. Không phải đôi khi, mà rất nhiều lần, nhưng nàng không thể chạy đến bên Zach gục đầu vào vai anh mà khóc.

Rebecca lại chìm đắm trong quá khứ, nàng đứng chôn chân bên ngưỡng cửa. Hồi mười ba tuổi nàng đã từng yêu Zach như điên như dại. Nàng đã tưởng tượng cảm giác được anh hôn như thế nào, được ôm trong vòng tay mạnh mẽ của anh ra sao. Nàng đã từng nói bóng nói gió rằng nàng có thể hôn rất tuyệt vời nếu có ai đó để nàng thử nghiệm. Anh đã lờ đi những tín hiệu trẻ con vụng về mà nàng phát ra và đối xử với nàng như một cô em gái ngỗ ngược, để cho nàng cùng làm việc với anh. Với sự kiên nhẫn kỳ lạ, anh đã dạy nàng tất cả mọi điều về trang trại nhưng không dả động gì đến chuyện hôn hít cả.

Thật đáng tiếc, còn lâu trước khi nàng đủ lớn để lọt vào cặp mắt của Zach, anh đã yêu một cô gái khác lớn hơn nàng rất nhiều – hai mươi hai tuổi. Nàng nghĩ nàng sẽ chết mất khi anh nói với nàng anh định cưới Cynthia Kenyon làm vợ.

“Anh không thể cưới chị ấy!”. Nàng khóc. “Anh không thể!”.

“Nào, cô bé”.

“Em không phải là cô bé, em là một cô gái”.

Anh ta cười nhạo nàng. Cười nhạo! “Nào, cô bé”.

“Không được gọi em như vậy”.

“Nhưng em vẫn còn là một cô bé con”, anh nhẹ nhàng nói. “Tuổi mười sáu ngọt ngào và chưa một lần hôn. Hãy đợi một vài năm nữa. Sẽ có người đến với em và cúi đầu dưới chân em”.

Nàng chòng chọc nhìn anh ghê sợ. Bất ngờ trong trí óc nàng lóe lên rằng anh sẽ không đợi nàng lớn lên. Anh sẽ cưới Cynthia Kenyon làm vợ và nàng sẽ mất anh mãi mãi.

“Anh thật là ngốc”, nàng chế nhạo, “Anh chẳng biết cái gì cả”. Sau đó nàng bỏ chạy, tìm một chỗ để trốn, ở đó nàng có thể tự chăm sóc vết thương của chính bản thân mình.

Sau nhiều giờ đồng hồ trôi qua, cha nàng tìm thấy nàng trên gác xép của nhà kho. Ký ức triền miên nhất về ông chính là cách ông an ủi nàng trong ngày hôm ấy. Ông quỳ gối trên đồng cỏ khô ôm nàng trong vòng tay, giữ nàng khi nàng khóc, cơ thể nàng đang rung lên vì những tiếng nức nở vì đau khổ và bị tổn thương. Khi cơ thể đã rã rời và nàng không còn khóc được nữa, ông nhẹ nhàng lấy khăn tay lau những giọt nước mắt của nàng.

“Cha biết, con đang nghĩ đây là ngày tận cùng của thế giới”, ông nói, “nhưng một ngày nào đó con lớn lên, con sẽ nhận ra rằng đây chỉ là sự đam mê của trẻ con thôi”.

Nàng đã tin lời ông hoặc cố gắng tin ông, nhưng những lời nói đó cũng chẳng làm nguôi ngoai một cô gái đã bị tổn thương với trái tim tan nát.

Sau đó gặp Zach, nàng cố tình nói lắp: “Em ch – chúc anh và Cynthia y-yêu nhau mãi mãi và hạnh phúc”.

Anh vòng tay khoác vai cô. “Điều ấy rất có ý nghĩa đối với anh, cô bé”. Sau đó anh dùng khớp nắm tay đâm đũa vào cằm nàng và để nàng đi. Súot một tuần, nàng không hề bước tới gần anh. Cuối cùng nàng quyết định phải chấp nhận sự có mặt của anh khi có thể. Nàng bắt gặp anh nhiều lần chăm chú nhìn nàng. Cái nhìn kỳ quặc trong mắt anh làm nàng bối rối.

Hai ngày trước khi cưới, Cynthia chết trong một vụ nổ máy bay. Đây là một thử thách đau đớn với linh hồn bất diệt của chị ấy. Bằng cách này hay cách khác nàng tìm cách chia buồn cùng anh, nhưng Zach cứ âu sầu không nguôi. Nàng đã giữ một niềm hy vọng, một ý nghĩ mỏng manh rằng trong sự đau khổ, anh sẽ đến tìm nàng. Nhưng anh đã không làm điều đó.

Trong suốt những năm ấy, mặc dù cha nàng cam đoan rằng Zach chỉ là một phần trong quá khứ của nàng nhưng nàng vẫn không nguôi yêu anh. Thỉnh thoảng nàng cũng hẹn hò thậm chí còn đính hôn một lần nữa. Nhưng Zach Whitelaw là một chuẩn mực để nàng đem ra đo những người đàn ông khác. Nàng đã từ hôn vì nàng nhận ra rằng nàng không công bằng với Marty “tên gì ấy” như bà Fortunanta hay gọi anh ta, bằng cách so sánh không thiện chí anh ta với Zach.

“Em có vào hay không?” – Zach hỏi.

“Em vào đây”. Khi nàng bước chân vào căn bếp xây bằng gạch không nung trong ngôi nhà của trang trại, bóng của anh chàng Zach cao hơn sáu foot thoáng chồm lên nàng. Khi đầu ngực của nàng chạm vào áo sơ mi của anh là lúc anh đang huýt sáo khe khẽ. Hai người lặng đi trong giây lát, choáng váng vì sự đụng chạm.

Zach bước tránh sang một bên, tay giữ chặt hai vai nàng để tách cơ thể hai người ra khỏi nhau. Thế nhưng cảm giác như bị điện giật vẫn lan tỏa giữa hai người. Đó chính là sức hút. Đã có một chuyện rắc rối xảy ra giữa hai người năm nàng mười bảy tuổi. Ít nhất đó là từ phía nàng. Nàng không biết Zach có cảm giác như thế nào. Và cũng vì chuyện rắc rối này mà nàng đã giữ khoảng cách với anh suốt từng ấy năm trời.

“Nhưng mẹo lần này không có tác dụng hơn lần trước đâu”. Anh đột nhiên nói.

Nàng ngược nhìn, bắt gặp đôi mắt đen đầy nguy hiểm đang nhìn mình. “Em không có ý va vào người anh, Zach, đấy là sự chẳng may”.

“Chẳng may giống như lần trước, phải không?”

Anh không hề quên chuyện rắc rối trước kia như nàng tưởng.

Chuyện xảy ra đã sáu năm, trước khi nàng rời trang trại vào trường cao đẳng và sau khi Cynthia chết được một năm. Zach trở thành một con người lúc nào cũng ủ ê sầu muộn. Nàng muốn Zach quay trở lại với nàng như một người đàn bà, người có thể thay thế Cynthia trong tâm trí và trong trái tim anh. Nàng đã mong muốn anh cưới nàng và họ có thể sống bên nhau suốt đời. Nhưng anh vẫn không nhìn nhận nàng như một người lớn. Chính vì thế mà nàng chọn

dịp cổ ý vấp ngã, rơi vào đúng người anh trong nhà kho. Cơ thể hai người chạm vào nhau, dính chặt lấy nhau. Nàng thích thú thấy anh thở khó khăn khi bộ ngực nàng gối trên ngực anh. Nàng còn nhớ rất rõ những hạt bụi cuốn trong tia sáng vàng của mặt trời, mùi hăng hắc của cỏ khô và phân bón.

Đôi tay anh nắm chặt vòng eo của nàng dường như để đẩy nàng ra, nhưng anh không làm thế. Khuôn mặt hai người gần nhau đến nỗi nàng có thể cảm thấy hơi thở ấm áp ẩm ướt của anh phả vào má nàng. Nhưng nàng lại là người phải đưa môi lên tìm môi của anh trước. Nàng ngạc nhiên bởi sự mềm mại của chúng và thất vọng khi Zach quay mặt đi chỗ khác. Anh buông nàng ra rất nhanh và nổi giận đùng đùng. Nàng đã nhìn thấy câu trả lời cho nàng trong chiếc quần Jean vừa vặn của anh và nhìn anh mỉm cười. Nụ cười của nàng tắt ngấm khi anh không đáp lại. Cái nhìn trên khuôn mặt anh lúc này trông thật đáng sợ. Đôi môi bẹt ra, cặp mắt nhìn lạnh ngắt. Hai bên cạnh sườn, hai bàn tay nắm chặt thành hai nắm đấm trắng nhợt.

“Không được làm như thế một lần nữa” – anh nói.

“Làm cái gì cơ?” – nàng giả vờ ngây thơ hỏi.

“Này, cô bé con” – anh nói giọng lạnh như thép – “đừng có chế nhạo nữa trừ khi em muốn kết thúc bằng chuyện em nằm bên dưới còn anh nằm trên”. Nàng đỏ bừng mặt xấu hổ trước câu nói thẳng thừng của anh và cố phủ nhận lỗi của mình: “Em không...”

“Anh quý em, cô bé”. Anh khẽ nói. “Nhưng anh không phải là người bạn trai tốt đối với em. Hãy tránh xa anh ra”.

Nàng chun môi. “Em không phải là...”

“Cô bé? Em mới có mười bảy tuổi. Còn anh đã ba mươi. Hãy để dành thời gian mà lớn lên. Khi ấy em sẽ tìm thấy một người đàn ông yêu em, ổn định cuộc sống và để những đứa con của chính mình”.

“Nhưng anh chính là người đàn ông mà em muốn”. Nàng thốt ra.

Anh nhếch môi, nụ cười vừa ngọt ngào vừa cay đắng. “Anh sẽ không bao giờ yêu một người đàn bà nào khác, cô bé”. Đôi mắt đen sẫm trở nên tàn nhẫn. “Hãy tránh xa anh ra”.

Thấy cái nhìn cảnh cáo hết như xưa trong mắt anh bây giờ, Rebecca giữ một khoảng cách giữa nàng và Zach. Đứng bên cạnh bồn rửa tay, nàng quay mặt về phía anh: “Tại sao anh lại đăng quảng cáo tìm vợ hả Zach? Em nghĩ anh có thể có bất cứ một người đàn bà nào nếu anh muốn”. “Thực ra anh không muốn có một người vợ”.

“Cái gì?”

“Anh cần một người đàn bà làm mẹ những đứa con của anh. Anh đăng quảng cáo tìm vợ để không xảy ra sự hiểu nhầm, rằng đây hoàn toàn chỉ là một công việc. Em vẫn còn ý định xin việc đấy chứ?”.

Rebecca nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Em hiểu. Mọi chuyện đã rõ cả rồi”. Nàng nghĩ cuối cùng anh đã quên Cynthia nhưng hình như không phải như vậy.

Tuy nhiên nếu đấy chính là cách anh định kiểm vợ thì nàng cũng phải làm hết sức mình để cho phù hợp với hoàn cảnh. Nàng đáp ứng được các tiêu chuẩn anh đề ra. Hầu như tất cả. Nàng trung thực, có trách nhiệm và sẽ yêu những đứa con của Zach. Nàng đã bỏ qua tiêu chuẩn biết nghe lời – một yêu cầu trong quảng cáo. Zach chắc phải biết rõ hơn là ghi những điều như thế trên quảng cáo bây giờ, vào lứa tuổi của anh. Nhưng câu “chỉ là công việc” mà anh nói lại gợi ra câu hỏi trong óc nàng.

“Thế còn tình yêu thì thế nào?” Rebecca hỏi.

“Cái gì nữa vậy?”.

“Anh không muốn có một người vợ yêu anh à?”.

“Điều ấy không cần thiết. Thực tế điều ấy chỉ gây ra phiền nhiễu khi anh không có ý định yêu cô ta”.

Rebecca thường tưởng tượng rằng một ngày nào đó Zach sẽ yêu nàng, họ cưới nhau và sau đó sống một cuộc sống hạnh phúc. Bao nhiêu những chuyện thần tiên được dệt ra.

Zach vừa thông báo rằng anh không hề có ý định phải lòng nàng hay bất cứ người đàn bà nào khác. Nàng nhú đôi lông mày suy nghĩ. Anh không hứa hẹn nhiều, nhưng điều đó chỉ có một người đàn ông cứng rắn hơn Zach Whitelaw mới có thể cưỡng lại được tình yêu vô bờ bến nàng định dành cho anh. Nàng cười rạng rỡ và nói: “Em sẽ là người đàn bà của anh, Zach. Em chấp nhận công việc này”.

Zach cười to. “Hãy quên chuyện này đi cô bé”. Anh kéo chiếc ghế cao bên chiếc bàn tròn giữa bếp, xoay tròn và ngồi dạng chân lên trên. Anh vòng tay xuống gằm ghế và cười toe toét.

“Quảng cáo tìm vợ của anh hoàn toàn đặc biệt. Em là người mà anh không hề nghĩ đến”.

“Nhưng em...”

“Zach, ngoài cửa có một ứng cử viên, người nói...”. Một phụ nữ nhỏ nhắn, mắt đen, tóc đen bất ngờ xuất hiện trước cửa bếp. “Ôi! Becky! Em không biết là chị đang ở đây”.

Rebecca nhìn em gái Zach cười thân thiện. “Chào Callen. Em trông thật tuyệt. Chị biết em sắp được làm mẹ”. Nàng đã kịp nghe những lời đồn đại ở khách sạn Stanton trong thành phố nàng sống.

Callen đặt tay lên bụng chỗ hơi lùm lùm. “Em không biết là nó đã rõ thế đâu”. Rebecca ném cái nhìn trêu chọc. “Chị đang nói chuyện về hai đứa sinh đôi, Kayla và Karen cơ”.

“Thế chị không biết về đứa bé này à?”.

“Đứa này?”.

Nàng cười toe toét. “Anh Sam và em đang chờ đứa con sáu tháng rưỡi này. Cháu bé này sẽ là sự

ngạc nhiên cho cả hai chị em sinh đôi mới được một tuổi, nhưng ai cũng mong đợi sự ra đời của nó”.

“Thế Sam thấy thế nào?”. Rebecca hỏi.

“Anh ấy đang bị sốc”. Callen bẽn lễn trả lời. “Một cơn sốc tuyệt vời bởi vì chúng em mong có một gia đình đông đúc. Nhưng kể cho em nghe về chị đi. Chị chỉ đến chơi hay sẽ ở lại đây?”.

Rebecca liếc nhanh về phía Zach. “Điều ấy còn phụ thuộc vào anh Zach. Chị đọc được quảng cáo tìm vợ của anh ấy trên báo và chị đến đây để nộp đến xin việc”.

“Không phải cả chị nữa đấy chứ!”. Callen tức giận nói. “Nói cho chị biết em đã không đồng ý với việc này. Bố mẹ em cũng không thích chút nào. Một người đàn ông phải lấy vợ bởi vì anh ta yêu, chứ không phải là anh ta quyết định đã đến lúc phải có người nối dõi và cần một con ngựa cái mẫn để thích hợp. Em không thể tin được rằng chị cũng đặt mình vào cuộc chạy đua này. Ngay cả em yêu quý anh ấy đến thế cũng thấy sống với anh ấy như trong địa ngục. Và nếu cứ như thái độ của anh ấy đối với phụ nữ thì anh ấy sẽ là một ông chồng kinh khủng”.

“Chị nghĩ anh ấy sẽ là một người chồng tốt nếu có một người vợ đúng với nghĩa người vợ”.

Rebecca liếc nhanh sang Zach, nhìn mái tóc đen dày rủ trên lông mày, đôi mắt đen khó hiểu trên khuôn mặt đẹp với gò má cao rộng và chiếc mũi thẳng cùng chiếc cằm cương nghị. Đó là một khuôn mặt hấp dẫn. Rebecca buộc cặp mắt mình phải rời khỏi Zach, quay trở lại với em gái anh.

Callen xì một tiếng, ngược đôi mắt. “Chị không biết rõ anh ấy bằng em đâu. Anh ấy là một người kiêu ngạo, kiểu đàn ông Neanderthal theo chủ nghĩa Sovanh, anh ấy không quan hệ với đàn bà kể từ khi chị Cynthia...”.

Callen dừng lại đột ngột. Hình như, dù đã bao nhiêu năm trôi qua sau cái chết của Cynthia, chị ấy vẫn là một điều cấm kỵ.

“Em không thể tưởng tượng được rằng lại có một người phụ nữ muốn gắn cuộc đời mình vào với Zach”.

“Thật may cho anh là không yêu cầu em góp ý kiến”. Zach nói với nụ cười rộng ngoác lưỡi biếng.

“Ôi trời! Xuýt nữa thì quên. Ngoài phòng khách đang có một phụ nữ muốn đến phỏng vấn, Zach. Cô ấy là người thứ mười bốn hay mười lăm ấy nhỉ”.

“Thực tế là người thứ mười bảy”.

Rebecca sửng sốt và kinh hoàng trước số phụ nữ mà Zach đã từ chối, đồng thời cũng cảm thấy phấn khích. Anh ấy chắc chưa sẵn sàng lao vào cuộc hôn nhân với một người xa lạ như đã từng tuyên bố.

Zach đứng lên. “Bốn phận đang kêu gọi anh”.

“Em có thể đi theo được không?”. Rebecca hỏi.

“Tại sao lại không được?”.

“Em cũng cùng đi”. Callen nói. “Em không muốn bỏ lỡ dịp này”. Cô nói nhỏ cùng Rebecca. “Chị hãy đợi cho đến khi chị biết loại phụ nữ nào đã trả lời quảng cáo của anh Zach”.

Rebecca không chắc nàng mong đợi điều gì, có thể đó là một người phụ nữ nghèo khổ, đơn giản, không có học thức, người không thể lấy được chồng theo cách khác. Như thế mới có thể giải thích được tại sao tất cả bọn họ đều bị từ chối.

Người phụ nữ ngồi trên chiếc đi văng bọc da nâu hình yên ngựa vô cùng xinh đẹp, tự tin, sành điệu và hoàn toàn thoải mái. Rebecca cảm thấy tim mình rung lên. Không hề ngạc nhiên, Zach cười khi cô ta giới thiệu bản thân là một ứng cử viên cho chức vụ làm vợ. Cô là một người đáng yêu và đỉnh đặc nhưng cô ta lạc lõng trong cái đẹp của phòng khách nhà Zach. Nếu đây là cuộc cạnh tranh của nàng, nàng phải làm gì để cắt ngang cô ta. Nàng ngồi xuống chiếc ghế xích đu làm bằng gỗ thông ngang với chiếc đi văng và đợi chờ màn kịch bắt đầu.

“Xin chào”. Người phụ nữ cất giọng khàn khàn.

Cô ta thậm chí trông rất hấp dẫn, Rebecca mất hết can đảm để nghĩ.

“Tôi là Zach Whitelaw”, Zach nói.

Rebecca ghét cái cười mím hung ác hiện trên khuôn mặt khi anh nhìn chăm chăm vào cô ta. Người phụ nữ rút lại bàn tay mà Zach đang nắm khi anh ngồi xúông cạnh cô ta trên chiếc đi văng.

“Tôi tên là Harriet Thomas”.

Người phụ nữ không hề rời mắt khỏi Zach và anh cũng thế. Rebecca hắng giọng thật to.

“Còn tôi tên là Rebecca Littlewolf”.

Harriet thậm chí không thèm liếc nhìn sang nàng. Thay vào đó cô ta quay sang hỏi Zach: “Anh muốn biết những gì về tôi nào?”.

“Anh Zach sẽ cưới tôi làm vợ”. Rebecca nói.

Một thoáng khó chịu hiện lên trên khuôn mặt Harriet. “Tôi không biết vị trí này đã có người”.

“Không, không phải như vậy”. Zach nói. “Cô bé, em có thôi đi không?”.

Vẻ cau có của Zach không làm Rebecca sợ. Nàng đã từng nhiều lần bị đối xử như thế hồi còn bé và thậm chí kết cục bao giờ cũng là những trận mắng mỏ gay gắt. “Chị có biết là anh Zach rất thích nhiều con không?”

Harriet cau đôi lông mày được tỉa rất công phu. Chị ta quay sang Zach, chờ đợi câu trả lời của anh.

“Điều ấy là sự thật”.

“Bao nhiêu đứa?”.

“Chắc chắn là ba, có thể là bốn”.

“Tôi hiểu rồi”.

Harriet mím môi rất khăng khải. Chị ta đột ngột đứng dậy và quay sang Rebecca: “Tất cả anh ấy là của cô”.

“Để em tiễn cô Thomas về”. Callen nói, nháy mắt với Rebecca.

“Tự tôi có thể tìm được đường ra”.

Callen làm bộ đi ra phía cửa trước. Khi cánh cửa vừa khép sau lưng người phụ nữ, cô quay trở lại căn phòng đầy không khí căng thẳng. “Ôi, ước gì em có thể ở lại đây để nghe đoạn kết của vở kịch nhỏ. Nhưng em đã hẹn với bác sĩ mất rồi, nếu em không đi ngay bây giờ em sẽ bị trễ quá. Gặp lại chị thật tuyệt, chị Becky. Chúc chị may mắn với anh trai của em. Chị sẽ cần nó đấy”.

Chỉ thoáng một cái Rebecca đã thấy mình lọt thỏm trong chiếc ghế xích đu, hai cánh tay lực lưỡng của Zach vòng qua thành ghế và cúi người ghé chiếc mũi xuống cách nàng chỉ có một inch. “Đây không phải là một trò chơi, cô bé”, anh nói giọng dại dôi. “Anh cần một người vợ và anh có ý định tìm một người”.

Rebecca nuốt cục nghẹn bất ngờ dâng lên cổ. “Anh đã tìm thấy cô ấy. Người ấy chính là em đây”. Nàng ngước lên nhìn anh, tim đập loạn xạ, cố để tình yêu của mình không thể hiện ra mắt. Zach không muốn người vợ có tình yêu với mình.

Zach bất ngờ đứng lên, lùa mười đầu ngón tay vào trong mái tóc. “Điều ấy không thể được”. Rebecca giật mình trước câu trả lời của anh, có thể nó sẽ làm cho anh phân vân về điều này. Nàng bật dậy khỏi ghế xích đu, đứng ngay sát trước mặt anh, hai tay chống ngang hông, mặt vênh lên, vai thẳng ra trong tư thế như sắp đánh nhau. “Tại sao lại không được? Thực tế, nếu anh chỉ cần nghĩ một chút thôi, em là người rất hoàn hảo cho công việc. Em biết tất cả mọi công việc của trang trại, chính anh đã dạy em điều đó, mọi góc ngách ở đây đều quen thuộc đối với em. Anh cũng biết em là một người trung thực và có trách nhiệm”. Nàng xúc động nói. “Và em có thể đưa cho anh giấy khám sức khỏe của bác sĩ để anh chắc chắn là em có thể sinh đẻ được”.

Nàng cố ý không nhắc đến tiêu chuẩn biết nghe lời, hy vọng anh sẽ quên điều ấy. Nàng lấy một hơi rất sâu và tiếp tục: “Và em hơn tất cả các ứng cử viên khác ở chỗ em biết rất rõ anh không muốn và không hề mong đợi tình yêu là một phần trong thỏa thuận”. Ý nàng muốn nói nàng đã hiểu anh yêu Cynthia đến nhường nào.

Vì anh vẫn chưa từ chối nàng ngay, nàng vẫn để cho mình được hi vọng. khi hàm răng anh nghiến chặt lại, các cơ hàm bắt đầu chuyển động thì cô cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng.

“Zach, anh hãy nghĩ về những điều này”.

“Không, cô bé. Đó là lời nói cuối cùng của anh về chuyện này”.

Trước khi nàng định dùng thân hình để chặn đường thì anh đã bước trước một bước. “Em từ chối câu trả lời như thế”.

Zach nhăn nhó. “Đây chính là nguyên nhân tại sao anh sẽ biến em thành một người vợ kinh khủng. Trong cơ thể em không có đến một cái xương biết phục tùng”.

“Chỉ ít anh cũng biết anh sẽ được điều gì chứ”. Rebecca cãi. “Anh hiểu em, Zach. Anh thích em. Chẳng nhẽ điều ấy không quan trọng sao?”.

“Tại sao em lại muốn lấy anh?”. Zach gặng hỏi. “Em có cả cuộc sống ở phía trước. Điều gì đã làm cho em thích công việc này đến thế”.

Rebecca cố kìm mình cho khỏi thốt ra từ “Anh”.

Bất cứ một gợi ý bóng gió nào liên quan đến tình yêu đều có thể là hồi chuông báo tử cho mọi hy vọng được làm vợ Zach. Nàng điên cuồng tìm ra vài lý do mà Zach có thể chấp nhận và tin được. Điều ấy sẽ tìm ra câu trả lời hoàn hảo.

“Kể từ khi em bắt đầu làm việc cho Bệnh viện trẻ em, em mơ ước có một trại hè cho các trẻ em bị bệnh ung thư. Em không bao giờ có đủ tiền để mua cho mình một trại hè như vậy. Nếu em làm vợ của anh, em có thể biến giấc mơ ấy thành hiện thực ở chính đây, trang trại Hawk’s Price”.

Môi anh chun lại. “Anh hiểu rồi. Em thấy tiền của anh hấp dẫn”.

“Vâng, và anh cũng không đến nỗi xấu trai nữa”. Nàng châm chọc. nhìn nét mặt anh, nàng biết tốt hơn phải tấn công nhanh.

“Trại hè thực sự là một ý tưởng tuyệt vời, Zach”. Giọng nàng tràn đầy nhiệt huyết khi hâm nóng câu chuyện của mình. “Trang trại Hawk’s Price là một nơi tuyệt vời để đưa bọn trẻ tới, những đứa trẻ chưa biết đến hình dáng con ngựa hay con bê là như thế nào. Chúng ta có thể dạy chúng cưỡi ngựa hoặc cho chúng được ngồi trên chiếc xe bò chở đầy cỏ khô. Điều này quá thật là tuyệt vời đối với chúng. Nếu anh nhìn thấy chúng khó nhọc như thế nào, bất chấp mọi điều chỉ để được sống, được bình phục, anh sẽ nhận ra rằng phần thưởng được một tuần sống trong trang trại đang làm việc tuyệt diệu như thế nào”.

Đôi mắt Zach hơi khép lại như để đánh giá sự thật câu chuyện nàng vừa kể. Anh nhét hai ngón tay vào hai túi quần sau. “Giả sử anh sẽ tài trợ cho trại hè của em”. Rebecca gật đầu. “Em sẽ trông coi cả bốn đứa trẻ mà anh muốn và cái trại hè đó chứ?”.

“Em sẽ thuê những người thạo việc giúp”.

“Cho trại hay cho bọn trẻ con?”. Zach tàn nhẫn hỏi.

“Em sẽ là một người mẹ tốt, Zach”. Rebecca nghiêm trang nói. “Em không còn mẹ khi vừa được sinh ra, do vậy em biết đứa trẻ cần một người mẹ biết bao nhiêu. Em sẽ cho con anh – con chúng ta tất cả tình yêu thương mà chúng có thể mong muốn hay cần thiết”.

Zach lắc đầu. “Anh không biết Becky. Anh thừa nhận rằng ý tưởng về trại hè có vẻ tốt. Anh có một cháu gái tên Susannah – con riêng của Francol, cậu em trai anh, nó bị bệnh máu trắng. Nó thích được đến một trang trại như em vừa kể. Nhưng có nhiều công việc phải làm lắm”. Rebecca vô cùng xúc động vì việc anh không gọi nàng bằng cô bé nữa. “Em có thể làm được, Zach. Hãy tin em. Em là người đàn bà mà anh đang tìm kiếm. Hãy thú nhận đi. Em sẽ hoàn thành công việc của mình một cách hoàn hảo”.

Anh nhìn nàng nghi ngờ. “Anh vẫn chưa quên những gì em nói vào tuổi mười bảy tuổi”. Rebecca choáng váng nhìn. Nếu nàng không làm cho anh bỏ đi ý nghĩ vớ vẩn là nàng vẫn còn yêu anh sau tất cả từng ấy năm, nàng có thể sẽ mất tất cả. Nàng cố tình nói giọng rất khinh thường. “Em hy vọng anh sẽ không nhớ những câu nói ngu ngốc của em thời trẻ con nữa. Có thể em đã mê anh một cách điên rồ hồi mười bảy tuổi, nhưng bây giờ so với ngày đó, em đã lớn lên rất nhiều”.

“Anh cũng nhận ra rằng”, anh nói, “anh không thể nói là mình không bị em cuốn hút. Điều đó có thật”. Anh bước thêm mấy bước, đủ để rút ngắn khoảng cách giữa họ. “Anh đã quên mắt của em xanh như thế nào, như cỏ mùa xuân. Anh thích được chạm vào mái tóc của em”. Anh nói khi chạm tay vào mái tóc mềm như lụa.

“Anh cũng hấp dẫn em, Zach. về thể xác thôi”. Nàng vội vàng đính chính.

Rebecca ngập ngừng đặt một bàn tay lên ngực Zach, gần trái tim. Nàng cảm nhận cơ bắp cứng rần rần qua chiếc sơ mi miền tây của anh. Bàn tay nàng chuyển động nhẹ nhàng từ ngực anh, cuốn vòng lên gáy tới mái tóc dày mềm mại lâu ngày không cắt.

Nàng nhìn thấy điều gì sắp xảy ra và chờ đợi nó, mong chờ nó. Anh sắp hôn nàng. Anh ngấm nhìn nàng, đôi mắt đen thăm thẳm, cho đến khi anh thật gần nàng, buộc nàng phải bờ mi lại. Anh dừng lại một chút, nín thở, môi anh tìm môi nàng.

Tay nổi da gà, chân nàng khụy xuống. Thật may anh đỡ được nàng trong cánh tay đang ôm vòng quanh eo nàng và kéo nàng lại gần hơn.

Nụ hôn thật nồng nàn.

Lưỡi của anh nóng và ướt từ từ đi sâu vào miệng nàng. Nàng rên khe khẽ trong cổ họng và cũng nghe tiếng gừ gừ của anh đáp lại. Cánh tay anh ôm chặt vòng eo của nàng, uốn nàng ngửa người ra đằng sau nâng nàng lên để cơ thể hai người dính sát vào nhau.

Nàng cong người trước anh, bị mê hoặc bởi một điều: anh cần nàng. Đôi tay nàng níu lấy vai anh, miệng gắn chặt với miệng anh.

Bỗng nhiên nàng thấy đứng một mình, ngực phập phồng, chân loạng choạng và tay đang run lên. Nàng sững sờ nhìn chằm chằm Zach. Anh đã lùi lại, đứng trước mặt nàng đúng ba bước. “Thôi được, anh nghĩ việc này đã giải quyết xong”. Anh nói.

“Cái gì đã giải quyết xong?”.

“Chúng ta có thể hợp nhau trên giường ngủ”.

“Ôi!”.

Anh luồn những ngón tay vụng về vào trong tóc. “Anh không biết, cô bé. Điều này thật không thể tin được. Khi anh đăng tin này lên báo, anh không bao giờ tưởng tượng rằng có một người nào đó mà anh biết lại trả lời tin này. Anh phải nghĩ đến điều này mới phải”.

Rebecca biết rằng nếu để có thời gian cho Zach suy nghĩ, anh sẽ có hàng tá lý do để từ chối nàng.

“Anh sẽ không tìm được ứng cử viên nào tốt hơn em đâu, Zach . Anh sẽ có hết những gì anh mong muốn – một người vợ không đòi hỏi tình yêu ở anh, sinh cho anh những đứa con mà không cần phải một chút thời gian nào để nhìn ngó đến. Ngoài ra lại còn có ưu điểm là anh sẽ cưới một người mà anh biết rõ, một số người trong gia đình anh cũng ưng ý và chấp thuận”. Nàng nhìn thấy anh mở to đôi mắt khi anh nhận ra sự thật trong lời tuyên bố của nàng. Theo như lời Callen, bố mẹ Zach không đồng ý cách chọn vợ của anh. Cưới Rebecca Littlewolf, người mà mọi người đều biết, sẽ bớt đi sự quan tâm của họ.

“Đừng có suy nghĩ quá lâu, Zach . Em phải quay về Dallas trong một hai ngày nữa”.

“Như vậy tốt nhất, anh phải quyết định điều ấy ngay bây giờ”.

Rebecca cảm thấy tim nàng đập thành thịch trong lồng ngực. Chắc là Zach cũng có thể nghe thấy. Chắc là anh biết nàng vô cùng mong muốn được trở thành vợ anh như thế nào và những lý do nàng nói cho anh chẳng là gì cả.

“Đầu tiên có một vài điều chúng ta cần phải thẳng thắn trước”.

“Ví dụ?”.

“Đừng có tự lừa dối mình, nghĩ rằng anh sẽ yêu em. Sẽ không có điều ấy đâu. Anh sẽ không bao giờ yêu một người đàn bà khác. Không phải vì Cynthia”.

Rebecca cảm thấy bụng cuộn lên. “Được rồi. Còn gì nữa?”.

“Anh lấy vợ bởi vì anh muốn có con. Nhưng là đàn ông và anh cần vợ anh phải làm anh hài lòng”.

Da gà nổi lên như có những mũi kim châm trong da thịt nàng khi nghĩ tới được nằm dưới cơ thể anh... trên người anh... bên cạnh anh trên giường.

“Em sẽ vui lòng thỏa mãn những yêu cầu mà anh đưa ra, và dám chắc một điều em sẽ là người đàn bà duy nhất thích thú với những ý muốn này”. Nàng nói, đáp lại những yêu cầu về tình dục của anh và cũng chính là nhu cầu của nàng.

“Còn gì nữa không?”.

“Anh rất muốn em hết lòng vì con cái. Đổi lại, anh sẽ ghi nhận điều ấy và cung cấp tài chính và

bất cứ cái gì em cần giúp cho trại hè em muốn cho bọn trẻ bị bệnh tật”.

“Đồng ý”.

“Còn một điều nữa. Kể từ bây giờ trở đi, trong vòng một năm, nếu em không có thai thì chúng ta sẽ li dị. Sau tất cả mọi chuyện xảy ra, cái anh cần là những đứa con chứ không phải một bà vợ vô sinh”.

Nàng nghệt thở, hoảng sợ trước điều kiện bất ngờ này. “Thật là tàn nhẫn khi anh nói ra điều này”.

Anh nhún vai. “Hoặc là em chấp nhận hoặc là em bỏ cuộc”.

Lần đầu tiên kể từ khi yêu anh kể từ hồi mười ba tuổi, Rebecca nghi ngờ không biết những suy nghĩ của mình về anh có đúng hay không. Người đàn ông mà nàng yêu không bao giờ thô bạo đến thế, còn người đàn ông này rõ ràng là như vậy. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng có thể làm người đàn ông này yêu mình? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Zach đã trở thành một người đàn ông nhẫn tâm? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu sau một năm nữa nàng càng ngày càng cảm thấy yêu Zach mãnh liệt hơn mà không có thai? Có đáng mạo hiểm như thế không khi kết hôn với Zach?

“Nếu chúng ta li dị, em vẫn tiếp tục điều hành trại hè ở trang trại Hawk’s Price và anh vẫn tiếp tục tài trợ nó. Em muốn điều này được ghi thành văn bản”. Rebecca nói.

“Em không yêu cầu chu cấp tiền sau khi ly hôn chứ?”.

Rebecca lắc đầu. “Em đã nói với anh em cần gì từ cuộc hôn nhân này rồi”. *Hay hầu như tất cả mọi điều em muốn có.*

“Với tất cả những điều kiện anh vừa nói, em vẫn còn muốn lấy anh chứ?”. Anh hỏi.

“Em vẫn lấy anh”.

Zach thở phào nhẹ nhõm sau câu trả lời chắc chắn của Rebecca. Zach có vẻ hài lòng về điều này. Nụ cười nở rộng trên môi đã xác nhận cảm xúc của anh.

“Anh nghĩ chúng ta cần phải bàn một số việc”.

“Khi nào thì anh muốn tổ chức lễ cưới?”.

“Ngày mai. Chúng ta có thể mời ông Judge Smithers làm chủ tọa hôn lễ”.

“Không được đâu”.

“Em lại bắt đầu cãi lại anh rồi đấy”. Zach nói, “Anh sẽ phải làm gì với em đây, cô bé?”.

Anh bạt tai đùa như khi nàng vẫn còn là cô bé mười bảy tuổi. Nàng nhìn vào mắt anh, phân vân không hiểu anh đã nhận thấy điều gì khi anh ngẩng nàng. Nàng không còn là một cô gái mới lớn đã rời bỏ trang trại sáu năm trước đây. Nàng có những nhu cầu, ước mơ và khát vọng của một người phụ nữ. Nàng muốn nhiều hơn những điều mà Zach có thể hứa hẹn. Một chút bản khoăn thoáng qua nhưng nàng lại gạt nó đi ngay. Nàng không làm mất chiếc nhẫn đồng, bởi vì nàng đã không đưa tay ra lấy nó.

“Em phải thông báo cho bệnh viện ít nhất là trước hai tuần, Zach”.

“Được thôi, hai tuần. Không thêm một ngày”.

“Xong”, Rebecca nói, chìa bàn tay cho Zach. Zach nắm lấy và kéo nàng lại sát mình. “Anh muốn kết thúc cuộc thương lượng của chúng ta bằng cách này”. Anh nói và đôi môi anh tìm môi nàng. Nàng cảm nhận được ham muốn của anh và cũng đáp lại bằng cả sự ham muốn của chính mình. Đôi tay vạm vỡ của anh, đôi tay mà nàng đã từng mơ ước có nó trong nhiều năm nay đang xiết chặt cơ thể nàng, nâng nàng lên đủ để nàng cảm thấy sự hưng khởi thật sự và chắc chắn của anh. Hơi thở anh gấp gáp, nàng nghe thấy tiếng hô hoan phát ra từ cổ họng anh. Đã có được một sự hòa hợp hiếm hoi, thế là tốt rồi. Rebecca đánh cược là nàng sẽ thuận phục được con ngựa bất kham. Nàng chỉ hi vọng anh đừng phá tan mọi thứ trước khi nàng có cơ hội.

CHƯƠNG 2

Zach thèm muốn một người đàn bà. Đây không phải là lần đầu tiên Zach nhìn chong chong lên trần phòng ngủ, chối bỏ nhu cầu mãnh liệt của cơ thể. Nhưng đêm nay sự thèm muốn của anh đã có một khuôn mặt, một cái tên.

Rebecca Littewolf.

Đây chẳng phải là điều xấu xa khi anh khao khát cơ thể người vợ mình sắp cưới, Zach nghĩ. Nhưng anh ngạc nhiên vì nhu cầu dữ dội của chính mình, vì anh không thể xua đuổi được đôi mắt xanh và mái tóc đen óng ả của Rebecca, chúng cứ hiện lên trong tâm trí anh. Anh có thể hình dung đôi mắt của nàng, sáng dịu dàng nồng nàn, cảm nhận được mái tóc óng mượt như tơ bao trùm cơ thể trần truồng của nàng.

Zach đứng dậy và bước đi thao thức vào phòng khách, cửa sổ như một bức tranh nhìn ra hàng mẫu đất bạt ngát của trang trại Hawk's Price. Trời đã gần sáng, anh có thể nhìn thấy hình bóng mờ mờ của núi đá, đánh dấu đường vào các hẻm núi sâu hoắm trên cơ ngơi của anh. Anh có thể nhìn thấy cối xay gió quay trong gió vùng Texas và những con vật nuôi đang gặm cỏ trên thảo nguyên.

Vào ngày sinh nhật thứ hai mươi mốt, cha anh trao cho anh mảnh đất đã qua bao thế hệ của gia đình Whitelaw. Anh chuẩn bị lấy vợ và xây dựng gia đình với một người sẽ mang đến cho anh tình yêu và tiếng cười trong cuộc sống.

Đây là tất cả những gì anh có trước khi xảy ra chuyện với Cynthia Kenyon.

Cynthia là mối tình đầu của anh, mối tình tràn đầy những câu chuyện lãng mạn mà cha mẹ anh bên bếp lửa trong những đêm đông dài đằng đẵng trong tuổi trẻ của anh. Anh đã bị ngã rất đau. Cô chuyển đến ở với anh sau khi họ đính hôn. Hai ngày trước khi tổ chức đám cưới, anh bắt gặp Cynthia trên giường của anh với một người đàn ông khác.

Với một cú đấm làm cho gã đàn ông kia bất tỉnh nhân sự. Anh đã cố kìm mình để không đánh Cynthia. Anh cẩn thận duỗi thẳng hai bàn tay đã nắm chặt, nhét hai ngón tay cái vào túi sau quần jean.

“Cút ngay, Cynthia, và mang theo tên súc sinh đang nằm trên sàn kia đi cùng cô”.

“Điều ấy không có nghĩa gì cả, Zach . Anh ấy làm cho một hãng người mẫu ở New York. Anh ta hứa cho em một hợp đồng. Điều ấy không liên quan gì đến chúng ta cả”.

Điều làm anh sửng sốt chính là cô có thể ung dung chia sẻ cơ thể mình với một người đàn ông khác và nghĩ rằng việc này không liên quan gì đến anh cả. “Nhưng điều ấy có liên quan đến tôi”.

“Đừng làm thế, Zach ”, cô van xin, nước mắt trào ra, từng giọt, từng giọt lăn trên má. “Em yêu anh. Em đã mắc lỗi. Xin hãy tha thứ cho em”.

“Có những cái không thể tha thứ được”.

“Em đang có mang, Zach ”.

“Con của ai?”.

Anh không bao giờ có thể quên được cái nhìn trên khuôn mặt cô, vừa ngượng ngùng vừa sợ hãi.

“Đây là con của anh, Zach ”.

Anh không tin cô. Một người đàn ông có thể làm gì được khi ở trong tình thế của anh đây? Cô ấy không có mang hoặc nếu có thì cũng không phải là con của anh. Anh cảm thấy mình giống như một thằng ngốc, một thằng điên. Anh tin cô còn cô đã phản bội anh. Anh không nghĩ rằng sẽ có một cái gì đó làm anh quên được cảnh thân thể cô quấn chặt lấy một người đàn ông khác trên giường ngủ của anh. Anh cảm thấy cơ thể mình rã rời.

“Cút đi, Cynthia. Và đừng bao giờ quay trở về nữa”.

“Được thôi, Zach . Em sẽ đi, nhưng một ngày nào đó anh sẽ phải hối hận. Em đã mang thai đứa con của chính anh. Em sẽ chứng minh điều đó và anh sẽ phải trả giá cho việc này. Anh sẽ luôn bị trừng phạt”.

Cynthia và tình nhân đáp máy bay riêng đi New York. Chiếc máy bay bị nổ tung chỉ sau khi cất cánh được một lúc, toàn bộ người trên máy bay đều chết. Zach hỏi một nhân viên điều tra có phải Cynthia đang mang thai hay không.

“Tôi e rằng điều đó là đúng, chàng trai ạ”, người đàn ông trả lời. “Tôi thành thật lấy làm tiếc”.

Anh cảm thấy mình có lỗi trước cái chết của Cynthia. Điều ấy không giống như sự kinh hoàng mà anh cảm thấy khi biết về đứa bé – con của anh đã chết cùng với cô ta. Nếu anh không tiết lộ sự nghi ngờ của mình thì chẳng có cách nào để hỏi hoặc kiểm tra để chứng minh đó có phải là con anh hay không. Chính vì vậy anh cảm thấy đau buồn trước cái chết của đứa trẻ, nhưng đồng thời anh cũng cảm thấy phân vân không biết cô ta có biến anh thành một thằng ngốc hay không trong kết cục bắt anh phải khóc thương cho con của một gã đàn ông khác. Anh càng cảm thấy đau lòng hơn khi nhìn thấy những giọt nước mắt của mẹ và cái nhìn hốc hác trên khuôn mặt cha sau khi biết tin về cái chết của đứa cháu nội. Anh quá đau đớn, quá nhục nhã để thú nhận với gia đình rằng đây có thể không phải là con anh. Mà cũng có thể là con của anh. Anh sẽ phải sống với sự mập mờ này suốt cả quãng đời còn lại.

Thật khó để tỏ ra lịch thiệp đón nhận những lời chia buồn về cái chết của cô dâu hai ngày trước khi cưới. Không một ai biết đến sự phản bội của Cynthia và anh không tin rằng nói ra điều ấy có thể vạch trần được tội lỗi của cô ta. Sự thực có thể làm đau lòng bố mẹ cô, những người bạn tốt của cha mẹ anh. Anh thu mình vào một góc riêng sau cái chết của cô và để mọi người thoải mái bàn tán.

Chắc anh ấy phải yêu cô ta mãnh liệt lắm mới đau khổ đến thế.

Hãy tưởng tượng cô vợ tương lai và đứa con còn trong bụng mẹ của anh vừa mới mất xem nào.

Thật là đau đớn làm sao?

Đó chắc phải là một tình yêu thật sự. cái chết của cô ấy đã hủy hoại cuộc đời anh ấy.

Đấy không chỉ là nỗi đau khổ mà anh cảm thấy, đấy còn là sự cay đắng và sự tức giận điên cuồng dai dẳng nữa. Những lời cảnh báo của Cynthia đã thành sự thật. Anh sẽ phải sống những ngày còn lại của cuộc đời với hậu quả của việc chối bỏ cô.

Nhiều năm sau cái chết Cynthia, có rất nhiều đàn bà đã qua tay anh, người nọ nối tiếp người kia. Anh thử thách họ, thấy họ thêm mún. Đúng là loài hay thay đổi lòng dạ. Loài gian dối. Loài hay khêu gợi, cám dỗ và chuyên nhử đàn ông. Anh không thể nhìn họ với con mắt tức tối thêm được nữa, tốt nhất là tránh xa họ ra, đỡ phí cả hơi sức của mình nữa.

Vậy tại sao một người hay hoài nghi, chua chát như anh lại cưới một cô bé xinh đẹp như Rebecca Littewolf?

Zach thở dài đánh thượt. Cái gì đang ám ảnh anh vậy? Anh muốn nghĩ rằng đó đơn giản chỉ là một động cơ cá nhân. Anh đã phỏng vấn nhiều phụ nữ và nhận ra rằng anh không thể tìm được một người vợ hoàn hảo thông qua quảng cáo trên báo. Nhưng anh cũng không muốn tìm hiểu một người phụ nữ nào bởi điều ấy sẽ làm người ta nghĩ rằng anh muốn có chút tình cảm trong mối quan hệ của họ. Vì anh không có ý định yêu vợ cho nên anh cũng không nghĩ đó là sự công bằng nếu anh mong đợi cô ta yêu anh.

Rebecca là một trong số người biết điều đó. Anh hơi ngạc nhiên khi biết nàng muốn dùng tiền của anh để xây dựng một trại hè. Điều làm lương tâm anh thanh thản là nàng có một động cơ vụ lợi trong việc cưới anh. Tiền thì anh có thể cung cấp thoải mái nhưng tình yêu thì ngoài yêu cầu. Cái anh chấp nhận được là giống như tất cả mọi người, nàng cho rằng anh vẫn còn yêu Cynthia Kenyon.

Hơn nữa về thể xác Rebecca rất hấp dẫn anh. Anh ngạc nhiên về sự phản ứng rất nhạy cảm của cơ thể mình trước ánh mắt của Rebecca khi nàng xuất hiện trước cửa bếp. Rebecca chỉ thấp đến vai anh nhưng cơ thể nàng cong đúng chỗ cần. Sáu năm trước anh cũng đã nhận ra điều ấy, dù lúc ấy anh đã từ chối không hành động theo ham muốn của mình, dù nàng mời mọc anh. Ở Rebecca có những cái anh còn thích hơn cả thân thể của nàng. Từ ngày đầu tiên gặp nàng, Rebecca mới là cô bé mười ba tuổi, anh đã thấy nàng ruột để ngoài da. Đối với một đứa trẻ thì đó là một trái tim lớn, rộng mở với mỗi sinh linh bị tổn thương, cần sự giúp đỡ hoặc bị què quặt trên đường nàng đi qua. Anh phân vân không biết trong người đàn bà bây giờ còn được bao nhiêu phần của cô gái ngây thơ tốt bụng ngày xưa. Zach bối rối lấy tay vuốt tóc. Ít nhất anh sẽ không để mình sai lầm lần thứ hai. Anh sẽ không phơi bày ruột gan của mình cho người đàn bà khác nữa. Anh sẽ không bao giờ để cho mình bị tổn thương một lần nữa, như nỗi đau mà Cynthia đã gây ra cho anh.

Nhưng anh khao khát có những đứa con của chính anh. Ngày sinh nhật thứ ba mươi sáu đã đến và đã đi, anh nhận ra rằng thời gian trôi qua quá nhanh. Zack thừa nhận người vợ là một phần cần thiết của gia đình mà anh khao khát vì vậy anh quyết định đăng báo, nghĩ đấy là cách nhanh nhất để phỏng vấn một loạt các ứng cử viên. Anh đưa ra một quyết định đầy hiểu biết và lí trí. Anh muốn có một người đàn bà mà anh có thể ngưỡng mộ và tôn trọng, là mẹ của những đứa con anh, một người mà anh có thể chung sống một cách thân thiện. Thật là tuyệt nếu anh

lại thêm muốn thể xác cô. Anh đã tìm thấy người đàn bà thỏa mãn mọi yêu cầu ấy Rebecca Littlewolf.

Phải đến một lúc Zack mới nhận ra rằng có tiếng gõ cửa rất to ở cửa đằng sau. Anh bước nhanh vào phòng ngủ, xỏ vội chiếc quần jean kéo lên qua chiếc quần đùi, vừa đi ra bếp vừa cài cúc. Những vệt hồng và vàng trên nền trời buổi sớm đủ sáng để anh nhận thấy ai đang đứng ngoài đó.

“Chào anh, Zack”.

“Vào đi, cô bé”. Giống y hệt ngày hôm qua Zack đã mở cửa cho Rebecca vào. Nàng bước vào trong nhà và nói: “Đêm qua em khó ngủ quá. Em nghĩ chúng ta phải nói chuyện nghiêm túc với nhau”.

“Ừ...ừ”. Zack giấu sự lo lắng sau cái cười xếch đến mang tai. Anh ra hiệu cho Rebecca đi vào trong bếp. Nàng đi ngang qua chỗ hôm qua đứng, trước bồn rửa. Anh không muốn ngồi, ngả người vào chiếc bàn tròn để giữa bếp.

“Em đang nghĩ gì thế?”.

Nàng lấy ngón tay trở cuốn lọn tóc làm nó rối tung lên và nói: “Em có những suy nghĩ khác, Zack”.

Zack tự nhiên cảm thấy cồn cào trong bụng. Trước khi quyết định lấy Rebecca, anh không hề hình dung người vợ của mình như thế nào. Đột nhiên, anh không thể tưởng tượng được ai khác sẽ là vợ của anh. Anh thấy nàng cúi gằm, chăm chăm nhìn xuống đất. Anh mong muốn được nâng chiếc cằm đó lên và hôn vào bờ mi của nàng vô cùng.

“Chúng ta đã thỏa thuận xong rồi, cô bé. Anh hiểu là điều đó đã quyết định rồi”.

“Chuyện đó không đơn giản như thế, Zack”.

“Tại sao?”.

“Tại vì Cynthia”.

Zack tự hỏi không biết nàng muốn nói đến cái gì và sợ rằng anh đã biết điều ấy. “Chuyện gì về Cynthia vậy?”.

“Em phân vân không biết từ giờ đến cuối đời không biết anh nhìn em, anh có nhìn thành chị Cynthia hay không?”.

Zack thốt ra: “Em không giống Cynthia chút nào”. Mặt Rebecca đỏ bừng và anh nhận thấy nàng đã hiểu sai nhận xét của anh. Câu nói của nàng đã chứng minh điều đó.

“Em biết em không xinh đẹp như chị Cynthia, nhưng...”.

“Ngoại hình không liên quan gì đến quyết định của anh”, Zack ngắt lời, vô tình thừa nhận ý mà anh thấy Rebecca muốn nói. “Này, cô bé...”.

“Em không còn là cô bé nhiều năm nay rồi, Zack”.

Nàng kéo mái tóc ra đằng sau lưng, để lộ bộ ngực tròn lẳn sau chiếc áo sơ mi đang mặc chứng tỏ điều đó mà không cần nói gì thêm. Nhưng anh biết, nàng không nhắc đến cơ thể trưởng thành của nàng. Anh thừa nhận rằng anh không coi nàng như một người lớn. Người con gái đứng trước mặt anh thật xa lạ với anh, giống như bất cứ ứng cử viên nào đến phỏng vấn. Thật bối rối khi thừa nhận rằng anh đã gọi nàng là “cô bé” để giữ một khoảng cách. Nhưng đồng thời anh cũng dùng nó như một từ để thổ lộ sự âu yếm. cô bé anh từng biết thật ngọt ngào, tốt bụng và có một trái tim vàng. Anh muốn giữ mãi ấn tượng tốt đẹp đó càng lâu chừng nào còn có thể. Anh đã quý mến cô bé mà anh biết, thật khó phải thừa nhận những phẩm chất tuyệt vời ấy ở trong một người đàn bà hấp dẫn đang đứng trước mắt anh. Bởi vậy, từ “cô bé” đã... và sẽ còn được gọi nữa.

“Được rồi, cô bé, cùng nghe nhé. Em đã quyết định những gì trong một đêm mất ngủ?”.

Nàng lấy một hơi thật sâu và thở ra nhẹ nhẹ. “Em nghĩ có thể sẽ tốt hơn nếu chúng ta không cưới nhau”.

“Chúng ta đã thỏa thuận rồi”.

“Em không bội ước, em chỉ thay đổi một chút thôi”.

Anh lim dim mắt. “Thay đổi như thế nào?”.

“Em đề nghị thế này, thay vì tổ chức cưới ngay, chúng ta sẽ sống chung trước”.

“Như thế để làm gì?”.

“Để có thể tránh được một cuộc ly hôn không hay ho gì cho cả hai”.

“Em có lí do để tin rằng em không thể hoặc sẽ không có thai phải không?”.

Nàng lắc đầu. “Nhưng cũng không có nghĩa là điều đó không thể xảy ra”.

“Anh sẵn sàng phó mặc cho số phận”.

“Còn em thì không”.

Anh nhăn nhó. Cô bé mà anh biết và yêu quý, cô bé đi diễu hành cùng với đội quân động vật ba chân, cụp đuôi, cụp tai lẳng nhẳng đằng sau theo nhịp trống của mình đã lớn lên thành một người đàn bà ngoan cố và cứng đầu cứng cổ. Nàng lại nghịch những lọn tóc của mình, anh biết đấy là dấu hiệu của sự bối rối. Anh muốn gỡ tay nàng ra, đặt chúng vào lòng bàn tay mình, âu yếm và xoa dịu đi sự sợ hãi của nàng.

Anh bước lên một bước về phía nàng. Nàng giang hai tay, bàn tay xòe ra để ngăn anh dừng lại.

“Dừng”. Nàng thì thào.

Anh bước thêm một bước, bước nữa cho đến khi ngực chạm vào lòng bàn tay nàng. Zack dừng lại bởi anh đã có điều anh muốn. Anh có thể có thể cảm thấy hơi nóng của cơ thể nàng, cảm thấy trái tim nàng đang đập đằng sau cánh tay đang run lên của nàng. Ánh mắt nàng nhìn anh lộ rõ sự tự nguyện.

Nàng muốn anh.

Zack thề trong hơi thở của anh. Nàng chưa bao giờ thành công trong việc giấu giếm tình cảm, nàng không làm gì để che giấu sự thèm muốn đang lớn dần trong mắt nàng. Trước kia anh đã thấy cái nhìn như thế ở những người đàn bà khác và biết rằng lúc này nàng sẵn sàng dâng hiến cho anh.

“Đừng nhìn anh như thế cô bé”. Anh cảnh báo, giọng trầm đặc, khàn khàn. “Trừ khi em muốn điều em đang nói bằng mắt”.

Nàng giật tay ra khỏi anh, giấu ra đằng sau. Mắt chớp chớp như bị một lọn tóc chạm vào mắt. “Em xin lỗi Zack. Em muốn nói...”.

Anh cười, tiếng cười khùng khục trong lồng ngực. Anh đưa tay ôm lấy nàng xoay vài vòng từ đằng sau ra đằng trước. “Ôi! Cô bé! Anh sẽ phải làm gì với em đây?”.

“Tại sao chúng ta không thể chỉ sống cùng nhau, Zack? Em hứa, em sẽ lấy anh khi em có thai”. Anh lắc đầu. “Như thế không đủ”. Anh không tin, đúng hơn là không dám tin nàng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng có mang và không muốn lấy anh? Nếu họ cưới nhau, chí ít anh cũng có tư cách pháp lý đối với đứa con của anh. Nhưng anh không để lộ nỗi sợ hãi này cho nàng biết.

“Phải tổ chức hôn lễ, cô bé. Anh không muốn đứa con của anh trở thành đứa con hoang, hoặc để nó phải tính những ngày tháng giữa đám cưới và ngày sinh của nó”.

“Anh có nghĩ con chúng ta sẽ đặt những câu hỏi gì khi con bé nhận ra thực chất mối quan hệ của bố mẹ nó không?”.

“Chúng ta sẽ ngủ cùng nhau. Ăn sáng cùng một bàn. Đây là tất cả những điều mà một cuộc hôn nhân bình thường đều hãnh diện”. Zack nói dứt khoát.

Nàng nhúu đôi lông mày. “Em không hiểu anh, Zach”.

“Em không cần phải hiểu anh. Đây không phải là công việc của em. Việc của em là làm những điều đã thỏa thuận”.

Nàng quay lưng lại với anh, nhìn qua cửa sổ trên chiếc bồn rửa của quầy bếp. “Em không biết, Zach”.

Anh đến đứng đằng sau nàng, vòng tay ôm eo nàng. Nàng cứng người lại, rồi thả lỏng người vào người anh, dựa hẳn vào anh. Anh nghe thấy tiếng nàng thở hổn hển khi bàn tay anh ép vào bụng nàng, nhưng không thấy nàng phản đối sự va chạm gần gũi ấy. Anh cúi đầu giụi vào làn da mịn màng sau tai phải nàng.

Tiếng rên khe khẽ trong cổ họng nàng làm cơ thể anh căng lên. Bàn tay anh luồn xuống khóa quần jean đằng trước, khum người xuống người nàng. Nàng bước rộng chân, cong người theo tay anh.

“Zach”.

Tiếng gọi của nàng làm anh rùng mình.

“Em... muốn... anh vô cùng”. Nàng thốt ra từng từ một có vẻ rất khó khăn cùng với những âm thanh khoan khoái phát ra trong cổ họng.

“Hãy lấy anh”. Anh thì thầm trong tai nàng. “Hãy lấy anh và em sẽ sinh cho anh những đứa con”.

“Ôi! Zach , anh thật không công bằng”.

Miệng anh ngậm và mơn man vùng nhạy cảm nhất trên gáy nàng, nàng như bị hụt hơi.

Anh cảm thấy tay nàng trong đùi anh, cao dần gần bộ phận nhạy cảm nhất của anh. Chính nàng cũng không công bằng với bản thân mình, Zach nghĩ khi máu trong người anh đang căng lên, hơi thở anh càng dồn dập. Chỉ một lát nàng đã đưa cả hai bàn tay ra sau mơn trớn anh, anh chìm vào khoái cảm, tận hưởng nó, rên lên sung sướng vì cách nàng đụng chạm anh.

“Không có cuộc hôn nhân nào cả, Zach . Cho đến khi em có thai”.

Anh đột ngột rời khỏi nàng, tóm lấy vai nàng xoay tròn. Tay anh xiết chặt vai nàng, mắt long lên vì giận dữ.

“Kiểu hăm dọa ấy không ăn thua gì đâu”.

Anh buông nàng ra, lùi lại. “Anh muốn cưới trước là có lý do riêng. Anh không dễ dàng thỏa hiệp và anh sẽ không thay đổi ý định của anh. Điều đó đã được thỏa thuận. Hoặc đồng ý hoặc hủy bỏ”.

Thoáng chút kinh hãi, anh nghĩ rằng nàng sẽ bỏ đi mất. Nàng nhìn chăm chăm vào đầu mũi giày, di đi di lại trên sàn gạch.

“Thôi được, Zach ”. Cuối cùng nàng cong môi nói. “Em nghĩ anh đã sai lầm và em cũng nghĩ em còn sai lầm hơn. Nhưng em sẽ lấy anh”.

“Sau hai tuần nữa?”.

“Hai tuần”.

“Anh sẽ nói luật sư làm giấy tờ bảo đảm cho việc tài trợ cho trại hè. Chúng ta có thể ký trước khi tổ chức đám cưới”.

“Luật sư của anh phải gửi giấy tờ cho luật sư của em trước”. Rebecca nói.

Zach nhìn Rebecca dò hỏi. Cô bé mà anh còn nhớ, tin tưởng anh tuyệt đối, không bao giờ nghi ngờ lời nói của anh. Không, cô ấy không còn là một cô bé nữa, nhưng cũng chẳng sao khi anh đã chọn cách gọi nàng như thế.

“Được”. Anh nói, “Còn điều gì nữa không?”.

“Mấy giờ em phải có mặt ở tòa thị chính?”.

“Anh sẽ gặp em tại văn phòng luật sư của anh lúc 3 giờ”. Anh đưa cho nàng địa chỉ. “Chúng ta sẽ từ đó đến tòa thị chính”.

Nàng mỉm cười buồn bã. “Em hi vọng rằng trong vòng một năm từ bây giờ trở đi cả hai chúng ta sẽ không phải hối hận vì cuộc thương lượng kinh khủng này”.

“Nếu em múôn thay đổi, đừng đi đến tòa thị chính nữa”.

Zach cảm thấy hối hận ngay sau khi thốt ra những lời giễu cợt này. Anh không muốn sống với bất cứ người đàn bà nào khác nữa. Anh muốn Rebecca .

“Tạm biệt, Zach ”.

Nàng đi vượt qua anh, không thèm ngoái đầu lại, đôi vai ngang ra, mặt vênh lên.

Zach không hiểu nàng tạm biệt anh cho đến khi cưới hay chia tay mãi mãi. Anh mở miệng muốn hỏi và lại ngậm miệng lại. Anh sẽ như bị thiêu trong địa ngục trước khi thú nhận với nàng rằng kiểu gì đi chăng nữa anh cũng rất lo lắng.

Đó là điều anh sẽ phải trải qua trong vòng hai tuần tới.

CHƯƠNG 3

“Chào cô bé. Em đã dậy chưa?”.

“Em đang”, Rebecca lâu bầu, ngái ngủ. Nàng nhìn đồng hồ bên cạnh giường ngủ của khách sạn.

“Bây giờ mới năm giờ sáng, Zach ”.

“Đến giờ dậy và ngắm nắng mặt trời rồi, vua ngủ ời”.

“Tạm biệt anh, Zach ”.

“Ơ, cô bé”, anh cười to, “anh muốn thông báo cho em biết sáng hôm nay sẽ chuyển nhà. Anh sẽ làm việc ở trang trại, do vậy em phải tự chuyển một mình. Cô bé, em vẫn còn thức đấy chứ?”.

“Vâng, em đang nghe, Zach . Nghe có vẻ hay đấy nhỉ”.

“Nếu em cần, anh sẽ tới giúp”.

“Em đã cho được đồ lên xe rồi. Em có thể tự dỡ chúng xuống”.

“Được thôi, nhưng đừng có nổi giận đấy. Anh sẽ gặp em sau, vào buổi chiều”.

“Tạm biệt, Zach ”.

Rebecca bỏ điện thoại xuống, rên rĩ và đứng thẳng dậy.

thế là ngày cưới đã đến.

Rebecca bây giờ không còn chắc là nàng đã hành động đúng như nàng đã nghĩ hai tuần trước đây hay không. Tuy nhiên bác Fortunata lại vui mừng khôn xiết. “Thấy chưa? Bác đã nói với cháu những gì nhỉ?” Bà lấy chiếc khăn tay chấm chấm mắt. “Bác không thể tin là cháu múôn bác giúp đỡ cho trại hè. Thế là không phải đi lau sàn nữa! Bác là một bà già may mắn. Thật đấy!”.

Thật là dễ chịu khi làm cho bác Fortunata hạnh phúc.

Rebecca nhăn mặt khi nhớ ra phải giải thích cho Zach biết rằng chưa có ý kiến của anh, nàng đã thuê bác Fortunata nấu ăn cho họ trong suốt những tháng trại hè mở cửa và múôn anh trả tiền công cho bác. Còn nữa, cũng bằng tiền của anh, để cho bác được sống trong nhà của quản lý trại và ở đó quanh năm.

Bác Fortunata cần phải được bảo đảm như vậy mới thôi việc ở bệnh viện. Rebecca đã suy tính rằng một khi nàng đã nghỉ làm ở bệnh viện, bác Fortunata sẽ không bao giờ phải đi lau hay đánh bóng sàn nhà nữa trong suốt quãng đời còn lại của bác.

Có vẻ nàng sẽ gặp rắc rối đây, vì nàng chẳng hỏi bác Fortunata có biết nấu nướng không. Tuy nhiên, việc ấy chẳng có gì là khó khăn đối với một người phụ nữ đã từng có đông con cháu.

Thậm chí cứ cho bác Fortunata chưa hề làm cái nghề mà Rebecca giao cho ở trại thì nàng cũng biết rằng bác sẽ là người tuyệt vời đối với bọn trẻ con.

Nàng cẩn môi. Nàng sẽ nói với Zach những điều mà nàng đã làm ngay khi nào anh dễ tiếp nhận. Khi lái xe dưới chiếc cổng có mái vòm bằng sắt đen, nàng đọc được dòng chữ “Trang trại Hawk’s Price”. Cảnh đầu tiên đập vào mắt nàng là tòa nhà xây bằng gạch sống kiểu Tây Ban Nha, quét vôi màu trắng, nơi sắp trở thành tổ ấm của nàng. Những chiếc cột gỗ làm dầm của trần nhà nhô ra cách quãng, dọc theo những mảng tường cao theo kiểu mái phẳng. Nàng lùi chiếc xe tải đi thuê tới sát cửa bếp, thay vì đi vào nhà ngay nàng lại theo con đường nhỏ xây bằng đá dẫn vào sân trong.

Những cây sồi cao gấp đôi mái nhà được trồng theo hình vuông bao quanh ngôi nhà, tỏa bóng mát rượi. Bên bụi cây làm hàng rào mắt cáo gần cửa trượt làm bằng kính dẫn vào phòng ngủ của Zach là một chiếc đu rộng đủ cho hai người ngồi thoải mái, bên trên rủ đầy hoa đậu tía thơm ngát. Bao quanh là thảm cỏ và hoa thơm ngát tạo cho ngôi nhà của những người đang yêu một khung cảnh say mê lòng người. Rebecca không thể không tự hỏi Zach đã bao giờ làm tình với Cynthia ở đây chưa.

Nàng bắt mình không được nghĩ tới Cynthia Kenyon. Việc ấy sẽ làm nàng lên cơn ghen với một người đàn đã chết một cách quá dễ dàng. Bụng nàng cuộn lên với ý nghĩa rằng nàng có thể tìm thấy những kỷ vật của một người đàn bà khác trong ngôi nhà này.

Rebecca đi vào phòng ngủ của Zach qua chiếc cửa trượt làm bằng kính. Rèm cửa buông kín, trong phòng tối đen, yên ắng và mát mẻ. Zach có một người coi nhà làm việc vài ngày trong tuần, do vậy sàn gạch sạch bong không có lấy một hạt bụi, nhưng chiếc áo sơ mi kiểu miền Tây lại quăng trên tay vịn ghế xích đu, một vài tờ tạp chí về trang trại nằm trên sàn, bên cạnh chiếc giường bốn chân chưa được dọn dẹp. Nàng thấy vẫn còn dấu đầu anh nằm trên gối. Chỉ cần liếc qua tấm khăn phủ giường, nàng biết đêm qua anh không ngủ được. Bức ảnh Cynthia Kenyon treo trên tủ quần áo của z, anh chẳng còn làm gì được nữa nhưng lại nhìn thấy cô ta mỗi sáng khi anh thức dậy, Rebecca thấy hơi mất tinh thần.

Nàng thêm múôn được thu nhặt những tờ tạp chí lên, dọn giường cho gọn gàng và tháo đi bức ảnh treo trên tủ quần áo của Zach . Nàng kìm nén nỗi niềm đang thôi thúc trong lòng, nhưng việc xua đuổi bóng ma Cynthia là việc đầu tiên trong danh sách những việc cần làm khi ta đã lấy Zach .

“Xin chào, cô bé. Em có ở đây không?”.

Rebecca lạnh cứng người khi nghe tiếng Zach gọi nàng từ trong nhà bếp. Nàng vội vã rời khỏi phòng ngủ của Zach , không muốn anh bắt gặp nàng ở đó. Nàng gần như đâm xăm vào anh khi họ gặp nhau ở lối đi có mái vòm dẫn đến phòng khách.

“Ô, em đây rồi”. Anh nói.

Nàng cười bối rối, né sang một bên đi vào trong phòng, giữ một khoảng cách với anh. “Em nghĩ

anh không có ở nhà”.

“Anh nghỉ sửa hàng rào một lúc, nhân thể xem em có cần giúp chuyển hòm xiểng xuống không”.

Lần đầu tiên Rebecca nhìn anh thân thiết và ngậy người ra bởi những gì nàng vừa nhìn thấy. Rõ ràng là anh đang làm một công việc lao động chân tay vất vả. Đôi găng tay da vừa tháo ra dắt túi đằng sau. Chiếc áo sơ mi kẻ ô vuông miền tây mở phanh, buông ra ngoài quần bò, ngực anh loáng ướt mồ hôi. Chiếc mũ cao bồi hằn một đường ướt đẫm gần vành tai, tóc dính chặt vào gáy thành từng lọn ướt sũng. Đôi giày cao cổ của anh phủ đầy bụi, chiếc quần bò bụi bặm bị rách ở đầu gối.

Nàng muốn chạm vào người anh, đặt đôi bàn tay lên làn da trơn mượt, nếm vị muối trên cổ anh, tháo chiếc mũ trên đầu anh xuống, và cảm nhận khí mát trên mái tóc ẩm ướt, hơi nóng từ da thịt của anh. Nàng bàng hoàng thấy cơn lũ thèm muốn nhục dục làm đầu gối nàng nhũn ra. “Zach”.

“Ôi, cô bé, đừng nhìn anh như thế. Không phải bây giờ. Chưa”.

Rebecca bước tới trước mặt anh. Nàng ngượng ngùng, nhớ tấm ảnh của Cynthia treo ở phòng bên kia.

Cẩn thận, Rebecca . Ôi, phải cẩn thận. Anh ấy vẫn còn yêu một người đàn bà khác. Giọng nói từ trong sâu thẳm cảnh báo.

Nhưng Cynthia đã chết rồi. Zach bây giờ là của nàng và nàng muốn chạm vào anh. Qua cái nhìn dữ dội, đầy sở hữu trong mắt anh, nàng có thể nói rằng anh cũng muốn nàng.

Nàng bước thêm một bước, bước nữa cho đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn vài inch. Nàng có thể cảm nhận được hơi nóng của anh, mùi người đàn ông làm việc vất vả. Nàng ngửa mặt lên và đợi. Cơ thể nàng run lên đề phòng.

Zach ngẩng người đàn bà trước mắt anh. Hàng đêm, anh đã mơ thấy nàng chờ đợi anh như thế. Hiện thực trước mắt đang xâm chiếm anh, ruột gan anh thắt lại. Cơ thể nàng đang mời gọi cơ thể anh như cách nguyên sơ của loài người, phía dưới của anh cứng lên, và anh cảm thấy máu đang dồn về đó. Anh muốn nàng như chưa bao giờ muốn một người đàn bà nào khác trong cuộc đời mình.

Rebecca không chuyển dịch được nữa. nàng nhìn thấy cả sự đe dọa trong niềm khao khát mãnh liệt trên khuôn mặt căng thẳng của Zach , trong cơ thể đang căng ra và nhận ra Zach đã gắn chặt cả hai điều đó bằng một sợi dây mỏng manh. Nàng nhắm mắt lại hiến dâng.

Đôi môi anh mềm mại tuyệt vời khi chúng chạm vào môi nàng. hết chiếc hôn này lại đến chiếc hôn khác, lưỡi anh nhẹ nhàng luồn vào miệng nàng rồi lại quay ra.

Nàng rên lên. “Nữa đi, Zach ”.

Miệng anh lại tìm nàng trong chiếc hôn khác, tràn đầy khát khao, thêm muốn được thỏa mãn. Bỗng nhiên nàng đã có điều nàng muốn, đôi cánh tay anh xiết chặt nàng, kéo nàng sát gần anh. Đôi vú không đeo nịt ép sát vào bộ ngực rắn chắc của anh, nàng có thể cảm thấy, ngửi thấy và nếm được hương vị của anh. Đôi bàn tay nàng ôm lấy cổ anh và uốn người phía trước để cảm nhận sự cứng, khỏe của cơ thể anh.

“Anh phải chạm vào thân thể em”, anh nói, giọng lạc đi vì ham muốn. Anh giật mạnh chiếc áo sơ mi qua khỏi đầu nàng, thốt ra âm thanh đầy thỏa mãn khi nhìn thấy bộ ngực trần của nàng. Nàng thoáng thấy xấu hổ khi thấy mình để trần trước anh, cảm thấy mất thăng bằng. Hai tay nàng đưa chéo lên che ngực, cố giấu đi sự sợ hãi vừa cảm thấy. Nàng đang làm gì? Đang nghĩ gì? Thật là điên rồ. Họ chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa là tổ chức hôn lễ.

“Zach. Hãy đợi. Em... chúng ta...”. Nàng nuốt nước bọt một cách khó khăn.

“Không sao đâu cô bé. Ở đây chỉ có mỗi mình anh”.

Cái nhìn của nàng bắt gặp đôi mắt đen thẫm của Zach. Cơ trên khuôn mặt anh rắn đanh lại, hàm bạnh ra, cánh mũi phồng lên. Có điều gì đó trong mắt anh hơn cả nhu cầu thể xác. Sự đồng cảm chăng? Nàng từ từ hạ mắt xuống, cảm xúc trong nàng bị xáo trộn.

“Em thật điên rồ”. nàng khẽ thú nhận. Nàng cố cười nhưng không cười được. Trước khi hạ tay xuống, nàng hít một hơi thật sâu sau đó thở ra, đứng trước mặt anh với mỗi chiếc quần jean và đi đôi dày cao cổ, ngoài ra không mặc gì hơn. Cơ thể của mình thật xấu xí, nàng nghĩ chắc anh phải nhận ra ngay điều đó. Mặt nàng ngênh lên và mắt nàng lại gặp mắt anh lần thứ hai.

Đôi mắt của anh đen thẫm hoang vu. Sự nguy hiểm.

Nàng nghĩ mình cần phải thoát ra khỏi đây, phải tự vệ nếu có bất cứ điều gì xảy ra.

Đôi tay anh từ từ, thận trọng nâng hai bầu vú nàng. Nàng ngộp thở khi hai đầu ngón tay chai sạn của anh lướt trên núm vú, làm chúng cương cứng lên.

“Không thể tin được”. Anh thì thào. “Thật là nhạy cảm. Đẹp tuyệt vời”.

Anh cúi xuống để ngậm lấy đầu vú nàng. Đầu gối Rebecca như muốn khuỵu xuống, nàng túm lấy vai anh. Chưa bao giờ nàng có cảm giác tuyệt diệu như thế. Nàng nghĩ mình sắp ngất mất. Nàng rên lên, nài xin mà nàng cũng chẳng biết rõ đó là điều gì. “Zach, xin anh”.

Anh ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy sự thèm muốn kinh khủng trong mắt anh. Nó làm nàng sợ nhưng đồng thời cũng làm nàng cảm thấy sung sướng.

“Em muốn gì, cô bé?”. Anh nói giọng khàn khàn khi sự ham muốn thể xác chưa được thỏa mãn. Đó chính là vấn đề. Nàng cũng chẳng biết nàng muốn điều gì.

Anh định buông nàng ra nhưng nàng lại nắm lấy tay anh đặt vào ngực nàng. “Đợi một chút, Zach”.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông nào như thế, chưa bao giờ tưởng tượng được cảm giác mà nàng vừa có. Sức mạnh người đàn bà. Sự ham muốn mãnh liệt.

Nàng sợ điều gì sắp xảy ra. Nàng chưa bao giờ làm thế với một người đàn ông, nàng lo lắng chờ đón cùng với nỗi sợ hãi trinh nguyên. Nhưng có một điều gì đó còn lớn hơn cả sự sợ hãi. Đó là tình yêu. Đó là sự ham muốn.

“Em muốn anh, Zach ”.

Miệng anh thốt ra âm thanh hoang dã khi anh kéo nàng nằm xuống tấm thảm trải trên nền gạch mát lạnh. Anh kéo khóa quần rồi kéo mạnh quần lót của nàng xuống trước khi cởi quần của mình. Anh dần dần gởi nàng rộng ra và ấn sâu vào trong nàng.

“Zach, đợi đã”.

Nhưng đã quá muộn. Nàng không biết rằng chuyện ấy xảy ra quá nhanh. nàng đã đánh giá thấp sự thèm muốn, khát khao được vào trong nàng của anh. Còn anh thì nghĩ rằng nàng đã từng trải, chỉ làm ra vẻ thế thôi.

Rebecca kêu thét lên khi anh lấy đi sự trinh trắng của nàng .

Zach lạnh cứng người. Anh chống thẳng hai tay nhóm dậy nhưng vẫn còn trong cơ thể nàng. Anh sửng sốt nhìn và lẫn lộn hết cả. “Em không thể”.

“Em không còn... nữa”.

“Anh nghĩ... em đã hai mươi ba tuổi”.

“Chúng ta sẽ bàn về chuyện này vào một dịp khác được không?”. Nàng nâng hông lên cao đủ để làm cho Zach phải rên lên.

“Được rồi, cô bé”. Anh nói. “Chúng ta sẽ nói chuyện này sau”.

Rebecca thấy anh cố giữ gìn, kiểm soát như cầu bản thân khi anh chuyển động từ từ, nhẹ nhàng trong cơ thể nàng. Một tay anh luồn xuống giữa thân thể hai người để vuốt ve nàng, mỗi khi anh nói miệng anh lại run lên vì khoái cảm.

“Da của em mịn như nhung”. Anh thì thào. “Tóc em ... Anh muốn được cuộn tròn và lạc vào trong đó. Anh nghĩ... anh nghĩ...”.

Rebecca không muốn anh nghĩ, bởi vì ý nghĩ đó có thể lại quay sang người đàn bà khác. Nàng muốn một người tình thèm muốn nàng, người khao khát nàng đến nỗi thậm chí không còn đợi được cho đến khi tự mình cởi quần áo nữa.

Nàng bắt đầu mơn trớn anh , đầu tiên còn ngập ngừng, tìm những chỗ có thể gây ra cảm hứng. Nàng lùa những ngón tay và đám lông xoắn tít phủ đầy ngực anh, lấy đầu ngón tay nghịch vào đầu ti làm cho chúng cứng lên. Nàng thích được sờ vào làn da của anh , vào những cơ bắp đang căng của anh. Chúng thật khác so với da thịt mềm xù của nàng. Nàng kéo quần jean của anh qua hẳn hông, nghe thấy anh lẩm bẩm ngạc nhiên và hài lòng khi nàng tò mò ngắm nhìn hai

cạnh sườn và đôi mông săn chắc của anh.

Khi những ngón tay nàng chuyển xúông vùng phía trong giữa hai đùi nổi với bụng dưới, người anh căng ra. Anh thở gấp gấp khi nàng vuốt ve anh ở đó. Khi nàng đặt lòng bàn tay lên anh, anh túm lấy cổ tay nàng giữ lại.

“Nếu em sờ vào chỗ đó, anh không chịu trách nhiệm về những hậu quả của nó đâu”. Anh cảnh báo.

Rebecca cười ý nhị và chạm vào chính chỗ đó.

Anh rên lên khàn khàn và miệng anh tìm miệng nàng. Lưỡi anh ấn sâu vào như cơ thể của mình. Một tay anh tuột xúông giữa hai người, Rebecca thở hổn hển khi tay anh tìm thấy nơi đặc biệt nhạy cảm. Cơ thể của nàng xiết chặt, cứng lại, nàng mê mẩn khi tay Zach mơn man nàng. “Cứ để nó xảy ra đi”. Anh thì thào vào tai nàng.

“Em không thể”.

Anh hôn nàng thật mạnh, nàng cảm thấy ngộp thở, cơ thể nàng căng ra. Quá nhiều điều đang xảy ra. Nàng cảm thấy cơ thể nàng vượt ra khỏi tầm kiểm soát, cảm xúc dữ dội không chịu nổi. Nàng đang đón nhận điều gì đó, cong người áp sát vào Zach, hông nàng rung lên theo nhịp của hông anh, miệng nàng há ra không thể ngăn nổi những âm thanh đang trào ra làm nàng hoảng sợ.

Lưỡi nàng cuốn lấy lưỡi của anh đam mê, trong khi đó hai tay nàng luồn xúông dưới khi giữa hai đùi anh đưa anh đến đỉnh cao của khoái cảm.

Nàng cảm thấy một dòng nước ấm ẩm chảy trong cơ thể nàng khi nàng ghì chặt lấy anh, cứng lại. Nàng nghe thấy những âm thanh sung sướng của hòa với tiếng kêu rì rào thỏa mãn của nàng. Sau đó nàng cảm thấy trọng lượng cơ thể anh, nóng và nặng khi anh thả lỏng trên người nàng.

Tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve anh trong khi đầu anh rúc vào giữa cổ và vai nàng. Hơi thở anh ấm áp, phả mạnh vào tai, nàng cảm thấy ngực mình đang cố hết sức để hít lấy không khí duy trì sự sống.

“Anh quá nặng đối với em”. Anh đột ngột nói.

Ngay lúc đó, anh kéo nàng nằm sát bên cạnh, trên chiếc thảm bị xô lệch đi dưới hai người, chân anh gác trên chân nàng. Cơ thể trơn nhẵn mồ hôi của họ dính chặt lấy nhau từ ngực đến hông, đầu trượt trên nền gạch mát lạnh. Rebecca còn đang đắm mình trong ánh hồng kì diệu thì Zach đã lôi nàng về với thực tế tàn nhẫn.

“Bây giờ là lúc chúng ta cần nói chuyện, cô bé”

“Có còn gì để nói đâu?”.

“Trước tiên, anh rất thú vị muốn biết tại sao em đã giữ trinh tiết hai mươi ba năm để rồi không

thể đợi thêm một vài giờ đồng hồ nữa cho đến lễ cưới”.

Rebecca xấu hổ không muốn trả lời câu hỏi của Zach. Quá đơn giản, nàng ghen với người đàn bà đã chết. Nàng nghịch đám lông xoắn tít trên ngực Zach, tránh không trả lời.

Zach không để yên. Anh đặt ngón tay trở dưới cằm nàng và bắt nàng phải nhìn vào mắt anh .

“Anh muốn có câu trả lời”.

“Đây là vì bức ảnh của Cynthia trong phòng ngủ”. Nàng khẽ nói.

Zach cứng người. “Em vẫn khư khư luận điệu ấy ư?”.

Nàng chăm chăm nhìn Zach qua hàng lông mi.

“Đại loại là như thế. Có đúng như vậy không?”.

“Cynthia không thể ganh đua hoặc oán tránh em được. Cô ấy đã chết rồi”.

“Thế anh có phiền lòng nếu em tháo bức tranh khỏi tủ treo quần áo không?”. Cô vắn lại.

“Chẳng có gì khác nếu bỏ bức tranh ấy đi”.

Rebecca lại thấy bụng mình quặn lên. Chẳng là gì cho dù nàng tháo bức tranh đi, bởi vì hình ảnh của Cynthia sẽ còn mãi mãi với anh. Do vậy, có lẽ để nó đấy tốt hơn, cho đến khi Zach sẵn sàng bỏ nó cùng với mối tình đầu – mối tình duy nhất của anh.

Thật ra Zach không cần đến bức ảnh của Cynthia để nhắc nhở anh đến sự phản bội của cô ta nữa. Khuôn mặt cô trong ngày cuối cùng họ gặp nhau, khắc sâu trong tâm tưởng anh. Nhưng anh treo tấm ảnh để nhắc nhở anh rằng đàn bà không thể tin tưởng được. Trong suốt bảy năm, hàng ngày nhìn ảnh Cynthia, sự ngờ vực đàn bà càng được hun đúc trong anh, ngăn anh không quan hệ quá mật thiết với bất cứ người nào.

“Em cứ tháo nó đi”. Zach nói.

“Anh hãy làm việc đó. Bất cứ khi nào anh cảm thấy sẵn sàng”.

Nhưng Zach không bật dậy chạy ngay vào phòng ngủ như Rebecca hi vọng. Thay vào đó anh hỏi: “Em có muốn tắm không?”.

“Tắm chung á?”. Rebecca giật mình vì hỏi và cảm thấy thích thú vì lời đề nghị.

“Được. Tại sao không?”. Anh bật dậy, kéo nàng đứng lên bên cạnh anh.

Họ cởi quần áo ngay tại đó, trần truồng đi qua phòng khách vào phòng tắm của Zach. Rebecca lén liếc sang Zach, ngưỡng mộ ngắm hai cạnh sườn thon thả, chiếc bụng phẳng và cái của anh đang xù xuống nghỉ ngơi trong đám lông đen thẫm. Trước cái nhìn khao khát của nàng cơ thể anh cứng lại, nàng bắn khoản tự hỏi khi ở trên sàn nhà làm thế nào anh lại vừa khít trong nàng. Anh bắt gặp ánh mắt hoài nghi của nàng và bật cười: “Nếu bất cứ cái gì em thấy đặc biệt thích, thì cứ tự nhiên nhé”.

“Em thích tất cả mọi thứ”, Rebecca trả miếng, thất vọng thấy anh bắt gặp mình đang trở mắt nhìn một cách ngớ ngẩn. “Nhưng một bàn tay sẽ không có tác dụng nếu không có cánh tay chỉ đạo, nếu em lấy đi một cái chân thì anh sẽ đi đứng khó khăn đấy”.

Zach cười vang, kéo nàng vào trong vòng tay rồi rúc đầu vào cổ phía dưới tai nàng. “Anh có thể nhìn thấy em sẽ đang giữ anh trên đầu ngón chân, cô bé”.

“Thực ra, em nghĩ, em thích anh nằm ngửa... để em nằm phía trên anh hơn”.

Rebecca nhìn xuống, sửng sốt vì sự táo bạo của chính mình.

Zach ném cái nhìn kinh ngạc về phía nàng. “Thật không? Anh rất vui được thử lần nữa... sau khi chúng ta tắm xong”.

Rebecca chưa lần nào được người yêu gọi đầu cho và nàng cảm thấy vui thích những trò đùa tếu táo của Zach. Một phần phần khích khi chơi với anh đó là bất cứ lúc nào những cái động chạm vào nàng đều có thể trở thành cái vuốt ve, mơn trớn.

Khi làm tình, nàng cảm thấy choáng váng bởi sự phản ứng mạnh mẽ của chính mình với cơ thể của anh. Không quá một lần nàng thấy vui mừng vì mình nhỏ bé hơn Zach rất nhiều. Anh nâng hai chân nàng lên vòng qua eo, họ hòa vào nhau, anh dễ dàng giúp nàng ấn mạnh, đưa nàng đến đỉnh cao của sự khoái cảm.

Sau đó họ tắm lại một lần nữa. Tắm xong, anh bọc nàng trong chiếc khăn bông, bế nàng vào trong phòng ngủ của anh. Anh ôm nàng trên chiếc giường bề bộn của mình, họ thì thầm nhắc nhau phải đến văn phòng luật sư lúc ba giờ và ngủ thiếp đi nhanh chóng.

Rebecca tỉnh giấc, cảm thấy ấm áp và an toàn, nàng nhận thấy mình nằm gọn trong vòng tay của Zach. Những ngọn tóc đâm vào gáy làm nàng đau nhói. Nàng lạnh người, tim bắt đầu đập thình thịch.

Có ai đó đang ở trong phòng. Rebecca túm chặt ga giường, kéo đến ngang ngực rồi ngồi dậy.

Zach cũng đã tỉnh để mặc cho tấm ga rơi xuống rồi ngồi dậy.

“Chuyện gì thế?”.

“Có ai đó đang ở đây”.

Zach nhìn quanh phòng, sau đó đứng lên đi về phía cửa. Anh nhìn vào phòng khách, sau đó khép cửa lại. Anh bước đến buồng tắm kiểm tra, sau đó kiểm tra cả đường vào nhà vệ sinh. Anh quay trở lại, đứng trước mặt nàng, tay chống vào hông.

“Chẳng có ai cả, ngoài chúng ta, cô bé”.

“Có người”.

“Em có muốn anh kiểm tra dưới gầm giường xem có con yêu mắt xanh nào không?”.

Rebecca đỏ bừng mặt. “Em không tưởng tượng đâu Zach . Có ai đó đang ở đây”. Nàng nhìn tấm ảnh Cynthia trên tủ đựng quần áo trên vai Zach và lạnh cứng người.

Zach quay sang và bắt gặp ánh mắt nàng . Anh đi đến trước bức ảnh chống hai tay vào tủ quần áo, gục đầu xuống. “Anh không tin có ma”.

Rebecca nhảy ra khỏi giường, kéo lê theo cả tấm ga giường. “Em cũng không tin”. Nhưng nàng không có sự giải thích nào khác cho linh cảm có ai đó đang hiện diện trong căn phòng này.

Anh quay sang nàng : “Em không cần cái ga giường đâu. Ngoài anh ra chẳng có ai cả”.

Rebecca cảm thấy hòng mình bỗng rất. Thật là buồn cười khi che đậy cơ thể mình trước anh . Anh đã nhìn thấy hết tất cả những cái gì cần nhìn, và cái chính là chỉ sau vài giờ nữa, anh sẽ là chồng của nàng . “Em không quen cởi trần đi lại trước mặt người khác”. Nàng nghiêm túc nói.

Anh túm lấy tấm ga giật mạnh xuống. “Anh muốn ngắm em ”.

“Bây giờ không phải lúc, Zach ”. Nàng rít lên khe khẽ.

“Tại sao bây giờ lại không được?”.

Đôi mắt nàng hướng về phía bức ảnh treo trên tủ. Người đàn bà đó đang lườm trả nàng . Zach với tay ra đằng sau quay tấm ảnh sang một hướng khác.

“Như thế này có đỡ hơn không?”.

Quả thực điều đó dễ chịu hơn.

Zach kéo mãi cho đến khi Rebecca ở giữa đùi anh . Anh kéo nàng lùi tới sát mép giường, quay lại và ngồi xuống, ôm nàng vào lòng.

“Cynthia là một phần trong quá khứ của anh . Cô ấy không đe dọa em”.

“Anh vẫn còn yêu chị ấy”. Rebecca lên án.

“Cô ấy chết rồi”.

Điều ấy chẳng thay đổi điều Rebecca nói. Tranh cãi với Zach về điều này chẳng có ích gì, nhưng nàng cũng chưa sẵn sàng thừa nhận nó. “Zach”.

Bàn tay chai sần của anh ôm lấy cổ nàng, kéo đầu nàng lại gần mặt anh và gấn lên miệng nàng bằng chiếc hôn. Nàng vẫn còn chưa hết sững sờ thì anh đã nói:

“Thôi nào, cô bé, đã tới giờ tổ chức hôn lễ rồi. Nếu không nhanh lên, chúng ta sẽ bị muộn trong đám cưới của chính mình đấy”.

Về điều này thì chẳng còn gì để tranh cãi cả.

CHƯƠNG 4

Cả gia đình Zach đang đợi họ ở bậc cầu thang tòa thị chính – cha mẹ anh , anh em ruột thịt,

vợ chồng cùng tất cả con cái của họ. Rebecca cảm thấy bồn chồn cả ruột gan.

“Em không biết là gia đình anh sẽ đến đây”.

“Không thể bắt họ ngồi nhà được. Cha và mẹ anh đã không tham dự đám cưới của cả Falcon lẫn Callen. Anh là đứa con cuối cùng trong ba anh em nhà Whitelaw lếu láo cưới vợ, vì vậy chắc chắn họ không để lỡ dịp này”.

“Chào cháu, Rebecca”. Mẹ Zach nở nụ cười ấm áp nói. “Thật vui khi lại được gặp cháu”.

“Bác vui khi thấy con trai mình, dù sao đi nữa, vẫn còn một chút khôn ngoan”. Cha của Zach nói khi cúi xuống hôn vào má nàng.

Rebecca cảm thấy được bao bọc trong vòng tay của gia đình Whitelaw. Nàng cảm thấy dễ chịu. Nàng cảm thấy tuyệt vời. Đây chính là gia đình mà nàng đã đánh mất khi cha nàng chết. Một gia đình ấm cúng và thoải mái mà sau bao nhiêu năm kể từ khi rời bỏ trang trại Hawk's Price nàng mới tìm thấy. Nàng khoác tay Zach. Một người xuất thân từ gia đình tràn đầy tình yêu thương sẽ không thể quên đi những xúc cảm được. Chỉ cần anh ấy nhớ lại, và tình yêu sẽ quay về với anh.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy nhiều điều tốt đẹp hơn về chuyện lập gia đình. Sau sáu buổi chiều họ đã làm tình với nhau, nàng có nhiều lý do để hi vọng rằng cuộc hôn nhân của họ sẽ thành công. Nếu nàng may mắn, nàng sẽ có thai ngay.

Rebecca vui mừng vì nàng thấy đám cưới là sự kiện quan trọng đối với gia đình Zach, vì vậy nàng phải ăn mặc thật đẹp nhân dịp này và khẳng khẳng bắt Zach cũng phải làm như vậy. Nàng mặc một bộ váy của Ấn Độ bằng da hoẵng màu trắng đục. Vạt áo trang trí bằng những hoa văn gắn hạt cườm sắc sỡ trông rất đáng yêu, còn đường viền và tay áo đính tua rua. Đôi giày da đánh mà nàng đi cao đến đầu gối rất hợp với bộ quần áo. Chiếc băng đo dính hạt đeo ngang qua trán giữ mái tóc gọn gàng. Mẹ nàng đã mặc bộ lễ phục này trong ngày cưới của bà, trước đây nữa bà ngoại nàng cũng mặc nó, bộ đồ đã được truyền lại từ vài thế hệ. Nàng đã thuyết phục Zach mặc bộ quần áo theo kiểu miền Tây màu đen, sơ mi trắng cùng với nơ cổ và đi đôi giày cao cổ màu đen.

Zach vòng tay khư khư ôm lấy eo Rebecca đi cùng với gia đình thành một đoàn tiến vào tòa thị chính. “Chúng ta cũng có thể sống hòa thuận với nhau. Thời gian đang trôi đi”.

Zach ngạc nhiên thấy trong tung tức trong lồng ngực, cổ họng đau rát khi ông Judge Smithers chính thức bắt đầu cuộc hôn lễ. Đây không phải là một đám cưới thực sự, chỉ là một sự trao đổi mà thôi. Bây giờ anh đã hiểu tại sao Rebecca lại có vẻ lo lắng như vậy khi thấy sự có mặt đông đủ của gia đình anh.

Anh nhìn thấy mẹ đang lặng lẽ khóc phía bên tay trái, bố anh đang choàng tay qua vai bà. Anh nghe rõ hai đứa con sinh đôi của Callen và Sam đang cãi nhau về con búp bê, còn Callen đang

cố gắng một cách vô ích thì thầm bắt chúng giữ trật tự. Qua đuôi mắt, anh nhìn thấy anh trai của anh – Falcon một tay ôm lấy vợ - Maria, tay kia là cô con gái riêng của cô, Susanah còn Maria thì đang vuốt ve con trai chung của hai người – Cody đứng ngang ngực cô. Bệnh bạch cầu của Susanah đã thuyên giảm được bốn năm rồi. Chỉ còn sáu tháng nữa là cả nhà sẽ thở phào nhẹ nhõm, đánh dấu tròn đúng năm năm thoát khỏi hiểm nguy.

Sự có mặt của gia đình ở đây làm cho sự việc trở nên thực hơn. Anh muốn có một mối ràng buộc chính thức, nhưng phải nói lời tuyên thệ với Rebecca ở đây trước sự có mặt của cha mẹ anh làm cho cổ họng anh nghẹn lại. Tình cảm dâng trào thật bất ngờ và không được hoan nghênh cho lắm. Anh tự nhủ đây không phải là cưới vợ mà chỉ đơn thuần là chọn một người mẹ thích hợp cho những đứa con của anh thôi.

Anh cảm thấy tay Rebecca run trong tay anh khi anh đeo nhẫn cưới vào ngón tay nàng . Một ý nghĩ chột lóe lên trong óc, gia đình anh chắc sẽ làm ầm ĩ lắm nếu anh li dị nàng sau đúng một năm.

“Anh có thể hôn cô dâu”. Cuối cùng ông Judge Smithers nói.

Zach nín thở nhìn vào đôi mắt Rebecca khi nàng ngửa mặt lên, một giọt nước mắt trong như kim cương ứa ra từ khóe mắt. Không kìm nổi mình, anh cúi xuống hôn, hứng lấy giọt nước mắt. Sau đó một tay nâng cằm đưa môi nàng lên sát môi anh . Anh hôn nàng rất nhẹ và buông ra sợ mình đi quá xa, sợ đôi môi mình thêm múôn môi nàng khi trong lòng đang dâng lên niềm khát khao mãnh liệt.

“Chúc mừng con, con trai”. Cha anh xiết chặt lấy anh , sau đó quay sang nắm lấy hai tay Rebecca . “Bác biết cháu sẽ làm cho Zach hạnh phúc. Bác hi vọng cuộc hôn nhân này cũng sẽ tốt đẹp như hai cuộc hôn nhân của các con bác. Chúc hai con những lời tốt đẹp nhất, chúc cuộc sống gia đình bền vững và thành công”.

Tình hình trở nên tồi tệ hơn. Anh cảnh giác khi thấy mẹ anh chan chứa nước mắt ôm lấy cô con dâu mới của bà. “Chúc mừng cháu đã đến với gia đình bác, Rebecca . Bác không bằng lòng với cách thức Zach chọn vợ, nhưng bác cũng vô cùng hài lòng vì nó đã đem cháu đến với Zach ”.

“Cám ơn bác Whitelaw”.

“Hãy gọi bác là Candy. Hay bằng mẹ, nếu cháu múôn”.

Rebecca liếc nhìn tuyệt vọng, Zach nhận ra sự khó xử của nàng. Gọi mẹ anh là Candy sẽ phủ nhận mối quan hệ của mẹ anh , rõ ràng là bà đã hi vọng cho mối quan hệ giữa hai người được tiến triển. Còn gọi mẹ anh là mẹ sẽ làm cho tất cả mọi người đau lòng nếu cuộc hôn nhân kết thúc sau một năm.

Zach bước đến giải nguy cho vợ, vòng tay qua nàng , kéo nàng sang một bên và nói: “Cám ơn mẹ”, đỡ cho Rebecca khỏi phải trả lời gì hết.

“Mẹ đã chuẩn bị một chiếc bánh cưới và một số món rất ngon ở trang trại Hawk’s Way cho cả nhà”, mẹ anh nói, “Con và Rebecca có đến không?”.

Làm sao mà anh có thể từ chối ánh mắt nài xin của mẹ? Anh thấy mình đang nhún nhó bèn giả vờ cười. “Mẹ, chắc chắn bọn con sẽ đến. Becky và con rẽ qua nhà trước rồi đến đó sau”.

Chỉ có mỗi việc em gái anh mang thóc cho mọi người ném ra bậc thang tòa thị chính là Zach thấy không ổn. Đáng nhẽ là thóc thì cô lại thay bằng hạt choc him ăn. Anh nghĩ việc này hoàn toàn không tuân theo tập tục về sinh sản. Nhưng đó cũng là một bằng chứng nữa chứng tỏ gia đình anh mong muốn cuộc hôn nhân này bền vững và thành công. Anh cũng hi vọng và cầu nguyện cho nó trở thành hiện thực.

Anh nắm lấy tay Rebecca kéo nàng đằng sau chạy tới chiếc xe tải, ngạc nhiên thấy dòng chữ “Vừa mới cưới” viết bằng kem đánh răng trên cửa kính đằng sau, một chùm giày và vỏ hộp được buộc vào đuôi xe. Anh múôn cười vang lên đồng thời cũng muốn nguyện rửa. Họ đã hiểu hết chẳng? Đây không phải là đám cưới thật. Anh cưới vợ vì tiện thôi. Anh không muốn có những sự trang trí này. Chúng làm cho anh cảm thấy bất tiện và buộc anh phải đối diện với điều hoàn toàn trái quy tắc trong thỏa thuận với Rebecca .

Qua cái nhìn sắt đá trên khuôn mặt Rebecca , anh cảm thấy nàng không hề cảm thấy hạnh phúc trong hoàn cảnh này như anh .

Zach nghe thấy những tiếng cười khi anh nhắc bóng Rebecca ném nàng vào chiếc ghế của xe ô tô trước khi chạy quanh mui xe chui vào trong. Anh nổ máy và bóc lốp cao su, bỏ lại đám đông đằng sau, những con người chỉ mong điều tốt lành cho người khác.

Ngay sau khi vừa đến rìa thành phố, anh cho giảm tốc độ.

“Anh thật sự múôn làm gì ở nhà hay đây chỉ là một mảnh khoe để tránh gia đình một lúc?”.

Zach thở dài: “Điều ấy rõ đến thế sao?”.

“Điều ấy rất rõ đối với em. Em không nghĩ gia đình anh nhận ra. Họ có biết sự thực mối quan hệ giữa chúng ra hay không, Zach ?”.

“Không”.

Rebecca rên rỉ. “Em không thể gọi mẹ anh là mẹ trong trường hợp này được. Nhưng mặt khác em lại sợ làm bác tổn thương nếu không gọi như thế”.

“Thế thì hãy cứ gọi bằng mẹ”, Zach cáu kỉnh nói.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em không có thai, Zach . Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tất cả việc này biến thành trò cười”.

“Chúng ta sẽ nghĩ đến việc này khi nào đến lúc phải nghĩ. Bây giờ chúng ta chỉ cần làm những việc cần thiết để qua ngày hôm nay”.

Zach dừng lại trước cửa nhà, biết rằng anh phải bình tĩnh lại hoặc bộc lộ sự dối trá của mình.

Khi bước theo sau Rebecca vào nhà anh mới biết chính xác tại sao anh phải đi thẳng về nhà, nếu đây thực sự là đám cưới của anh . Anh nắm lấy cổ tay vợ, giữ nàng đứng lại sau cánh cửa nhà bếp.

“Này, cô bé”.

Giọng anh trầm hẳn xuống, run run. Rebecca run rẩy chờ đợi, rùng mình đến tận đốt sống lưng. Zach kéo nàng quay lại đối diện với anh . Bàn tay anh chạm vào cằm, nâng khuôn mặt nàng lên buộc nàng không có cách nào khác là nhìn anh .

“Chào vợ của anh ”.

Thật là một âm thanh tốt lành và tuyệt vời. “Chào anh , Zach ”. Nàng hơi cau mày. Anh có mong đợi nàng gọi anh là chồng không nhỉ? Nàng liều mạng muốn gọi anh như thế. Nhưng nàng nhận ra rằng nàng cần phải đề phòng cho chính bản thân mình, nếu nàng muốn tồn tại trong một năm tới. Zach đã đề ra quy tắc và nàng phải tuân theo. Điều đó có nghĩa là phải giữ một khoảng cách trong tình cảm để duy trì khi có thể, ít nhất cho đến khi nàng có thai. Lúc đấy mới an toàn để yêu anh , nhưng còn lâu mới đến lúc ấy.

Anh lau bầu trong cổ họng. “Trời ơi, sao mà anh muốn em đến thế!”.

“Bây giờ á? Chúng ta phải đến Hawk’s Way!”.

Anh lắc đầu. “Không phải đi ngay lập tức. Sau khi anh yêu em chúng ta đi cũng vừa”.

Chỉ nghĩ đến việc lập lại những gì sáng nay đã xảy ra cũng khiến Rebecca nổi hết da gà. “Ôi, Zach ”.

Anh không cần có thêm một lời mời mọc nào hơn nữa.

“Chúng ta hãy trút bỏ đồng quần áo này ra”. Anh nói.

Rebecca nhìn Zach tháo đôi giày cao cổ, sau đó giật mạnh chiếc nơ cổ. Chỉ loáng một cái anh đã trần như nhộng. Anh đã hoàn toàn hưng phấn, nàng thấy kinh hãi trước kích cỡ của anh . Nàng cũng cởi áo quần mình, vội vàng tháo chiếc áo nịt vú và quần con bằng lụa mặc trong chiếc quần ống túm, nhưng Zach nhanh tay hơn. “Cứ để giày thế cũng được”. Anh cất giọng the thé. Rebecca lạnh người. Nàng hoàn toàn trần truồng trừ có mỗi chiếc băng đo dính chặt trên đầu và đôi giày da đen. Không hiểu vì sao, nàng chẳng cảm thấy ngượng ngùng trước đôi mắt đen đầy ngưỡng mộ của Zach . Anh chạm vào chiếc băng đô, vuốt mái tóc mượt mà của nàng rồi úp tay vào ngực nàng . “Em đẹp quá... công chúa Ấn Độ của riêng anh ”.

Mắt anh nhắm lại, cánh mũi căng lên hít hà hương thơm tỏa ra từ cơ thể nàng . Anh đưa tay ra kéo nàng lại sát gần, cúi xuống đặt lên đôi môi nàng một nụ hôn.

Lần này Rebecca đã biết chuyện gì sẽ xảy ra, hoặc nàng cứ nghĩ là mình đã biết. Lần này Zach không vội vàng gì hết. Trước tiên anh chậm chậm hôn lên mép phải, rồi sang trái, trước khi lấy lưỡi mơn man dọc miệng nàng. Nàng thở gấp, lúc ấy anh mới đưa lưỡi vào miệng nàng , ầm ập,

ấm ướt và đòi hỏi.

Bàn tay anh vuốt ve nàng từ lưng dần dần xuống tới hông, sau đó tới giữa hai chân làm nàng phải giang hai chân ra để anh có thể chạm vào phía dưới. Chân nàng gần như khụy xuống khi anh luồn ngón tay vào trong nàng. Một ngón nữa. Răng anh bấm vào dái tai nàng cho đến khi cảm giác dễ chịu chuyển sang đau đớn. Lúc ấy anh lại xoa dịu cơn đau bằng những chiếc hôn. Đột nhiên anh bế bổng nàng lên, đưa nàng tới trước phòng ngủ. Không chỉ thế, nàng ngạc nhiên thấy anh không dừng lại ở đấy. Anh mở cánh cửa trượt làm bằng kính bước ra ngoài dưới ánh sáng mặt trời.

Nàng nhớ giàn hoa leo trông thật đẹp mắt. Không khí phảng phất hương hoa đậu tía. Anh đặt nàng nằm xuống thảm cỏ xanh mát rượi và đè lên người nàng. Rebecca ghì chặt hai khuỷu tay anh khi anh dùng đầu gối giang rộng hai chân nàng, giật mình kêu lên khi anh ấn sâu vào trong cơ thể nàng.

“Em không sao chứ?”.

Máu nàng dồn lên, mạch đập nhanh, trên đầu nàng là cả giàn hoa, chim hót véo von, những đốm nắng nhảy múa dưới tán lá sồi khổng lồ. Nàng cảm thấy tuyệt vời. “Em không sao, Zach. Ôi, em cảm thấy rất tuyệt”.

Anh luồn tay xuống dưới nâng đỡ nàng, làm tình thật chậm rãi và ngọt ngào.

Rebecca oằn người trước sự ồ ạt của môi, lưỡi anh, của cơ thể anh. Nàng cảm thấy hưng phấn bầu chặt lấy vai anh hôn và vuốt ve bất cứ phần cơ thể nào của anh mà nàng chạm tới. Zach không thể kiềm chế hơn được nữa.

Rebecca nhắm mắt nhìn khuôn mặt Zach, vì vậy nàng chứng kiến khoảnh khắc anh nhắm nghiền mắt, răng nghiến chặt rồi sau đó rên loa thỏm mãi khi khoái cảm tan chảy trong anh. Sau đó nàng không nhìn anh nữa, nhắm mắt lại, ngả đầu xuống, rung mình vì niềm khoái cảm dâng cực độ.

Họ cứ nằm cạnh nhau như thế thật lâu trong phòng the thiên nhiên đáng yêu. Chẳng hiểu sao Rebecca biết rằng Zach chưa bao giờ ở đây cùng Cynthia. Vì một lý do nào đó anh không muốn làm tình với nàng trong phòng ngủ. Nàng cũng cảm thấy mừng vì ở đây chẳng có con ma nào có thể xâm nhập vào sự yên bình của họ.

“Chúng ta phải dậy mặc quần áo thôi”. Rebecca nói khi nhịp thở đã trở lại bình thường. “Chúng ta phải đến dự tiệc của mẹ anh”.

“Anh hi vọng em sẽ sớm có thai”. Anh thì thầm.

Rebecca chùn người lại. Câu nói của Zach như một cốc nước lạnh hắt vào giữa mặt nàng. Nó nhắc nhở tại sao anh lấy nàng làm vợ, mục đích anh dùng nàng để làm gì và lý do anh sẵn sàng làm tình với nàng. Anh muốn nàng có thai. Sự từng trải của một người tình như anh có lợi cho

nàng , nhưng sự sung sướng của nàng không phải là nguyên nhân hàng đầu cho sự gần gũi của họ.

“Em phải dậy mặc quần áo đây”. Tiếng nàng thốt ra sắc gọn, chua cay hơn là nàng tưởng. Nàng đứng lên, bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ vì mình vẫn đi giày. Nàng quay đi và bỏ chạy.

Zach cảm thấy Rebecca cứng người trong tay anh , tự hỏi không biết anh đã làm gì để nàng bị tổn thương. Anh không hề có ý định làm tình với nàng điên rồ như thế, nhưng một khi ý nghĩ xuất hiện trong đầu, nhu cầu được vuốt ve nàng , hôn nàng , được nằm bên cạnh nàng tràn ngập trong anh .

Thay vì đưa nàng vào phòng ngủ, nơi bất cứ một người đàn ông hòa có thể ngủ với vợ mới cưới của mình, thì anh lại bế nàng ra ngoài, đặt nàng trên thảm cỏ. Chắc vì thế nên nàng đã buồn. Nhưng anh cũng thấy rõ một điều, khi anh bế nàng tới phòng ngủ, lần đầu tiên với tư cách vợ chồng, anh không muốn làm tình trên chiếc giường mà Cynthia đã chung chạ với người đàn ông khác. Anh trở người nằm úp bụng trên cỏ, co tay áp má vào đó. Anh hi vọng Rebecca sẽ có thai. Anh không muốn biết về nàng nhiều hơn nữa và anh thừa nhận rằng anh rất tò mò không biết nàng đã trở thành một người như thế nào – cho đến khi anh chắc chắn mối quan hệ của họ đã trở nên bền vững. Nếu có chuyện li hôn xảy ra thì không chỉ có những người trong gia đình anh cảm thấy đau buồn. Anh biết rằng đối với bản thân anh cũng cảm thấy khó khăn khi phải quên Rebecca nếu nàng không có thai.

Zach quay trở vào nhà qua cửa bếp vì Rebecca đã khóa cánh cửa trượt lại. Anh không muốn chạm trán với n, nếu anh gõ cửa mà nàng không muốn mở. Trông bếp, anh mặc lại áo sơ mi, quần và đi ủng, bỏ lại áo vét với nơ.

Anh thấy mình cứ đi đi lại lại trên sàn gạch đợi Rebecca xuất hiện. Cố kìm mình không bước vào để xem nàng đang làm gì mà lâu thế, anh đành gọi to: “Này, cô bé! Em đã mặc quần áo xong chưa?”.

Anh dừng lại và chăm chú nhìn khi nàng xuất hiện bên ngưỡng cửa nhà bếp. Mắt nàng nhòe nhoẹt còn mũi thì đỏ ửng lên. Rõ ràng là nàng vừa khóc xong. Vì vậy mà nàng đã tháo băng đô ra, cả đôi giày da đánh và bộ trang phục Ấn Độ nữa. Nàng mặc một chiếc váy mùa hè bằng vải cotton đơn giản có hai quai nhỏ để lộ đôi vai trần, đi đôi sandal rất thoáng chân. Chiếc váy vừa vặn bó sát eo rồi xòe ra ở phía dưới. Nàng cột tóc đuôi ngựa vì vậy trông như cô bé mười bảy tuổi.

Tim anh chao đảo.

Cứ như lần đầu tiên anh thấy nàng như thế. Một phụ nữ trẻ. Vô cùng đáng yêu. Cởi mở và chân thành. Anh chợt thấy lòng tin mù quáng mới có trong buổi sáng sớm hôm nay đã biến đi mất khi bắt gặp ánh mắt của nàng . Đôi mắt đầy cảnh giác. Cầm nàng run lên.

“Em đã sẵn sàng”. Nàng nói, giọng khàn khàn.

“Em vừa mới khóc”.

“Em... Ngày hôm nay thật náo nhiệt”.

“Nhưng vẫn chưa kết thúc đâu. Em có chắc là mình muốn đến dự tiệc ở nhà mẹ anh không?”.

Nàng vênh mặt lên, ưỡn ngực. “Tất nhiên là có”.

CHƯƠNG 5

REBECCA nhấp một ngụm café. Nó bỏng rát khiến nàng vội vàng đặt xuống. Nàng liếc sang Zach lúc này đang ngồi bếp bên kia. “Em lại đến ngày rồi”, nàng buột miệng. Điều đó có nghĩa là nàng vẫn chưa có thai và họ sẽ không quan hệ trong vài ngày sắp tới.

Suốt ba tháng kể từ khi nàng cưới Zach, chu kỳ kinh nguyệt của nàng vẫn rất đều đặn. Nàng lo sợ liếc trộm Zach và thấy mặt anh nghiêm lại đúng như nàng đoán. Nàng cay đắng thấy mình có lỗi. Nào có phải nàng không cố gắng đâu. Nàng và Zach quan hệ rất đều đặn. Ít nhất một ngày một lần, đôi khi hai lần. Nàng đã bắt đầu trông đợi những lúc hai người không quan hệ thế này, vì nếu không, Zach sẽ tránh không chung đụng với nàng nữa.

Mơ ước làm Zach yêu mình của nàng đã thất bại thảm hại. Bù lại nàng đã làm được rất nhiều điều cho trại dành cho các em nhỏ bị bệnh ung thư mà nàng đã đặt tên là “Little Hawk’s” – một cái tên rất hợp lý theo cách nghĩ của nàng. Zach thì làm hết tất cả những gì nàng yêu cầu để cho cái trại trở thành hiện thực. Vậy mà không may cho nàng, nàng vẫn chưa làm tròn phần việc của mình trong cuộc trao đổi là sinh con – đứa con mà nàng mong chờ một cách vô vọng.

“Hay là em đi gặp bác sĩ khám xem sao nhé?”. Nàng gợi ý.

“Anh thấy như vậy hơi sớm. Em không nghĩ thế sao?”.

“Em không biết nghĩ cái gì nữa bây giờ”. Rebecca bực bội trả lời.

Nàng phát hiện ra rằng Zach chẳng bao giờ tranh luận khi anh cầm chắc phần thắng trong tay và anh thường chẳng bàn cãi gì về chủ đề này cả. Nàng chỉ còn cách ngồi và xem anh thể hiện thôi.

“Anh thấy cả hai ngôi nhà đã xong, nếu anh không nhầm thì thế là đã đủ để em mở trại được rồi. Khi nào thì những đứa trẻ đầu tiên sẽ tới?”.

“Ngày mai”. Nàng nói, mặt bừng lên một niềm phấn khích. “Chúng ta sẽ có mười hai đứa, sáu trai, sáu gái”.

“Anh đã gặp người quản lý của em ngày hôm qua”.

“Anh đã gặp Rowley rồi ư? Em biết là anh ấy sẽ thích hợp với bọn trẻ. Anh ấy luôn vui vẻ”.

Rebecca nói. “Anh ấy hóa ra cũng lớn lên từ một trang trại gia súc nên chắc chắn là anh ấy sẽ quen với lũ ngựa và bò ở chỗ chúng ta”.

“Cậu ta bị gãy mất một tay”. Zach nói.

“Đúng vậy”. Rebecca nói. “Nhưng anh ấy vẫn là một tay lắp yên ngựa khá”.

Lần đầu tiên Rebecca phát hiện ra anh chàng Rowley vui tính khi anh ta đang xin đi nhờ xe vào thành phố, trên vai vắt một cái yên ngựa. Tất nhiên nàng dừng xe cho anh đi nhờ. Ban đầu chàng thanh niên tỏ ra lăm lăm, nhưng chả mấy chốc Rebecca đã có cách gợi chuyện để anh kể về

quăng đời cỡi ngựa đua trước kia. Cánh tay gãy, theo anh, là một chút rủi ro và làm cho mọi chuyện rắc rối tí chút trong suốt sáu tuần anh đợi nó lành hẳn.

Nàng thích thú lòng nhiệt tình, niềm lạc quan yêu đời của anh dù cuộc đời anh đầy những gánh nặng. Nàng biết tiếp theo sẽ là việc nàng đề nghị anh làm quản lý trại cho bọn trẻ của nàng. Cũng giống như bác Fortunata, Rowley chẳng có bằng cấp gì cho công việc. Nhưng đây không phải là một trại trẻ bình thường như người ta nghĩ. Dù tất cả bọn trẻ ở đây đều bị ung thư nhưng chúng đều ở trong thời kỳ giảm đau hoặc là đã được chữa trị để sức khỏe ổn định cả rồi. Nàng đã thu xếp và điều đình với một bác sĩ để khi cần thiết sẽ mời đến. Thực tế, nàng chỉ cần một đôi tay tự nguyện, hay đơn giản chỉ là một cánh tay mạnh khỏe, một giọng nói thuyết phục để hướng dẫn các em bé trai, trong khi nàng và bác Fortunata chăm nom các em bé gái.

“Thật hoàn hảo”. Lúc ấy nàng nói. “Anh có thể dành chút thời gian làm việc cho tôi và Zach và sau đó lại thành công trong việc đua ngựa cũng nên”.

“Ôi, tôi chưa quyết định được, thưa cô”.

Đó lại là một điều nàng thích ở người thanh niên này – sự nhã nhặn. “Anh phải nhận lời tôi đi, Rowley. Trại sẽ mở vào tuần sau. Trước đây tôi đã nhờ chồng tôi làm việc này nhưng anh ấy bận bịu với công việc chăn nuôi quá. Anh giúp chúng tôi nhé”.

Và tất nhiên, là một người tốt bụng, Rowley đã nhận lời. Nàng đưa anh quay trở lại trang trại, thu xếp cho anh ở trong phòng quản lý trong ngôi nhà dành cho các bé trai và bảo anh cứ tự nhiên như ở nhà.

“Còn có ai em thuê mà anh cần gặp nữa không?”. Zach hỏi.

“Không có ai nữa, ngoài bác Tuttle”, Rebecca nói.

“Ơn chúa”, Zach lẩm bẩm. “Còn về bác Tuttle”.

REBECCA không múôn tranh luận với Zach về làm người thuê mới toe này, vì vậy nàng đứng lên, đổ chỗ café uống dở vào bồn rửa. “Em phải đi đây, Zach. Hẹn gặp anh tối nay”.

Zach cảm thấy đôi môi nàng như cánh bướm lướt nhẹ trên má, trước khi Rebecca rời khỏi căn bếp.

Lát sau anh cũng rời bếp đi về phía chuồng ngựa. Anh nhìn theo đôi mông nàng đang nhún nhảy qua sân, không tin lắm về sự biến động trong đời anh kể từ khi cưới nàng cách đây ba tháng. Anh cuối cùng cũng đã rõ rằng Rebecca chẳng thay đổi chút nào so với những ngày nàng lang thang khắp trang trại Hawk’s Price với bầy gia súc lẻo đẻo theo sau. Nàng vẫn theo thói quen củ, nhặt những con vật bị lạc, bị bỏ rơi về nhà. Chỉ có nàng mới có khả năng làm như thế. Ngoài bác Fortunata người cứ nài nỉ được nấu nướng cho họ không lấy tiền công cho đến khi những trại viên đầu tiên đến, bác là người đầu bếp ra đầu bếp nếu bạn thích ăn mì ống, và chàng cao bồi Rowley bị gãy tay nàng thuê làm quản lý còn có một ông già bị bệnh viêm khớp, bác Tuttle. Ông già này không thể chụm các ngón tay lại được để nắm cây xĩa rơm mà cứ huơ huơ nó lên với mấy cọng rơm khô. Rebecca thuê bác để dọn phân ở các chuồng ngựa và chăm cho hàng tá chú ngựa con mà nàng bảo Zach mua về cho trại.

Vấn đề chẳng phải là Zach không trả nổi lương. Anh đã chuẩn bị cho trại một quỹ khá lớn.

Trong mười lăm năm qua anh đã kiếm được kha khá từ trang trại gia súc. Có thể coi anh là một người giàu có.

“Nếu em cứ như thế”, anh cảnh báo Rebecca, “Hawk’s Price sẽ trở thành nhà tế bần cho bất cứ một kẻ ăn bám nào ở Texas này, miễn là hắn bịa ra được một câu chuyện thương tâm”.

Nàng nghiêm trang nhìn anh và hứa “Em sẽ không để một kẻ nào lợi dụng sự hào phóng của

anh đầu, Zach ”.

Anh sẽ phản ứng như thế nào với những câu nói như vậy?

Hơi tính toán kiểu đàn bà, nhưng lại dễ mềm lòng. Đó chính là con người anh . Anh đã thôi không ngăn cản nàng giúp đỡ những kẻ không nhà, không nơi nương tựa hay nghèo khó nữa. Sự hào phóng thiện tâm này là bản tính của nàng .

Hơn nữa, bác Fortunata là một bà già rất dễ mến, còn Rowley là một chàng cực kỳ chăm và thạo việc, dù chỉ với một tay. Và trong một chừng mực nào đó, không biết làm cách nào mà bác Tuttle lại giữ chuồng trại sạch bong và bầy ngựa non luôn được no nê.

Đang đóng yên ngựa trong chuồng, Zach nhìn theo Rebecca đang đi về phía hai ngôi nhà mới xây cho lũ trẻ. Rowley đang dọn bãi quây ngựa để làm nơi tập cưỡi ngựa cho bọn trẻ nay mai. Zach thắt chặt đai ngựa, theo dõi Rebecca đang chuyện trò sôi nổi với anh chàng cao bồi gây cánh.

Cuộc hôn nhân mới này đã chẳng theo ý anh chút nào. Thứ nhất, anh không nghĩ rằng mình lại bị vợ lôi cuốn đến thế. Hầu như anh không thể rời mắt khỏi Rebecca khi chỉ có hai người ở trong phòng. Ngay chỉ mới tối hôm qua thôi, một nốt ruồi nhỏ dưới tai trái của nàng đã cuốn lấy mắt anh , tay anh và cuối cùng là miệng anh . Trong bữa sáng, anh cứ thấy mình tưởng tượng ra cảm giác mơn man của những búp tóc quăn xinh xinh nơi gáy nàng , đường cong của đôi lông mày. Thậm chí, ở cách xa thế này, anh vẫn không cưỡng lại được sức hấp dẫn của nàng .

Anh thấy bụng mình cuộn lên khi thấy nàng tặng cho gã cao bồi mới kia một nụ cười rạng rỡ. Nếu chỉ là đam mê thể xác thì hẳn là anh đã chán chê thân xác nàng lâu lắm rồi. Anh rất ngạc nhiên khi thấy mình thích Rebecca nhất là khi nàng tranh luận những kế hoạch để cho bọn trẻ được đến trang trại, hoặc là khi nàng lo cho những người đang cần giúp đỡ - nàng bao giờ chẳng hào hứng để giúp đỡ để họ có thể ổn định trở lại. Mắt nàng lộ rõ sự nhiệt thành ấm áp mà với anh nó chẳng khác nào ngọn lửa trong đêm Texas lạnh giá. Anh lo sợ sự hấp dẫn ấy lớn lên. Đây đâu có phải là một cuộc hôn nhân. Nàng đâu phải là vợ anh . Mỗi quan hệ của họ thực chất chỉ là một cuộc thương lượng.

Zach khịt mũi, chuyện ấy chưa từng bao giờ xảy ra và anh cũng không biết nó có xảy ra hay không. Tuy nhiên, anh vẫn cảm thấy một nhu cầu bức thiết phải phòng ngừa việc anh lại bị phản bội một lần nữa. Anh vốn chưa bao giờ thấy Rebecca nhìn một người đàn ông khác, vì vậy mà anh nghĩ nàng sẽ chẳng thể phản bội anh . Nhưng anh cũng không thể nén được cảm giác khó chịu rằng biết đâu một lần nữa anh lại bị phản bội, bị đau đớn về tinh thần chứ không phải thể xác. Anh là người mà nàng đã chọn để bù đắp, để phục sinh và như đối với những người khác, một khi anh cân bằng trở lại thì nàng lại bỏ anh để đến giúp người khác.

Yêu nàng có thể sẽ là một điểm yếu của anh, vì nếu như vậy thì nàng sẽ chẳng bao giờ yêu anh cả.

Ôi, anh sẽ được quan tâm, được cư xử nhã nhặn, được săn sóc, tươi cười. Nhưng được yêu bằng cả tâm hồn, thể xác và trái tim mà lại thế ư?

Cách duy nhất để anh cưỡng lại sự hấp dẫn đang lớn dần là giữ khoảng cách với nàng . Nhưng mỗi lần anh tìm cách lảng tránh là nàng lại khéo léo, thậm chí một cách thần nhiên tìm cách lại gần anh . Nàng cứ đều đặn đến hỏi ý kiến anh về công việc. Nào là hỏi anh tường trong phòng bọn con trai nên quét màu xanh lục hay xanh da trời, nào là nên khai trương trại với mười hay mười hai đứa, bọn trẻ thích làm máy bay kiểu gì, nhà gỗ dành cho quản lý như vậy có đủ rộng

chưa?

Liệu đó có phải là những bản khoản mà anh ít nhiều cũng có khao khát hay không?

Vấn đề càng trở nên tồi tệ hơn khi đưa con mà anh trông mong lại được anh hình dung có những đường nét và nụ cười giống của Rebecca .

Anh đã không nghĩ đến mẹ của con anh là ai cả. Vậy mà nay bỗng dưng điều đó lại xảy ra. Anh cũng chẳng biết nếu thời hạn một năm hết rồi mà Rebecca vẫn chưa mang thai thì anh sẽ làm gì.

Anh nghe tiếng Rebecca cười, và tiếng cười trầm khàn hết cỡ của nàng làm lông tay anh dựng lên. Anh nheo mắt nhìn Rowley lúc này đang đứng nghiêng người, dáng điệu giống hệt con gà trống vênh vang với nụ cười đắc thắng trên môi. Anh thấy Rebecca đặt một tay lên vai Rowley, còn Rowley thì cúi xuống để nghe cho rõ Rebecca định nói gì. Sau đó Rowley đưa tay ra để giúp Rebecca ngồi lên tường của bãi quây. Khi đã ngồi lên rồi, tay Rowley vẫn để trên đùi nàng . Zach thấy dạ dày cuộn lên dữ dội. Bản năng sở hữu vụt đến làm anh ngạc nhiên. Đây không phải là ghen tuông mà là một cái gì đấy còn hơn bản năng, là phản ứng của một con đực thấy con cái của mình có nguy cơ bị con đực khác chiếm mất. Anh đã có kinh nghiệm xương máu là một gã đàn ông khinh suất có thể sẽ bị mất người đàn bà của mình.

Máu chạy giần giật, các bắp thịt căng ra, sẵn sàng giao chiến.

Zach hùng hổ bước về phía bãi quây ngựa, mắt không rời bàn tay đang đặt trên đùi vợ mình. lúc này anh không còn nhìn thấy Rebecca nữa, anh thấy Cynthia trong những phút cuối, trước khi anh ném nàng ra ngoài, thân thể đầm mồ hôi, những mảnh vải rũ rượi quanh người và mùi xa lạ của một người đàn ông khác. Zach không nói không rằng túm lấy vai Rowley, quật mạnh xuống đất và dấn vào quai hàm.

“Zach, anh điên rồi sao? Anh làm cái gì vậy?”. Rebecca tụt xuống, quỳ bên cạnh người vừa bị ngã. “Anh có sao không, Rowley?”.

Rowley đưa cánh tay lành lặn lên sờ cảm và thận trọng nhai thử. “Tôi nghĩ là không sao”. Anh nhìn lên Zach . “Chuyện quái quỷ gì thế này?”.

“Tránh xa vợ tao ra”.

Rebecca bật dậy, đứng đối diện với Zach : “Anh nghĩ sai rồi, Rowley không làm gì cả”.

“Hắn đã nắm tay em”.

“Việc đó hoàn toàn trong sáng”.

“Phải rồi”. Zach mĩa mai, giọng khò khè.

“Tôi nghĩ, tôi nên để hai người giải quyết việc này”. Rowley nói, khó nhọc đứng lên.

“Đừng đi, Rowley”. Rebecca nói. “Zach còn nợ anh lời xin lỗi”.

“Không đòi nào”.

“Xin lỗi đi Zach ”.

“Anh còn làm hơn thế nữa kia”. Zach quay về phía Rowley nói: “Mày bị đuổi việc. Hãy thu dọn đồ đạc và đi khỏi đây ngay trước khi trời tối”.

Rebecca điên lên. “Anh không phải đi đâu hết, Rowley”. Nàng chạy quanh Zach. “Đây là trại của em và anh không có quyền đuổi người làm của em”.

“Đây là trang trại của anh, và nếu anh đuổi ai, người ấy phải đi”.

Rebecca bắt lực đưa tay vò tóc. “Em cần anh ấy mà Zach. Một mình e không thể xoay xở được với mười hai đứa trẻ”.

“Có anh giúp em rồi”. Chỉ lúc này Zach mới nhận ra rằng anh đã đau buồn khi nàng thay anh bằng Rowley. Tất nhiên anh biết là nàng cứ gặp ai là giúp đỡ người ấy, nhưng khó mà đặt mình ở địa vị ít quan trọng hơn một người đàn ông khác.

“Em biết anh ở đây là vì em, Zach. Lạy Chúa, em không thể nào dám nghĩ đến làm những việc này mà không có anh. Nhưng em đã đề nghị anh giúp đỡ từ trước rồi. Chúng ta thật sự cần cả những người khác nữa”.

“Anh ta đã có việc mà làm rồi đấy thôi”. Zach bỗng chêm vào.

“Dù sao thì”, Rebecca nói, rõ ràng là đang cố kiềm chế, “anh hãy nói với Rowley là anh muốn anh ấy ở lại đi”.

Zach nheo mắt dò xét chàng cao bồi lần nữa. Rowley đón cái nhìn của Zach một cách bình thản, không hồi lồi cũng chẳng ra phân bua. Đó không phải là phản ứng của người có lỗi.

Có lẽ Zach đã dụ bót, có lẽ anh đã hơi điên khùng, nhưng dù sao thì Rowley cũng đã rõ Zach muốn gì. “Tránh xa vợ tao ra”. Miễn là Rowley nhớ lấy điều ấy thì Zach sẵn sàng làm hòa.

“Tôi xin lỗi vì đã đánh cậu”. Zach cộc cằn nói.

Rowley bắt bàn tay Zach đang chìa ra. “Bỏ qua chuyện đó đi, ông chủ”.

“Cậu hãy ở lại”.

“Cám ơn ông”.

“Được rồi, xin lỗi có khó khăn gì đâu, anh nhỉ”. Rebecca nói, đứng sát lại bên Zach, vút nhẹ cánh tay anh. “Em biết hai anh sẽ trở thành những người bạn tốt”. Zach và Rowley không giấu vẻ thất vọng. Cùng hiểu Rebecca, họ sẽ làm như vậy.

Zach chợt thấy một cậu bé tám tuổi đang nhìn anh chằm chằm từ phía sau, không chớp mắt.

“Cháu thích cưỡi ngựa lắm à?”.

“Vâng”.

Anh bế cậu bé đặt lên lưng chú ngựa con, đặt đôi chân đi giày thể thao của cậu vào bàn đạp đã được cắt ngắn trước đó. Anh dạy cách ghì cương ngựa. Kéo vành mũ ngay ngắn lại cho cậu bé. Anh phát hiện ra tất cả bọn trẻ đều đội mũ, bởi vì rất nhiều đứa không có tóc. Thuốc chữa bệnh làm tóc chúng rụng đi một thời gian. Cặp mắt xám đang nhìn anh nghiêm trang. Anh khích lệ:

“Có gì đâu, cậu bé. Hãy để cho ngựa của cháu đi. Nếu gặp nguy hiểm thì bám chặt lấy bờm ngựa”.

“Tên cháu là Pete”.

“Được rồi, Pete”.

Zach lên ngựa, ngoảnh lại phía sau nhìn lũ trẻ tầm từ tám đến mười hai tuổi xếp thành hàng trên lưng ngựa trước mặt anh . Rebecca đã cho sáu bé gái lên lưng ngựa trước mặt anh .

“Tất cả đã sẵn sàng chưa?” . Anh nhìn Rebecca , nàng cười, gật đầu.

Anh nghe tiếng đồng thanh “uh-huhs” và “hấp” đáp lại. Anh nhìn Pete đứng sau cùng, đã sẵn sàng, giữ chặt ngựa.

“Đi thôi”. Có vài tiếng khúc khích hào hứng và tiếng yip vang lên.

Zach đợi cho đến khi Rebecca vượt lên khỏi bọn con gái, đợi cho bọn trẻ đi qua và anh tụt lại sau cùng.

Anh chợt thấy một tình cảm rất lạ khi nhìn những gương mặt trẻ thơ khi lúc chúng đi ngang qua anh . Lạ lùng, sao một việc đơn giản là cưỡi ngựa cũng làm chúng hạnh phúc đến thế.

Tất cả đã đi, trừ Pete. Nó này giờ không mỉm cười, vẫn ngồi chết trân trên lưng ngựa. Zach quay ngựa lại gần cậu bé nhỏ con rất nhiều so với tuổi. “Bây giờ cháu chưa cần phải giữ ngựa đâu nếu cháu không thích”.

“Cháu có thích ạ”.

“Sao cháu lại đứng đây?”.

“Có lẽ cháu sẽ không có cơ hội nào khác nữa”. Nó quay lại, nhìn vào mắt Zach . “Chú biết đấy, cháu sắp chết”.

Zach không biết nói gì, lặng người. Anh biết Rebecca có hồ sơ bệnh án của tất cả bọn trẻ ở đây, nhưng anh không rõ chúng có kèm theo cả hồ sơ của những trường hợp sắp tử vong hay không, hoặc nếu là có anh cũng không xem chúng. Anh không biết Pete nói những điều trên là có cơ sở hay chỉ do nó suy đoán.

“Quý tha ma bắt, cháu nói cái gì vậy, chúng ta ai mà chẳng phải chết”. Zach lo lắng nhìn quanh xem Rebecca có ở gần đây mà nghe thấy những điều anh vừa nói hay không. Anh đã với nàng – đặt tay lên ngực thề hẳng hoi – rằng anh sẽ không nói tục trước mặt bọn trẻ. Thật là một thói quen khó mà bỏ được. Nhưng ở trường hợp Pete thì câu rửa ban này cũng không quan trọng gì cho lắm.

Zach chưa bao giờ thấy một cặp mắt hoang mang chán chường như thế trên khuôn mặt một đứa trẻ. Đôi mắt kia đâu phải của một đứa bé tám tuổi mà là của một cụ già tám mươi tuổi.

“Cháu sẽ chết trước lễ Giáng Sinh”. Pete nói.

“Tầm bậy, chú hi vọng là không”. Zach nói.

“Vâng, dù sao hi vọng cũng chẳng giúp được gì”. Pete nói.

Zach không còn biết anh phải động viên cậu bé thế nào nữa. Có lẽ Pete nói đúng về số phận nó. Nhưng số phận bao giờ chả có lúc nhằm lẫn. Anh nhìn cậu bé đang ngồi vững vàng trên yên.

“Cháu ngồi vững đấy”. Anh nói.

“Vâng”. Pete gật đầu. “Ngồi không khó như cháu nghĩ”. Cậu bé mỉm cười với Zach. “Cháu cứ sợ cháu bị đau. Cháu chắc là cháu không múôn chết trước khi buộc phải chết đâu ạ”.

“Chú biết cháu định nói gì”. ZACH nói. “Chú cháu mình hơi bị tụt lại đằng sau rồi. Cháu có phi nước kiệu được không?”.

“Có chứ”. Pete túm chặt bờm ngựa, thúc vào lưng nó và nhanh chóng đuổi kịp bọn trẻ.

Zach vẫn đi cúôi cùng. Anh để ý thấy Rowley đi cùng bọn trẻ, nhưng anh chàng cao bồi lại ở lại trong trại để đóng mấy chiếc máy bay gỗ cho buổi chiều. Bọn trẻ đau yếu này cần phải nhìn thấy một bộ mặt lúc nào cũng tươi cười, mà Zach thì có mấy khi giãn đôi lông mày đâu.

“Em đi vào khe núi đây”. Rebecca quay lại gọi Zach.

“Được thôi”. Zach nói. “Cẩn thận kéo em đi nhằm sang con đường khó đi đấy”.

Đường mòn dẫn ra suối sau con dốc phía trước sẽ chia thành hai ngã. Một lối đi rất rộng, dễ đi, lý tưởng cho những người cắm trại. Còn lối đi kia hẹp, đầy những khúc quanh co và nhiều lối rẽ. Rất dễ nhầm, không đi con đường dễ mà lại đi sang con đường khó.

“Có phải những người Anh – điêng thực sự đã vẽ các bức tranh này phải không?” Pete hỏi khi họ đi qua những bức phù điêu trên vách núi đá.

“Chú không phải là một nhà khảo cổ, nhưng chú cũng đoán vậy, có thể một trong những họa sĩ ấy là tổ tiên của chú cũng nên”.

“Hoặc là tổ tiên của cô Whitelaw cũng nên”, Pete chém vào.

Zach nhướn đôi lông mày. “Sao cháu biết cô Whitelaw có nguồn gốc Anh – điêng?”.

“Ô, cô ấy nói với cháu khi cô ấy gặp cháu trong bệnh viện”.

Zach không hề biết Rebecca đã gặp bọn trẻ này trước khi đến trại. Nếu anh biết như thế anh sẽ tính đến chuyện nàng đã trao đổi với các bác sĩ trong bệnh viện về trại Hawk’s nhỏ xinh.

Nhưng tất nhiên nàng cũng biết tất cả bọn trẻ con nằm trong viện nhi trong hai năm qua chứ.

“Cháu nằm trong viện bao lâu rồi?”.

“Cháu cứ vào viện rồi ra viện suốt ba năm qua”.

“Nhưng bây giờ cháu đã bình phục rồi, phải vậy không? Đó là một điều kiện để được vào trại”.

“Vâng, nhưng cũng chẳng khỏi được lâu mà”.

“Sao cháu biết?”.

“Cháu biết”.

Zach không tranh luận. Có lẽ cậu bé này biết rõ cậu nói gì.

Anh đã cố gắng cư xử với bọn trẻ - nhiều đứa đã đi vào con đường thứ nhất – như những cá thể riêng biệt, nhưng anh lại xem chúng như một tập thể. Không có tóc, khó mà phân biệt được mặt chúng. Tất cả bọn trẻ đều có cái nhìn khao khát trong ánh mắt. Một số thì mỉm cười, số khác thì không. Chỉ có mũi chúng là khác, hoặc là tẹt, hoặc là nhọn hay hếch lên, tàn nhang, hoặc rám nắng.

Anh muốn được ở một nơi khác, không phải nơi này. Thật là đau đớn khi ở bên chúng, xem chúng trải qua điều ấy như những đứa trẻ khỏe mạnh. Bởi vì thực sự chúng không được khỏe mạnh và anh chẳng thể làm gì được để thay đổi điều đó. Anh thấy vô cùng khâm phục Rebbecca hay bất cứ ai đó đủ can đảm hàng ngày tiếp xúc với những đứa trẻ bệnh tật và tự lừa dối mình rằng mọi việc đều bình thường. Trong số đó có cả anh trai của z, Flacon. Flacon đã cưới một người phụ nữ có đứa con riêng gần chết vì bệnh máu trắng. Nhưng ít nhất cô con gái hờ của Flacon cũng đang dần bình phục.

Khi họ quay về trại sau buổi cưới ngựa, anh tìm ngay hồ sơ bệnh án của Pete. Anh không biết mình tìm thấy cái gì nữa. Anh chẳng hiểu tí nào. Viêm tủy bạch cầu cấp tính. Vậy thằng bé có phải chết hay không?

Đêm hôm đó, thậm chí Rebbecca đã nằm gọn trong vòng tay anh , anh vẫn không sao chớp mắt được.

“Này, cô bé”.

“Gì cơ?”.

“Em sao làm nổi việc này?”.

“Làm việc gì cơ?”.

“Làm sao em có thể chăm sóc được những đứa trẻ như thế này?”.

Nàng xoay người trong vòng tay anh , đối diện với anh trong đêm tối. Anh có thể trông thấy làn da nàng xanh xao dưới ánh trăng ngập đầy căn phòng qua tấm rèm không buông. Những đường nét khác vẫn chìm trong bóng tối. Nàng dụi đầu vào cổ, vào cằm anh .

“Ý anh muốn nói là những đứa trẻ bị bệnh ung thư phải không?”. Nàng không nói những đứa trẻ sắp chết, nhưng nàng biết anh ám chỉ điều ấy.

“Ừ”.

Anh cảm thấy nàng rúm người lại.

“Anh cứ coi chúng như những đứa trẻ bình thường đi, Zach ”.

“Nhưng...”

Nàng xoay người và anh cảm thấy đôi mắt nàng đang hướng về anh trong bóng tối. “Có phải Pete không?”.

“Sao em biết?”.

“Em thấy anh nói chuyện với nó”.

“Anh đã xem bệnh án của nó. Nó bị viêm tủy bạch cầu cấp tính. Thế có nặng lắm không?”.

Nàng thở dài: “Những đứa trẻ mắc bệnh này có rất ít cơ hội sống sót”.

“Nó bị bệnh đã lâu chưa?”.

“Lần đầu tiên em gặp nó cách đây hai năm. Khi ấy tình trạng của nó còn khá hơn. Nó mắc bệnh viêm tủy bạch cầu cấp tính và căn bệnh đang ở thời kỳ giảm đau. Sáu tháng trước, bệnh lại tái phát, người ta phát hiện nó lại lâm vào chứng bệnh mới nặng hơn.

“Nó biết nó sắp chết”.

“Phần lớn bọn chúng đều đối mặt với khả năng ấy”.

“Sao chúng có thể mỉm cười được? Sao chúng có thể cười được?”.

“Ý anh muốn nói là làm sao chúng vẫn sống được khi cuộc sống không có gì là chắc chắn phải không? Chúng không để tâm đến quá khứ hay tương lai. Chúng sống từng ngày một”.

Giống như em vậy, Rebbeccamúôn nói như thế.

“Em đã biết mọi chuyện sẽ như thế này”, Zach nói, gần như là một lời buộc tội.

“Em đã biết”.

“Anh không tin em, em biết không?”.

“Anh không tin cái gì?”.

“Rằng em lấy anh chỉ vì cái trại. Anh nghĩ em làm chuyện ấy chỉ vì bốc đồng trong giây lát”.

Rebbeccamừng là bóng tối đã giấu hộ cô sự ngạc nhiên về trực giác của anh. “Thế anh nghĩ em muốn cưới anh vì lẽ gì?”.

Zach cười thầm. “Em sẽ nghĩ anh là một thằng ngốc. Anh đã tin là em vẫn còn yêu anh cơ đấy”. Rebbeccangạt thở. Ôi, chúa ơi. Thế thì tại sao anh lại muốn cưới cô nếu anh không muốn có một người vợ yêu anh ?

“Bây giờ thì anh đã rõ em cưới anh vì chính cái trại. Và anh có thể hiểu tại sao em lại làm như vậy. Em đang làm một việc tốt đấy cô bé”.

“Zach, anh có buồn... vì em không yêu anh không?”.

Anh im lặng hồi lâu. “Anh nghĩ như thế có lẽ tốt hơn. Anh không cảm thấy có lỗi khi lừa dối em, không yêu em lại. giữa chúng ta chỉ là một sự thương lượng không hơn không kém. Anh phục em, như em đã thể hiện”. Anh nói với miệng cười lóa dưới ánh trăng. “Anh thích em. anh có thể thấy em rồi sẽ trở thành một bà mẹ tuyệt vời. Anh không nghĩ mình có thể chọn được ai tốt hơn em”.

Có thể nàng sẽ thú nhận sự thật nếu nàng nghĩ điều ấy có thể thay đổi được cái gì đó. Nhưng Zach không nói gì về chuyện đáp lại tình yêu của nàng. Nàng suýt khóc và nuốt nỗi đau ghen trong cổ họng.

Zach tìm miệng nàng trong bóng tối. Nàng cảm thấy sự khao khát của anh và không hiểu vì sao nàng đáp lại anh tất cả những gì có thể. cơ thể nàng tan ra dưới anh . Nhưng đêm nay không có quan hệ gì, đây không phải là lúc để gieo hạt của anh .

Anh kéo nàng lại gần, ôm nàng thật chặt. Dần dần vòng tay anh lỏng ra, hơi thở đều dần cho đến khi nàng thấy anh ngủ hẳn.

Rebbecacòn lại một mình. Nàng trườn khỏi vòng tay anh , gỡ chân anh đang gác qua hông nàng . Nàng lặng lẽ bước ra khỏi cửa kính và đi chân trần trên cỏ tới chiếc xích đu bằng gỗ. đến nơi, nàng ngồi xuống. Chiếc đu khẽ kêu cọt két khi nàng ngồi lên. Zach đã buộc nàng phải suy nghĩ quá nhiều. Anh ấy đã nghĩ mình yêu anh ấy. Và đã cưới mình làm vợ.

Rebbeccauróc giá nàng biết thêm về mối quan hệ giữa Cynthia với Zach . Bức ảnh nàng thấy trong phòng ngủ vào cái ngày nàng chuyển đến vẫn còn treo trên tủ. Trong ba tháng nó vẫn không xê dịch một milimét nào. Hơn lúc nào hết, nàng nhất quyết Zach phải là người bỏ nó đi. Đồng thời đây cũng là lần đầu tiên trong mấy tháng qua nàng có đôi chút hi vọng là anh sẽ làm điều đó.

CHƯƠNG 6

Rebecca mệt nhoài. Ngươi nàng đầy mùi cỏ khô và ngựa, thứ mồ hôi đang chảy dọc sống lưng nàng chẳng phải mồ hôi thông thường của phụ nữ mà là thứ mồ hôi lao động cật lực. Nàng không ngừng liếc nhìn Zach cũng đang làm việc trong chuồng ngựa và làm công việc giống hệt nàng , gầy cỏ khô cho ngựa của lũ trẻ.

Nàng đã cử bác Tuttle vào thành phố mua thức ăn dự trữ, nhấn mạnh rằng nàng thà gầy cỏ khô hơn là chen chúc trong siêu thị. Zach thấy cô đang làm việc của bác Tuttle và lảng lảng đến giúp. Nàng đã thưởng cho sự tự nguyện của anh một nụ cười rạng rỡ và đồng tình. Nhưng suốt thời gian hai người làm việc anh chẳng nói một lời. Rõ ràng có cái gì đó đang làm anh bối rối. Nàng đã rõ đó là cái gì. Zach khó dăm dăm từ khi chào tạm biệt Pete. Hai người chỉ nói rất ngắn trước khi Pete lên máy bay, bay về Dallas cùng với hàng tá đứa trẻ đã nghỉ ở trại Little Hawk suốt một tuần qua. Những điều hai người nói với nhau đã làm Zach rất buồn.

“Anh muốn nói về chuyện ấy không?”.

Zach không trả lời, tiếp tục xốc cỏ.

Rebecca dựng chiếc xia rơm vào chuồng ngựa, bước lại chỗ Zach và chạm vào vai anh . Anh đang xốc một vòng mới nên suýt nữa móc vào người nàng nếu nàng không kịp lùi ra đằng sau.

Nàng bước hụt và ngã mạnh xuống nền xi măng, kêu lên vì đau đớn.

Zach lúc này mới nói một lời, sau cả tuần im lặng. Anh dựng cây xỉa rơm vào tường, bước vội lại nhổm qua người nàng .

“Em có đau lắm không?”

“Hông của em...” .

Anh quỳ một chân xuống, với sự dịu dàng không ngờ, xoa nhẹ nhẹ hông nàng . Vừa ấn các thớ thịt vừa xoa vòng ra phần mông. “Thế có đỡ hơn không?”.

“Đỡ nhiều”.

Nàng nhìn tay anh , lịm đi vì sức mạnh của nó. Sự đụng chạm khiến cho nàng có cảm giác run rẩy khắp toàn thân khiến nàng không ngờ tới. Bỗng mọi chuyển động ngừng lại. Nàng nhìn thẳng vào mắt Zach . Anh đang nhìn nàng chăm chăm như mới gặp nàng lần đầu. Nàng đưa bàn tay vuốt mớ tóc xoăn trên trán anh . Anh hơi ngửa cổ ra phía sau nhưng không xa hẳn. Cặp mắt xấp âm ỉ cháy.

Nàng để tay anh xuống sườn nàng và cặp mắt tránh sức nóng từ nơi anh . Bất ngờ anh đứng dậy, kéo giật chân n. Trong chốc lát nàng tưởng như muốn ngã. Nàng dựa vào Zach , nghe tiếng thở của anh khi ngực nàng chạm vào ngực anh . Tay anh xiết chặt eo lưng nàng để xốc nàng đứng vững và tách họ ra khỏi nhau. Khi nàng đứng vững, anh để nàng đi và bước lùi xa nàng . Nàng liếc trộm anh qua mấy cái que bên dưới. Mặt anh nhăn nhó lại khó chịu.

Được, thế thì quá tồi nếu anh không thích bị chạm vào người. Anh sắp sửa phải va chạm nhiều trước khi nàng khỏi đau hẳn. Rồi nàng nhớ lại cái cau mày ban nãy. Chính nàng đến gần anh trước. “Zach, có chuyện gì làm anh bận tâm phải không?”.

Anh đút hai ngón tay cái vào hai túi sau. “Anh không hiểu ý em định nói gì”.

“Anh cứ khó dăm dăm suốt từ khi chào Pete ở sân bay. Nó nói điều gì làm anh buồn à?”.

Zach xì một cái, vừa có vẻ buồn cười, vừa có vẻ tức giận.

“Thằng bé đang chết dần chết mòn thế mà nó nói nó mong gặp lại anh trong hè tới. Anh phải nói gì đây? Chắc chắn rồi cháu ạ, chú sẽ gặp lại cháu vào hè tới nếu như cháu vẫn còn sống à!”.

Rebecca nhận ra nét đau khổ trong đôi mắt Zach trước lúc anh quay mặt đi.

“Anh không thể chịu đựng được”. Anh không thể chịu đựng được. “Em sẽ phải thuê người khác giúp em ở trại và cách ly bọn trẻ với anh ”.

Anh quay người bước đi. Nhưng anh vừa cất bước mấy bước thì Rebecca đã đứng chắn trước mặt anh, tay chống nạnh.

“Xem anh có dám đi không nào”.

Zach dừng lại lộ rõ vẻ giận dữ. “Đừng ép anh , cô bé”.

“Ép anh? Anh nghĩ chăm sóc bọn trẻ cũng là việc dễ dàng với em ư?”.

Anh lặng người đi. “Thật sao?”.

“Quý thật, không dễ dàng chút nào. Năm đầu tiên làm y tá ở bệnh viện nhi ngày nào em cũng khóc. Rồi sau đó em nghiệm ra rằng khóc lóc cũng chẳng làm thay đổi được tẹo nào. Chúng vẫn chết dù em có khóc hay không. Em không khóc nữa Zach ạ. Nhưng nỗi đau thì chẳng bao giờ nguôi. Em cũng không nghĩ là nỗi đau có thể vơi đi hay không, nhưng cần phải sống với nỗi đau ấy. Phải tiếp tục sống bất chấp nó”.

Zach bực bội vò mái tóc. “Vậy điều gì khiến em nghĩ đến cái trại?”.

“Thế chả nhẽ mang lại cho bọn trẻ bệnh tật ấy một chút hạnh phúc là điều điên rồ ư? Khi em nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt chúng, khi em thấy ánh mắt chúng bừng sáng, em có cảm giác thật tuyệt vời, đến nỗi em có thể chấp nhận sự thật phũ phàng là chúng không sống được bao lâu nữa”.

“Với anh thì không. Một chút vui vui ấy không bù đắp được nỗi đau. Anh sẽ từ bỏ, cô bé ạ. Hãy tìm một thằng ngốc khác làm việc này”. Anh xì mũi. “Em biết là điều ấy không có gì là khó gì cơ mà”.

Rebecca tái người đi vì lời mỉa mai nhưng vẫn đứng yên.

“Anh không thể từ bỏ được, Zach”.

“Xem xem”.

Zach thản nhiên đi qua n, gần đến cửa chuồng ngựa thì một lời thì thầm chặn anh lại.

“Đồ hèn nhát”.

Zach quay lại, nheo mắt, mặt trắng bệch vì cơn giận bất ngờ.

“Em vừa gọi anh là gì?”.

“Anh đã nghe thấy em nói rồi đấy. Đồ hèn”. Giọng nàng đầy vẻ khinh thường. Và cả sự tuyệt vọng. Nếu anh không chịu đi nỗi đau mà bất cứ người nào cũng sẵn sàng làm dịu bớt, nỗi đau mà ai cũng sẵn sàng sẻ chia với người khác thì tim anh sẽ không bao giờ được tự do để yêu nàng. Và cuộc hôn nhân của nàng sẽ bị hủy diệt.

“Anh cứ đi đi. Quay lưng lại và đi. Vâng. Không để gì quan tâm đến chuyện này, nhưng rồi anh sẽ hoàn toàn cô đơn, đời anh sẽ trống rỗng. Và em sẽ không còn là một phần của đời anh nữa”.

Zach sai hai bước dài túm lấy nàng, chộp hai vai nàng đau điếng và lắc cho đến khi xỉu đi. Nàng biết chính xác thời điểm anh nhận ra anh đang làm gì bởi vì anh đột ngột dừng lại khiến cằm nàng giật về phía trước và răng nàng vấp vào nhau canh cách.

Anh dần buông nàng ra, đứng trước mặt nàng. Ngực phập phồng, mắt dại đi, lỗ mũi phình ra. Các thớ thịt trong hàm anh thắt lại khi anh nghiến răng.

“Anh không phải là thằng hèn”. Anh gằn giọng hăm dọa.

“Thế anh gọi người không dám đứng lại đấu tranh là gì?”.

“Đấu tranh vì cái gì cơ chứ? Để xem một lũ trẻ con chịu đựng à? Quên chuyện ấy đi”.

Đấu tranh vì chúng ta! Nàng chực khóc òa lên. *Vì tương lai của hai chúng ta!* “Em đoán anh đã lường trước được điều đó”. Nàng nhận xét vẻ nhạo báng.

“Đây chẳng phải lần đầu anh bỏ chạy đâu”.

“Em đang nói về cái quỷ gì thế?”.

“Em đang nói về Cynthia”.

“Cô ấy không phải là chủ đề thích hợp cho chuyện này đâu”.

Nàng đưa tay về phía anh như để tạo một sự liên hệ, nhưng thật ra không chạm vào người anh. Nàng để mắt mình ve vuốt anh thay cho tay.

“Anh chạy trốn khỏi nỗi đau mất chị ấy, Zach ạ. Anh đã trốn chạy bao năm rồi và anh sợ lại bị đau lần nữa đến nỗi chẳng còn cho phép mình quan tâm đến ai khác. Đó là lý do anh quảng cáo tìm vợ. Đó là cách duy nhất để anh liên kết với con người. Không có nguy cơ quan tâm, không có nguy cơ bị đau. Cho đến khi anh đứng lại đối mặt với nỗi đau mất đi người phụ nữ mà anh yêu. Dù anh chấp nhận hay phớt lờ điều ấy, anh sẽ chẳng bao giờ quên được cô ta”.

“Anh đã quên người ấy rồi”. Zach cay đắng nói.

“Thế thì tại sao ảnh của chị ấy vẫn còn ở trên tủ quần áo trong phòng anh?”.

Miệng Zach há ra rồi ngậm lại ngay trước khi anh định nói. “Anh không phải là kẻ hèn nhát”.

“VẬY anh chứng minh đi”. Nàng thách thức.

“Anh không cần phải chứng minh với em hay với bất kỳ một người nào khác”.

“Thế thì chứng minh với chính anh”.

“Anh...”. Zach ngại ngùng.

Nàng áp tay vào ngực anh, nơi gần trái tim. Nó đang đập loạn xạ. “Anh làm được mà, Zach”.

Tim nàng nhảy dựng lên khiến nàng nói một cách khó khăn. “Đừng từ bỏ anh ạ”.

“Quái quỷ, cô bé. Anh sẽ tháo bức tranh khỏi tủ quần áo”.

“Như thế vẫn chưa đủ Zach”.

“Thế em còn muốn có gì ở anh nữa?”.

Em muốn có tình yêu của anh. Nhưng nàng không tài nào nói ra được điều ấy với anh. Anh phải tự hiểu ra điều này. “Em muốn anh giữ lời hứa giúp em ở trại mùa hè này nữa”.

Bàn tay chai sạn vuốt dọc theo mái tóc đen rối bù. “Được. Anh sẽ giúp em với cái trại quỷ quái ấy. Em đã hài lòng chưa?”.

“Rồi”.

“Giờ anh có thể đi mà không bị mũi tên nào bắn đằng sau lưng nữa chứ?”.

Nàng cố cười nhăn nhó. “Vâng, em sẽ đi cùng anh, Zach. Bác Fortunata cứ nhất định nấu thêm bữa ăn phụ. Lại món mì gì đấy. giờ chắc cũng đã xong rồi.”

Và em cũng muốn xem bức ảnh của Cynthia – kỷ niệm của chị ấy – lần cuối.

Zach không bao giờ đến gần phòng ngủ cho đến khi vợ anh đã tắm và đi ngủ từ lâu. Suốt một tuần họ không quan hệ gì nhưng nàng đã báo trước với anh rồi, với vẻ lúng túng xấu hổ mà anh thấy rất hấp dẫn. Như vậy là tối nay họ lại có thể tiếp tục. Sau cuộc cãi lộn trong chuồng ngựa, anh lo vợ anh không cho anh gần nàng. Điều đó không có nghĩa là anh đã tha thứ cho những gì nàng đã nói. Có quá đủ sự thật trong lời buộc tội của nàng làm anh đau đớn. Nhưng anh cần nàng, cần được nghỉ ngơi trên thân thể nàng, và anh không nghĩ là sẽ đợi được lâu hơn nữa.

Anh đi ngủ muộn, hi vọng là nàng sẽ đi ngủ trước. Anh phát hiện trong mấy tháng qua là nếu anh hôn vào chỗ ấy của nàng, thức dậy nàng sẽ không nghĩ điều gì khác ngoài làm tình với anh.

Nhưng nàng không ngủ, nàng nằm nghiêng người, quay mặt ra cánh cửa và anh có thể thấy rõ nàng đang thức vì nàng để đèn sáng trong phòng.

Chậm rãi, toan tính, anh tự cởi bỏ quần áo của mình cho đến khi hoàn toàn trần truồng. Anh cảm thấy nàng nhìn anh, nàng bị kích thích. Nhưng vẫn không có sự mời gọi nào, chẳng có dấu hiệu nào là nàng muốn anh.

Anh biết nàng đang chờ đợi điều gì. Nàng muốn anh bỏ bức ảnh của Cynthia đi. Nàng muốn anh nổi đau mất mát và vượt qua nó. Hà! Giá mà nàng biết anh ghét Cynthia Keyon và luôn luôn căm ghét cô ta như thế nào. Không có cái gì có thể thay đổi được. Anh vui mừng vì cô ta đã chết. Hơn nữa, đứa con đầu lòng của anh đã chết cùng cô ta. Hoặc có thể cô ta đã lừa dối anh. Có thể đó là của nợ của một gã đàn ông khác.

Zach cầm bức ảnh lên thấy tay mình run run. Anh bước đến cửa tủ, mở ra và úp sấp nó xuống trên giá cao. Anh lùi lại, đóng cửa, tỳ trán vào mặt gỗ mát lạnh và giữ chặt nắm cửa để trấn tĩnh. Anh không thể giải thích được hơi thở gấp gáp của mình. Người anh mỗi lúc một run thêm. Toàn bộ cơ thể run lên bần bật.

“Lại giường đi, Zach”.

Anh không thể để Rebecca thấy anh như thế này. Anh quay trở lại định nói với nàng rằng anh chưa muốn ngủ thì thấy đôi nàng mở rộng đón anh. Như con ong mật trông thấy nhụy hoa, anh lao lại phía nàng. Trên đôi chân run rẩy anh bước lại giường.

Không phải sự ham muốn thể xác kéo anh lại với nàng. Anh cần phải gần gũi một ai đó để hơi ấm người đó xua đi cái giá lạnh của anh. Anh cảm thấy tay nàng đỡ lấy khuôn mặt anh, trong tóc anh, gáy anh. Sự ve vuốt của nàng mang đến cho anh ngọn lửa và vẫn làm anh tiếp tục run lên.

“Ôi, anh yêu của em, tình yêu của em. Mọi việc đã bình thường. Em đang ở đây”.

Anh nghe thấy nàng đổ dành anh , gọi anh và anh càng chìm sâu vào vực thẳm. Anh lạnh quá. Anh có thể thấy anh đang run lên vì nó. Anh vùi mặt vào cổ nàng , nhưng anh vẫn cần gần hơn nữa, rồi anh dùng đầu gối tách chân nàng ra và đi sâu vào trong nàng .

Nàng ấm và ướt. Anh thấy mình chìm sâu vào cái giếng ấy, vào nơi đen ấy. Lúc đó không còn gì ngoài anh và lời hứa của nàng .

Và nỗi đau.

Đó là nỗi đau làm anh run sợ. Nỗi đau đã giày vò anh , ấn anh sâu hơn vào chiếc nhụy hoa ấy. Cơ thể anh đi mãi vào trong nàng khi anh vật lộn với bóng tối. Anh cảm thấy những chiếc móng tay sắc của nàng bầu vào vai a, gót chân nàng quặp chặt chân anh , dần dần đẩy anh lên. Anh nghe thấy tiếng rên rỉ từ họng nàng và ngửi thấy mùi cơ thể nàng khi anh vật lộn để trở lại với nàng , trở lại với ánh sáng.

Anh cảm thấy cơ thể anh siết chặt lại, cảm thấy một sự khẩn thiết nguyên sơ khẳng định nam tính của anh . Anh có thể cảm thấy ánh sáng le lói trên đầu anh và cố gắng hướng về nó. Buồng phổi của anh phập phồng hít thở luồng khí quý báu, và anh bật khóc trong đêm khi gieo những hạt giống của anh vào nàng . Anh vùi mặt sâu hơn nữa và ép chặt nàng xuống. Anh đã chống được bóng ma và anh đã chiến thắng. Anh đã tìm thấy thiên đường mà anh đã tìm kiếm lâu nay. Nàng ấm và sáng. Nàng chính là sự sống, là hạnh phúc. Nàng là tất cả những gì anh muốn. Đừng biến mình thành tên ngốc. hãy nhớ nỗi đau. Cảm nhận nỗi đau. Nếu anh cảm nhận được nỗi đau anh sẽ không bị tình yêu làm tổn thương đâu.

Anh ghì lấy nàng , xiết nàng thật chặt để có thể nghe thấy trái tim nàng đang nháy nhót dưới trái tim anh , cảm thấy hơi thở nàng dưới họng anh , thấy da nàng trơn nhẵn mồ hôi của hai người.

“Cảm ơn anh , Zach ”. Nàng rên rỉ.

“Vì cái gì?”.

Nàng không nói gì.

Anh biết nàng định nói vì đã cắt bức ảnh đi.

“Điều đó không thay đổi được gì”. Anh nói cộc cằn. “Anh vẫn không quên cô ấy và anh cũng không yêu em”.

Anh cảm thấy nàng giật mình trước lúc tách khỏi anh .

“Em đã mở to mắt trước khi bước vào cuộc hôn nhân này. Anh không phải nhắc em, anh cảm thấy thế nào”.

Nhưng anh cứ phải nhắc nhở a. rất dễ bị yêu cô. Khó mà canh chừng được. Nếu anh mất cảnh giác, thảm họa lại xảy ra ngay. Anh phải luôn tự nhủ mình, cố không được yêu nàng .

Khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, anh theo quán tính tìm bức ảnh của Cynthia. Nó không còn ở

đó nữa. Như một người nghiện, anh cứ phải nhìn nó ngày ngày với một sự ghê tởm, căm ghét, nhưng khó mà có một cái mặt cụ thể để bộc lộ tình cảm. Anh đã cố tìm ra bức ảnh, cầm nó lên từ trên giá tủ để nhìn trong chốc lát nếu Rebecca không để ý theo dõi anh mặc quần áo. Anh sẽ không để nàng thỏa mãn khi biết rằng anh vẫn dùng tấm ảnh như một kẻ hổ trợ.

“Anh sẽ đi chuẩn bị bữa sáng”. Cuối cùng anh nói, chấp nhận sự thất bại.

Nàng bước đến bên anh, vòng tay qua cổ anh và kiễng chân lên tìm miệng anh. Môi nàng mềm mại, thơm như mật hoa.

“Vì cái gì đây?”. Anh gù gù trong môi nàng.

“Chỉ vì...”.

Anh đọc thấy sự thấu hiểu và tán đồng trong mắt nàng và thấy ... bất ổn. Anh không muốn nàng cảm thấy anh thế nào. Kiểu cư xử ấy sẽ làm đàn ông lạc lối, đưa anh ta vào thảm họa, vào sự nguy hiểm, vào tình yêu.

“Em sẽ xuống bếp với anh sau vài phút nữa, được không?”. Nàng hỏi.

“Được”.

Khi Zach đi khỏi, Rebecca thở dài thỏa mãn, thất vọng... nàng chẳng là gì cả.

Anh thật sự đã làm chuyện ấy. Anh đã cất bức ảnh của Cynthia đi. Vậy tại sao nàng vẫn chưa cảm thấy có hi vọng gì về tương lai của hai người.

Đó là sự tuyệt vọng mà nàng cảm thấy nơi a, cách làm tình của anh và điều ấy làm nàng rất bối rối. Anh chắc là phải yêu Cynthia lắm mới ngấm ảnh chị ta hàng ngày chứ. Nếu anh vẫn chưa ai sau bảy năm Cynthia qua đời thì có lẽ anh sẽ chẳng bao giờ quên chị ta. Có lẽ nàng đã thật ngốc nghếch khi lấy anh.

Nhưng bây giờ nàng không thể từ bỏ được. Họ còn có cả một mùa hè phía trước để làm việc và vui đùa cùng nhau. Nàng dám cá rằng một người đàn bà bằng xương bằng thịt sẽ đánh bại những ảo ảnh của bóng ma quá khứ một khi người ấy đến chiếm đoạt người đàn ông của cô ta.

Bây giờ anh ấy là của tôi rồi chị Cynthia ạ. Hãy buông tha anh ấy ra.

Rebecca cảm thấy một luồng không khí lạnh lướt qua mặt nàng. Nàng dừng lại và đứng im khi luồng khí kỳ lạ ấy xung quanh nàng. Nàng ngước lên và thấy mình đứng ngay dưới làn gió của máy điều hòa. Đó chính là nguyên nhân của khí lạnh ban này. Thật là dớ dẩn khi nghĩ đó là Cynthia đang lẩn quẩn trong buồng ngủ của Zach. Nàng không tin vào ma quỷ, nhưng cảm giác có một người đàn bà đang quanh quẩn đâu đây không thể lay chuyển trong lòng. Có thể đó là do bức ảnh treo ở đó mấy tháng qua. Giờ đây nàng có thể thư giãn và quên Cynthia Kenyond được rồi.

Chị không còn lý do gì để quanh quẩn ở đây nữa, chị Cynthia ạ. Giờ anh Zach đã thuộc về tôi.

Chiếc rèm cửa rung lên. Rebecca lại nhìn lên máy điều hòa, ước lượng khoảng cách đến chiếc

rèm. Nàng cắn môi, lắc mạnh đầu. chẳng có gì. Nàng không tin là có ma. Nàng liếc nhìn một lần nữa vào khoảng trống trước kia có ảnh Cynthia.

“Đó mới chỉ là sự bắt đầu thôi, Zach . Nhưng là một sự khởi đầu tốt đẹp”.

CHƯƠNG 7

“Anh đã ở nhà, em vui quá, Zach ạ”. Rebecca nói. “Sam gọi điện đến, còn cô em gái anh đang trong phòng”.

Rebecca nhận thấy nụ cười đến rồi vụt tắt ngay trên gương mặt Zach . Rõ ràng là anh rất hạnh phúc vì Sam và Callen, đồng thời chuyện ấy cũng nhắc nhở anh đứa cháu thứ ba của dòng họ Longstreets, rằng sau sáu tháng cưới nhau mà vợ anh vẫn trơ ra.

“Em xin lỗi, Zach ”.

“Vì cái gì cơ chứ?”.

“Anh thừa biết là vì cái gì mà”.

“Cần phải có thời gian”.

“Em hết một nửa thời gian rồi”.

“Em không cần phải nhắc anh ”. Zach kéo mạnh chiếc mũ cao bồi ra, vuốt mái tóc ướt đầm mồ hôi.

“Bác người làm mới làm ăn thế nào?”.

Rebecca thấy Zach chuyển chủ đề thật khéo và thừa nhận rằng có lẽ tốt hơn hết không nên tranh luận những điều mà lời nói chẳng thay làm thay đổi được.

“Bác Campbell thật tuyệt vời. Bác ấy chẳng cần phải giả vờ là bọn trẻ không ốm đau gì cả, trông coi mọi việc rất tốt. Bất cứ chuyện gì xảy ra là bác biết ngay”.

Bác Campbell là một người nghiện rượu đang cai, chẳng tìm được việc làm để nuôi vợ và sáu đứa con nhỏ. Không một ai tin bác, kể cả Zach cũng vậy, vì bác đã ngã xe ngựa mấy lần rồi.

Rebecca không thể từ chối lời xin việc làm của bác.

“Bây giờ bác ấy không say nữa Zach ”. Lúc ấy nàng đã nói. “Và kh em nghĩ đến bọn trẻ đói khát ấy...”

Zach cũng thừa biết rằng anh sẽ không thắng được trận đấu đó, nhưng anh vẫn phản đối việc thuê bác làm việc ngay tức thì, vì anh thích Rebecca phải phỉn nịnh anh chút đã.

Quả nhiên anh rất thú vị khi chứng kiến nàng khấn khoản cho cái linh hồn tội lỗi ấy.

“Được thôi”, anh chấp nhận, “bác Campbell sẽ có một cơ hội. Anh nhìn thấy bác đã uống say và đi rồi”.

Cho đến lúc ấy bác Campbell vẫn hoàn toàn tỉnh táo như một tu sĩ ở vùng hạn hán vậy.

“Ít nhất thì mọi chuyện cũng suôn sẻ”. Zach nói.

“Vâng”. Thậm chí khi cuộc hôn nhân của họ không thành.

Zach đã giữ lời hứa làm việc với bọn trẻ, nhưng anh không để đứa nào thân thiết với anh như Pete trước đây. Anh rất nhã nhặn và được việc. Đúng là một hướng đạo sinh điển hình. Nhưng anh thận trọng để tránh bị đau đớn bằng cách không cảm xúc gì cả. Nhưng đó không phải là kết quả mà nàng mong muốn khi nàng thuyết phục anh làm việc cho nàng hết mùa hè này. Thêm một tuần nữa là họ hoàn tất mọi việc cho cả vụ. Nàng không hi vọng nhiều rằng Zach sẽ biến chuyển trong bảy ngày tới.

Tồi tệ hơn là việc nàng vẫn chưa có mang. Phần lớn các cuộc hôn nhân là sau sáu tháng, người vợ chưa có thai mà lo lắng thì thật vô lý. Nhưng với thời hạn một năm mà Zach đã ấn định nàng thấy thời gian sắp hết mất rồi.

“Zach, em nghĩ, em phải đi gặp bác sĩ thôi, ít nhất cũng làm cho cả yên tâm đôi chút”.

“Chuyện ấy nghe buồn cười lắm”.

Rebecca lắc đầu. “Chúng ta đã biết, vấn đề không phải do anh . Cynthia đã... anh chắc chắn phải có con”. Nàng kết thúc thật nhanh. “Có thể có gì đó không ổn với em. Có cái gì đó mà các cuộc kiểm tra sức khỏe thông thường không phát hiện ra được”.

Zach nhắm mắt lại. Làm sao anh có thể thú nhận với Rebecca rằng nguyên nhân cũng có thể do anh lắm chứ. Làm sao anh có thể giải thích rằng cái thai của Cynthia chưa chắc đã phải là của anh ? Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đi kiểm tra xem anh có phải là người có lỗi hay không . Cũng có thể là do cô. Có lẽ cứ để cho nàng đi kiểm tra trước để chắc chắn rằng nàng có khả năng sinh con đã rồi mới đến lượt anh .

“Được. Anh đồng ý”. Anh nói.

Anh thấy vai nàng rúm lại khi xác nhận sự cần thiết phải đi khám. Dạ dày anh cuộn lên. Anh không thể để nàng đi một mình. Nhất là khi có thể anh mới là nguyên nhân.

“Cả hai chúng ta cùng đi”. Anh nói.

“Cái gì?”.

“Anh nói, cả hai chúng ta cùng đi”.

“Nhưng anh ...”.

“Cynthia nói cái thai là của anh , nhưng có thể không phải đâu em ạ”.

“Tại sao...”.

“Vào cái ngày cô ấy chết, anh bắt gặp cô ta trên giường cùng với một người đàn ông khác”.

“Nhưng ...”.

“Vì thế nên cả hai chúng ta cùng đi khám”.

Rebecca không dám đặt ra hàng ngàn câu hỏi đang rối bung trong đầu nàng . Vẻ mặt của Zach làm cho nàng e ngại. Rebecca không thể rời mắt khỏi Zach trong suốt chặng đường đến bệnh viện. Anh đã lừa dối mọi người, cha mẹ anh , cha mẹ Cynthia, anh chị em trong gia đình, thậm chí cả nàng cũng tin rằng anh đã than khóc cho cái chết của Cynthia gần ấy năm. Nhưng liệu đàn ông có than khóc cho người đàn bà đã lừa dối anh ta hay không ? Liệu anh ta có thể than khóc cho cái chết mà người đàn bà đã mang thai đứa bé mà anh không chắc là con của anh ta không ?

Nếu anh không yêu Cynthia thì cái gì đã ngăn trở anh không yêu người khác trong từng ấy năm trời?

Rebecca cắn môi lo lắng khi nàng đã tìm ra lý do. Anh chắc chắn đã đau đớn, thậm chí nhục nhã vì bị vợ phản bội. Không người đàn ông nào dám thú nhận sự thật.

Vậy thì tại sao anh lại giữ ảnh của Cynthia lại để ngắm nghía hàng ngày?

Để nhắc nhở đến sự phản bội của cô ta.

Rebecca dựa lưng vào ghế và nhắm mắt lại. Nàng thấy mình thật ngốc. Suốt thời gian qua nàng cứ nghĩ Zach còn yêu Cynthia trong khi anh đã nuôi dưỡng lòng căm hận. Cynthia đã xé nát trái tim anh , để lại một hố sâu trống rỗng. Zach có thể sẽ không bao giờ yêu được nữa vì anh đã bị thiêu rụi trong tình yêu đầu. Anh sẽ xa lánh cô mãi mãi, như đã từng đối xử với Pete khi nó trở nên thân thiết với anh , vì anh không thể để mình bị tổn thương lần nữa.

Zach thấy nước mắt chảy dài trên má Rebecca , anh đưa tay ra lau. Khi tay anh chạm vào má, nàng liền áp nó vào lòng bàn tay anh . “Anh biết, em rất khó xử khi gặp Callen như thế này. Đặc biệt khi em đã không ... khi chúng ta... Nhưng cô ấy rất mong. Cô ấy sẽ không hiểu nỗi đau của chúng ta ...”.

“Ôi, Zach anh thật tuyệt vời, chàng ngốc ạ ...”.

“Anh nghĩ chúng ta không nên đi, nhưng ...”.

Nàng nhào người trên ghế, vòng tay ôm lưng anh . Tay anh vẫn khoác qua vai nàng .

“Không sao đâu”. Nàng nói. “Chúng ta sẽ đi”.

“Em có chắc không , cô bé”.

“Em chắc”.

Rebecca cố không thở mạnh khi bước vào bệnh viện, nhưng khó mà lờ đi cái mùi thuốc khử trùng đặc trưng của nó. Trong suốt thời gian làm ở bệnh viện nhi, nàng không bao giờ quen được cái mùi này. Mùi thuốc cầm máu gợi cho nàng nhớ những đứa bé mà nàng đã chăm nom, những đứa trẻ đã bình phục được trở về nhà vào cả những đứa không thể trở về nữa. Nàng đi

theo những người y tá mặc áo choàng xuống một hành lang hẹp màu xanh lục – sao ở các bệnh viện người ta thường sơn màu be hoặc màu xanh nhĩ.

“Em đang hồi tưởng phải không?”. Zach hỏi.

Nàng mỉm cười đồng ý. “Một chút thôi”.

“Em có hối tiếc là đã bỏ việc ở bệnh viện không?”.

Nàng lắc đầu. “Em thích công việc em đang làm hơn nhiều”.

“Anh thấy nhìn bọn trẻ đau ốm trên giường nặng nề lắm”. Zach ngăn nàng cãi lại bằng cách nắm lấy tay, đẩy nàng vào cầu thang máy chật chội. Nàng giận dữ nhìn anh nhưng không dám tranh cãi trước mặt người khác.

Zach giữ tay Rebecca còn để làm dịu bớt sự căng thẳng của chính anh nữa. Anh muốn có một đứa con đến nỗi anh có thể cảm nhận được điều ấy. Anh muốn ngắm một đứa trẻ sơ sinh... nhưng anh không có. Anh muốn được hạnh phúc như em gái anh, em rể anh, và cảm giác ghen tị thiêu đốt lòng anh.

Anh luôn thấy có một cảm giác cay đắng, gần như là đau đớn khi thấy niềm vui trong mắt Callen và Sam khi họ chào đón đứa con trai ra đời. Còn anh thì chưa có con. Cảm giác cay đắng khi anh bế đứa bé vào lòng, cảm thấy làn da mềm mại của nó, đùa chơi với nó và biết rằng đây là con của người khác.

Tồi tệ nhất là khi anh nhìn vào vẻ mặt lo lắng của Rebecca khi nàng bế nó lại gần, ngượng ngập áp nó vào người mình, chạm tay vào má nó, và khi nhìn thấy ánh mắt khao khát của nàng ngắm Callen cho con bú. Rebecca bất ngờ ngược lên và mắt họ cùng tối lại. dù không nói ra một lời nhưng cả hai cùng đã hiểu.

Anh hi vọng điều ấy sẽ đến với chúng ta sớm thôi.

Ôi, Zach, em muốn có con với anh vô cùng.

Nếu có chuyện gì không ổn với em thì sao?

Không có chuyện gì không ổn với em đâu. Rồi em sẽ thấy.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không có con ngay?

Chúng ta có sáu tháng nữa. Còn nhiều thời gian mà em.

Em yêu anh, Zach. Em luôn luôn yêu anh.

Zach cảm thấy co thắt trong lồng ngực, nghẹn thở khi nhìn vào mắt Rebecca. Nàng chưa bao giờ nói về tình yêu. Không một lần nào trong suốt thời gian qua, mà chỉ luôn phủ nhận nó.

Nàng cũng không bao giờ nói nàng quan tâm, trừ một lần nàng gọi “anh yêu, tình yêu của em”. Có điều anh không dám chắc là anh đã hình dung được những từ này hay không, bởi vì lúc đó anh cần nghe chúng biết bao.

Liệu anh có nhìn nhầm những gì trong mắt cô bây giờ không? Anh có muốn cô yêu anh không?

Đó là lý do anh tạo nên một tình cảm ở nơi nó không tồn tại?

Tất nhiên nàng sẽ luôn ở bên anh . Nhưng anh đoán rằng đó chỉ là một thói quen của nàng . Nàng thường xuyên gần gũi bọn trẻ, lũ ngựa, con chó, con mèo nữa đấy thôi. Anh cũng chẳng khác gì chúng cả. Rebecca là một người giàu tình cảm. Nàng chẳng có lỗi gì trong việc anh phản ứng lại những cử chỉ thân thiện, những cái vuốt ve âu yếm, mơn trớn của nàng đối với anh cả. Anh tìm lại tay Rebecca và khi nó đã nằm gọn trong tay anh , anh nói “chúng ta phải đi thôi”. “Ở lại một chút nữa nào”. Em gái anh nài nỉ.

“Bọn chị có một toán trẻ mới, đó là nhóm trẻ cuối cùng trong hè này. ngày mai chúng tới rồi”. Rebecca giải thích cho việc ra về sớm của họ.

“Hai ngày nữa em sẽ về nhà. Khi ấy nhớ lại nhà thăm em nhé”. Callen nài nỉ.

“Bọn anh sẽ đến”. Zach hứa.

“Anh chị hứa chứ?”.

“Bọn anh hứa mà”. Zach nói, đặt tay lên ngực và đưa ba ngón tay của hướng đạo sinh lên.

Anh cứ giữ chặt tay Rebecca và gần như lôi nàng ra khỏi phòng. Thậm chí anh còn không biết mình đi đâu, cho đến khi đứng trước phòng một bác sĩ dưới tầng một, trong dãy phòng hành chính của bệnh viện.

Bác sĩ Elmo Bently - Sản khoa và phụ khoa.

Zach dừng lại nhìn anh chăm chăm.

“Zach, em nghĩ chúng ta không cần phải khám đâu”.

“Anh nghĩ là cần”.

Anh gõ cửa và khi bác sĩ mời, anh kéo nàng vào trong.

“Có chuyện gì khiến hai anh chị phải tới đây?”.

“Chúng tôi muốn kiểm tra”.

Bác sĩ nhướn mày. “Có chuyện gì không ổn à? Một trong hai người bị bệnh à?”.

“Về khả năng sinh con”. Zach thấy nóng ran ở cổ họng, nhưng anh không làm sao ngăn nó lại được. Anh kéo Rebecca lại gần bên cạnh.

Bác sĩ cau mày. “Có ai trong hai người có những biểu hiện của sự vô sinh không ?”.

“Chỉ là vợ tôi chưa có thai. Và đó không phải là điều mà chúng tôi mong muốn”. Zach định nói như vậy.

“Cả hai ngồi xuống và bình tâm lại đi nào. Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện với nhau một chút đã”. Bác sĩ cười lặng lẽ. Ông hỏi một lô câu hỏi và viết chúng ra khi hai người trả lời.

“Tôi sẽ kiểm tra, nếu hai người muốn”. Ông nói. “Nhưng đừng như hơi sớm khi đưa ra kết luận là có vấn đề về thụ thai. Vấn đề, theo tôi, là ở chỗ anh chị quan hệ quá đều đặn. Cơ thể cần phải được nghỉ ngơi để bù đắp, vì vậy sẽ có ít tinh trùng hơn cho lần xuất tinh tiếp theo. Anh

chị nên quan hệ cách ngày và xem xem có thai được hay không ”.

Rebecca vịn vẹo trên ghế ngồi trước những lời khuyên như vậy. Nhưng đó là niềm khích lệ đầu tiên nàng nghe được. Nàng liếc sang Zach xem anh phản ứng với lời khuyên này thế nào.

“Được thôi, chúng tôi sẽ không quan hệ thường xuyên nữa. Nhưng tôi vẫn muốn kiểm tra. Khi nào thì có thể làm được ạ?”.

“Anh có thể để mẫu tinh trùng lại đây, và tôi sẽ khám cho vợ anh sau hai ngày nữa”.

Zach rõ ràng không thích cái gì quá vội vàng, nhưng lần này lại nói “Càng sớm càng tốt”.

Rebecca ngồi trong phòng đợi khi y tá đưa Zach sang một khu khác của bệnh viện. Đợi mãi, chưa thấy Zach trở lại, nàng lang thang đi về bảng máy tính hiện đại ghi vị trí của tất cả các phòng.

Pediatrics – khoa nhi.

Nàng đi thang máy lên tầng hai và khi bước ra, nàng đi khỏi khu y tế như biết rõ mình đang đi đâu.

Thực tế Rebecca biết rõ mình đang tìm gì và nàng đã tìm thấy nó.

Đó không phải là một phòng lớn, có lẽ bởi vì đây chỉ là một bệnh viện nhỏ. Trong đó có tám giường, mỗi giường có một đứa trẻ đang bị bệnh. Nàng ngập ngừng giây lát rồi bước vào.

Nàng nhìn xuống một bé gái chừng năm tuổi. Nó bị bó bột ở tay phải, còn chân phải cũng bị bó bột nhưng gắn liền với ròng rọc để có thể nâng chân lên đặt chân xuống. Một đứa bé ngang dọc những vết xước nhỏ, dường như đã chui qua cửa kính ô tô. Nó đang thức nhưng mắt cứ nhìn trần trần lên trần nhà.

“Chào cháu”. Rebecca nói.

Đứa bé đưa cặp mắt nâu, tò mò nhìn nàng. Nó không nói gì.

“Tên cô là Rebecca . Tên cháu là gì?”.

“Jewel”.

“Cô ngồi được không ?”.

Đứa bé gật đầu.

“Cháu thấy trong người thế nào?”.

“Cô là bác sĩ à?”.

Rebecca mỉm cười, lắc đầu. “Cô chỉ là khách thăm”.

Đứa bé thở dài khoan khoái. “Như vậy càng tốt, vì cháu chán bác sĩ lắm rồi”.

“Cháu gặp họ quá nhiều à?”.

“Vâng ạ”.

“Nếu chiều nay cháu có thể đi bất cứ nơi nào trên thế giới này, cháu sẽ đi đâu?”. Rebecca hỏi.

“Về nhà”.

Rebecca thấy mũi cay xè sắp khóc, nàng vội chớp mắt ngăn lại. Nàng đã nghĩ câu trả lời có thể là Disney Land. Vậy mà đứa bé này nằm đây được bao lâu rồi?

“Cháu nằm viện lâu chưa, Jewel?”.

“Lâu rồi ạ”.

“Cô chắc là bố mẹ cháu tới thăm nhiều lắm”.

“Bố mẹ cháu chết cả rồi”.

Rebecca đưa tay gỡ lọn tóc màu nâu vàng vùng Missisipi trên trán cô bé vừa cố nuốt cục nghẹn đang dâng trong cổ họng. “Điều ấy thật khủng khiếp, Jewel”.

“Cháu có một anh trai. Nhưng anh ấy cũng đã chết. Cháu chỉ còn lại sự đau đớn này thôi”. Mắt nó đầy nước. khi nó chớp, nước mắt chảy xuống hai bên má gầy gò.

“Cô chắc rằng có một ai đó rất muốn đón một cô bé như cháu về ở cùng với họ chứ. Ông hay bà? Cô hay chú?”.

Đứa bé buồn bã lắc đầu. “Cháu không có chỗ nào để đi cả. Khi cháu bình phục, cháu sẽ phải đi nhà cha nuôi. Cháu nghĩ tên nơi ấy là như thế”.

“Nhà nuôi dưỡng”, Rebecca sửa lại. Rebecca thấy mắt cô bé chuyển nhìn qua vai nàng , nàng quay lại xem đó là ai.

Đó là Zach .

“Anh không biết em đi đâu. Anh đoán em đang ở đây”.

“Em chỉ muốn vào thăm”, Rebecca nói.

“Ai là bạn của em?”. Zach hỏi.

“ Jewel , đây là chú Zach . Zach đây là Jewel ”.

Cô bé và người đàn ông lặng lẽ bắt tay nhau.

“Chào Jewel , rất vui được gặp cháu ”.

“Chào chú, chú là bác sĩ à?”.

Zach mỉm cười châm biếm hài hước. “Không, chú là một chủ trang trại”.

“Trong trang trại chú có ngựa không ?”.

“Có nhiều. Cả ngựa con nữa”.

“Trước đây, cháu cũng có một con ngựa con. Bố cháu và cháu , bố cháu ...”. Rõ ràng là nó đang kiềm chế.

Rebecca chạm nhẹ vào vai cô bé và nói: “Cô hi vọng cháu sẽ sớm bình phục, Jewel à”.

Nếu Zach không nắm lấy tay nàng và kéo nàng dậy, có lẽ nàng sẽ chẳng rời đi được. Khi cả hai đã xa cánh cửa, không bị nghe thấy, Rebecca nhìn Zach van lơn “Zach!”.

“Anh biết em đang nghĩ gì và câu trả lời là không”.

“Nó chẳng có nơi nào để ở. Chỉ còn một tuần nữa trại Hawk sẽ nghỉ, nhiều tháng sau mới mở

lại. Có phải là ở mãi đâu. Nhà nuôi dưỡng chỉ là một giai đoạn cho đến khi có người đến nhận nuôi nó mà”.

“Không”.

“Nó không bệnh tật gì đâu. Nó bị thương trong một tai nạn. Nó khỏe mạnh mà, sắp khỏe rồi. Nó sẽ bình phục”.

“Không”.

“Nó hoàn toàn cô đơn. Không họ hàng, không có ai cả. Chúng ta không thể quay lưng với nó”.

Zach mệt mỏi thở hắt ra. “Sẽ có hàng đồng thủ tục giấy tờ để nhận nuôi nó”.

Rebecca vội nói. “Ôi, cảm ơn a, Zach . Cảm ơn anh .Anh sẽ không phải hối hận đâu. Em hứa với anh là như thế”.

“Anh đã nói đồng ý đâu”.

“Nhưng anh đã thôi không nói không nữa”.

Zach cười. “Em thật ranh ma”.

“Và vì thế anh yêu em”. Rebecca nói liếc Zach vẻ tán tỉnh. Nàng chợt nhận ra mình vừa nói gì, vội hỏi nhanh: “Kết quả kiểm tra thế nào?”.

Anh không thể nhìn vào mắt nàng , lần đầu tiên anh làm thế, và lâu bầu. “Anh lần đầu tiên anh phải kiểm tra đấy”.

Anh bế bồng nàng lên, ôm thật chặt. “Đừng có cười, rồi sẽ đến lượt em đấy”.

Cả hai đều chợt tỉnh táo, nhớ rằng họ vẫn chưa có con. Anh đặt nàng xuống. “Em có thể nghĩ là có khả năng được nuôi Jewel . Nhưng nhớ em nói đó chỉ là tạm thời thôi đấy. Nếu anh muốn nhận con nuôi, anh đã làm điều ấy lâu rồi. Đừng để em quá gắn bó với nó đấy”.

Anh nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn thẳng vào mắt anh : “Hiểu không ?”.

“Em có thể chăm sóc Jewel mà không bị tình cảm chi phối. em sẽ hành động như một y tá. Anh không phải lo lắng về em đâu”.

Anh buông tay ra khỏi vòng eo nàng và bước xuống phòng đối diện cầu thang máy.

“Anh nghĩ họ có cho chúng ta nuôi nó không?”. Rebecca hỏi.

“Anh nghĩ chúng ta có cơ hội đấy”.

“Điều gì làm anh nghĩ như vậy?”.

“Anh biết người phụ trách cơ quan dịch vụ xã hội của thành phố. Cô ta mang ơn anh vì một việc mà anh đã làm cho cô ấy ở trường trung học”.

Rebecca nhướn mày ngạc nhiên, vẻ dò hỏi: “Anh đã làm điều gì cho cô ấy vậy?”.

Zach cười: “Anh nghĩ tốt hơn là không kể. Tóm lại, nếu em muốn nuôi Jewel , anh sẽ làm cho mọi việc suôn sẻ”.

Ít nhất đó là điều anh có thể làm. Sau rốt, sự thay đổi anh chờ mong đó là cô hỏi ý kiến anh

trước khi giúp đỡ một người nào đó. Ngoài ra, anh sẵn sàng nhận nuôi đứa trẻ không nhà trong một thời gian ngắn hoàn toàn do lòng ích kỷ.

Tình cờ anh phát hiện ra rằng hạnh phúc của anh ngày càng phụ thuộc vào tâm trạng của Rebecca . Khi cô buồn, anh cảm thấy đau khổ. Khi cô hạnh phúc, anh cảm thấy vui sướng. Anh nhìn xuống khuôn mặt hơn hờ của Rebecca và mỉm cười.

Chính vào lúc ấy, anh thấy vô cùng sung sướng.

CHƯƠNG 8

Cơ thể của hai người đều không có vấn đề gì cản trở việc thụ thai. Đó là lời thông báo chính thức của bác sĩ Bently. Nhưng một tháng nữa đã đến và trôi qua, nhưng Rebecca vẫn chưa thấy mình có mang. Nhờ trời nàng có hàng triệu lẻ một những việc cần chuẩn bị làm để đón Jewel về trang trại Hawk's Pride để nàng không nghĩ đến chuyện rắc rối của mình.

Suốt một tháng, ngày nào nàng cũng đến thăm Jewel . Cần phải có đủ điều kiện giống như một nhà nuôi dưỡng để được giao cho chăm sóc trẻ em. Nàng đưa Zach đi cùng thăm Jewel một vài lần, tranh cãi với anh rằng nếu cô bé thân thiết với cả hai trước khi ra viện, điều ấy sẽ giúp nó hòa đồng hơn khi chuyển đến sống ở trang trại Hawk's Pride. Zach lâu bầu, nhưng cũng đi. Và chẳng có chuyện gì khó khăn cả khi nói chuyện cùng cô bé. Thực tế, có một lần khi cả hai bắt đầu nói thì không ai có thể xen vào một lời được. Sau đấy, khi Rebecca hỏi Zach , anh cười rất thoải mái trả lời: “Anh có thừa kinh nghiệm mà”.

Anh khoái trá thấy nàng ngây người ra nhìn.

“Em đã quên là anh có ba cô cháu gái rồi. Con gái anh Falcon, Susannah này, năm nào cũng đến chơi với ông bà, anh còn gặp nó nữa. Lại còn buổi tối anh đến chỗ Callen và chơi với hai đứa con sinh đôi của cô ấy nữa chứ”.

Cô rướn đôi lông mày.

“Nếu em không tin, được rồi anh đã từng thay tã và còn dùng cả phấn rôm nữa. Và “cậu Zach ” biết chơi trò máy bay, cưỡi ngựa và lái thuyền như thế nào”.

Rebecca cười phá lên tưởng tượng lúc Zach làm trò. Khi đã thôi cười, ánh mắt nhìn chăm chăm của anh làm tình cảm của nàng trào lên khóe mắt. Nàng muốn được nhìn phấn rôm dính trên mũi anh khi anh thay tã lót. Nàng mong muốn được nghe tiếng trẻ con khe khẽ gọi anh “bố ơi”. Nàng ước được nhìn thấy anh bò trong phòng khách, ở đó cùng anh với đứa con cười khúc khích bên cạnh họ.

Nàng chạy trốn khỏi ánh mắt anh , ở đó nàng thấy cùng với nỗi khát khao mãnh liệt là nỗi đau không thể chịu nổi.

Nàng đã biết được một điều gì đó về Zach trong những cuộc gặp gỡ với Jewel này.

Anh tỏ ra rất tình cảm khi Jewel hướng đôi mắt nâu ngây thơ tới hỏi anh một điều gì đó. Nó đã bắt anh hứa về con ngựa con, đòi anh cho nó cưỡi ngựa cùng, ngay khi nào nó đủ sức khỏe để làm việc đó. Một trong những lần đi thăm như thế, Rebecca đã nhận ra rằng càng ngày nàng càng cảm thấy yêu Zach . Mà đấy cũng có thể là vào lần đầu tiên.

Tình cảm của nàng dành cho Zach bây giờ khác hẳn, mạnh mẽ hơn, tự nhiên hơn so với tình

cảm nhiều năm trước kia. Trong khi nàng thực sự tin rằng nàng đã yêu Zach khi cưới anh , nàng không bao giờ tưởng tượng được tình cảm của một người đàn bà dành cho người đàn ông ăn ở với họ lại có thể sâu lắng đến thế.

Zach không yêu cô.

Zach sẽ li dị nếu cô không sinh cho anh một đứa con.

Nếu nàng cứ để mình nghĩ nhiều về điều này quá, nàng sẽ phát điên lên mất. tốt nhất nên sống với thực tại và vui vẻ với Zach càng nhiều càng tốt.

Trong bữa sáng, nàng đã nhắc Zach trở về nhà vào buổi chiều để cùng đi tới bệnh viện đón Jewel . Nàng bước đi trong bếp bồn chồn đợi Zach trở về.

Cửa mở, Zach bước vào nhà. “Anh có bị muộn không em?”.

Nàng liếc đồng hồ. “Không, nhưng chắc là em hơi hơi muộn một chút”.

“Em á? Hơi muộn à? Anh đã thấy em đối mặt với hàng tá trẻ con mà vẫn mỉm cười và cầu nguyện. Đây chỉ là một đứa bé con”.

“Nhưng nó sẽ là con của chúng ta”.

Zach mím môi, cơ thể anh căng ra. “Đó hoàn toàn không phải là sự thật. chúng ta sẽ chỉ chăm sóc nó thôi. trong một thời gian ngắn”.

Rebecca vênh mặt lên. “Cũng có thể là như vậy. Nhưng khi cô bé ở trong ngôi nhà này, chúng ta đóng vai trò như là bố mẹ của nó. Đây chính là tất cả những điều mà người nuôi dưỡng phải làm. Em nghĩ anh là người đã cam kết đưa Jewel về trang trại này. Nếu không đúng, thì thật là bất công khi đưa nó về nhà ngày hôm nay”.

“Anh mền cô bé ấy”. Zach thú nhận. “Đối với một đứa trẻ, nó có lòng can đảm phi thường. Anh chỉ không muốn làm cho em hay cô bé ấy thất vọng – không muốn điều ấy xảy ra thường xuyên”.

“Người phụ nữ làm công tác xã hội đã nói chuyện đó với Jewel . Cô bé hiểu rằng chúng ta chỉ đưa nó về chăm sóc một thời gian, rằng người ta đang tìm một người nào đó nhận nó về nuôi”.

“Thật tội nghiệp cho cô bé”. Zach thốt lên.

Rebecca vòng tay qua người Zach , ngả đầu lên vai anh . “Mọi điều đối với cô bé sẽ tốt đẹp, Zach ”.

“Thôi chúng ta đi nào, cô bé sẽ buồn nếu chúng ta đến muộn đấy”.

Jewel đang ngồi bên mép giường của bệnh viện chờ họ đến, tay kẹp giữa hai đầu gối thò ra dưới chiếc váy ngắn kẻ sọc. Mặt cô bé rạng rỡ hẳn lên khi nhìn thấy hai người.

“Cô Rebecca ! Chú Zach !”.

Cô bé tụt xuống giường và chân nhảy tung tăng quanh hai người như một chú ngựa non mới sinh. Đây không phải là sự đi lại dễ dàng gì vì chiếc chân bên phải bị gãy hơi chút khập khiễng làm cho cô bé đi lại không được cân bằng. Xương chân bị gãy làm nhiều mảnh hiện giờ vẫn chưa bình phục hẳn. cô bé đi vẫn hơi tập tễnh.

Jewel hôn nhanh Rebecca rồi lao sang Zach , anh không có cách nào khác là ôm lấy cô bé.

Zach bế bổng cô bé lên cao làm cho cô bé kêu ré lên vì sợ hãi, rồi bế nó trên tay. Những vết xước trên mặt cô bé đã bong đi lớp vảy nâu, giờ chỉ còn lại những vết hồng hồng. Cuối cùng chúng cũng sắp biến mất. Anh không thể không thắc mắc tại sao bố mẹ cô bé lại đặt tên là Jewel , trong khi mắt nó không hề có màu xanh ngọc, ngọc thạch hay ngọc lục bảo gì cả. Đôi mắt hoàn toàn có màu nâu sẫm.

“Cháu đã sẵn sàng khởi hành chưa nào?”. Anh hỏi.

“Chú có cá là chúng ta sẽ cưới ngựa chiều nay không?”.

“Oa, báo con! Chúng ta sẽ dọn về nhà trước”.

“Sau đó thì đi cưới ngựa chứ?”.

Zach cười: “Được thôi, thưa quý cô Persistence. Chúng ta sẽ cưới ngựa sau, vào chiều nay”.

“Yippee!”.

Rebecca có thể thấy là Zach đang khao khát một đứa con như thế nào. Anh là người sinh ra để làm bố. Anh hoàn toàn thoải mái với Jewel và cô bé cũng đáp lại sự cởi mở của anh như thế.

Cô bé quay lại Rebecca khi Zach bế nó ra ngoài. “Thực sự là phòng cháu có cửa kính kéo chứ cô? Ngôi nhà cháu ở ngày xưa không có cửa kính kéo đâu.”.

Khi Rebecca thắt dây an toàn cho cô bé ở giữa xe tải nhỏ, nó nói: “Cháu không thể đợi đến lúc nhìn thấy con chó bị rách tai của cô chú. Cháu cũng có một con nhưng nó chạy đi chơi và bị mất rồi. Cháu lúc nào cũng muốn có một con mèo nhỏ, nhưng bố cháu ...”.

Cô bé liếng thoắng suốt. Rebecca nhận ra ngay cô bé đang rất hồi hộp như nàng vậy. Thực tế, trong ba người, Zach là người nói ít nhất.

Thực ra anh không im hơi lặng tiếng như vẻ ngoài mà Rebecca trông thấy.

Rebecca bắt gặp anh lén nhìn Jewel, anh không nghĩ rằng nàng đang nhìn mình. anh có vẻ như bị cuốn hút bởi sự hồn nhiên, sống động của con bé. Rebecca không thể không ghen tị đôi chút. Ước gì anh cũng nhìn cô như thế.

Trong bụng, Zach đang thầm so sánh sự bướng bỉnh của Jewel với tính cách khẳng khái, quyết đoán của Rebecca. Cả hai người, một cô bé và một phụ nữ - tính cách giống nhau một cách kinh khủng. Có lẽ chính vì điều ấy mà Jewel đã cuốn hút Rebecca ngay từ lần gặp đầu tiên. Tất nhiên nàng đã tìm thấy một tâm hồn đồng điệu.

Khi trở về đến trang trại, họ chỉ mất một chút thời gian để thay chiếc quần Jeweleen và đôi ủng cho Jewel trước khi ra chuồng ngựa. Jewel gợi ý cả ba sẽ cưới chung một con ngựa.

“Cô có một vài việc cần phải làm ở trong nhà”, Rebecca nói, cố gắng lấy lý do.

“Nhưng cô phải đi cơ! Đi, cô!”.

“Ô, thôi được rồi”. Rebecca xoa tóc Jewel cho xù tung lên. “Cô không nghĩ rằng cháu lúc nào cũng tìm ra cách thuyết phục người khác với khuôn mặt dễ thương như thế này”.

“Rõ ràng là lươn ngắn còn chê chạch dài”. Zach lẩm bẩm. anh thích thú nhận rằng Jewel rất giỏi nắm bắt được Rebecca giống như Rebecca mỗi khi năn nỉ anh.

“Em nghĩ chúng ta nên đi xuống con đường hẹp kia đi”, Rebecca nói khi họ đi đến gần hẻm núi.

“Như thế có nguy hiểm không? Nhất là cưới ngựa lần đầu tiên”. Zach hỏi.

“Em đã để ý khi Jewel cưới ngựa. cô bé rất cừ”. Rebecca trả lời. “cưỡi ngựa trên con đường hẹp có lẽ sẽ thú vị hơn”.

“Được không chú?” Jewel nài nỉ. “Chú đồng ý đi!”

Zach liếc nhìn hai đôi mắt đang nhìn anh chờ đợi. Một đôi mắt thì xanh biếc, long lanh, còn đôi kia thì nâu sẫm. Anh đành khuất phục. “Chỉ có điều phải đi thật cẩn thận và chậm thôi. anh không muốn phải chở một trong hai người từ đây về đâu đấy”.

Zach phải thừa nhận rằng cưỡi ngựa trên con đường hẹp, zích zac thú vị hơn thật, Jewel rất say sưa cưỡi ngựa, đúng như Rebecca đã nói trước. Khi tất cả bọn họ đến bãi cát dưới đáy cùng của hẻm núi, họ bày bữa ăn nhẹ cho cuộc dạo chơi: cánh sandwich với thịt hun khói, bánh phồng khoai tây với soda mà Rebecca đã chuẩn bị cho chuyến đi từ lúc ở nhà. Rebecca ngắm nhìn Jewel tự động đưa gói khoai tây rán cho Zach mở, sau đó đưa hộp soda cho Rebecca mở nắp.

Con bé con mong chờ anh giúp đỡ nó, bên cạnh nó và anh đã làm như thế. Rebecca phải cố nhịn cười khi thấy Jewel cố vói, dùng chiếc khăn lau vết mù tạt trên miệng Zach .

“Cảm ơn cháu ”, Zach nói.

“Không có gì đâu ạ”. Jewel trả lời.

Nhưng tất nhiên đến lượt Rebecca bị dính chút mù tạt trên môi, Zach chẳng dùng đến cái cách mà con người văn minh phải làm là dùng khăn ăn lau nó đi. Anh nghiêng người, hôn vào đôi môi, liếm nó đi.

Mặt nàng đỏ bừng lên, khi anh buông nàng ra. Nàng lo sợ liếc nhìn Jewel xem nó phản ứng ra sao.

Ngược lại với sự thất vọng của Rebecca , Zach nháy mắt với cô bé và nói:

“Chú vừa ăn một miếng mù tạt đặc biệt chưa từng thấy”.

Jewel cười vang, Rebecca đành chịu thua cười theo hai chú cháu .

Chẳng mấy chốc sau bữa ăn trưa, mắt Jewel đã díp lại, nó chui vào trong chiếc chăn làm một giấc. Khi đôi mắt của con bé vừa nhắm chặt lại, Zach đã kéo Rebecca vào trong lòng, chậm rãi hôn nàng . Đôi môi anh nhẹ nhàng lướt trên môi nàng , cắn vào môi dưới của nàng , ngậm lấy nó rồi dùng lưỡi liếm xung quanh miệng nàng . Bàn tay anh vuốt ve ngực Rebecca , ngón tay cái khẽ chạm vào đầu ti của nàng , ngay lập tức nó săn cứng lại.

“Zach, anh làm cái gì thế?”. Rebecca hụt hơi hỏi.

“Chẳng nhẽ chồng lại không được làm tình với vợ của mình à?”.

“Được, nhưng không phải lúc có một cô bé đang nằm ngủ cách có ba bước chân”. Nàng vừa thì thào trả lời vừa tìm cách ngăn bàn tay anh đang lang thang khắp nơi.

Zach không đầu hàng. Bàn tay anh lướt xuống dưới đặt giữa hai đùi nàng . Rebecca chưa bao giờ nhìn thấy anh hưng phấn như thế. Dường như có một người đàn ông khác hẳn, trẻ trung và hạnh phúc đang thể vào chỗ của Zach . Nàng phân vân tự hỏi không biết nguyên nhân nào đã làm anh thay đổi đến vậy, nhưng lại không dám hỏi vì sợ làm hỏng mất giây phút này. Anh ghé sát tai nàng thì thầm: “Anh đã biết nguyên nhân vì sao anh cưới em”.

Rebecca nhìn anh dò hỏi. “Thế à? Điều gì vậy?”.

“Bởi vì anh thèm khát thân thể em”.

Rebecca cố nén tiếng cười khùng khục trong cổ họng.

“Và em sắp trở thành một người mẹ tuyệt vời nữa”.

Tiếng cười chợt tắt lặng. Nàng tránh không nhìn vào mắt Zach , “Anh thật sự nghĩ như thế à?”.

“Ừ. Bất cứ ai có một tấm lòng rộng lớn, quan tâm chăm sóc đến tất cả những sinh linh cơ nhỡ như em đã đem về nhà trong bảy tháng qua chắc chắn là một người mẹ tốt”.

“Anh Zach ... Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em không có thai? Có chuyện gì nếu ...”.

Anh lấy đầu ngón tay giữ chặt miệng nàng , không cho nàng nói tiếp. “Không được phép lo nghĩ.

Chúng ta đang đi chơi mà”.

Anh đặt nàng nằm xuống chiếc chăn, nằm lên trên người nàng . Anh dồn trọng lượng vào hai khuỷu tay đang chống dưới đất, và lấy tay ôm lấy khuôn mặt nàng . Anh dịu dàng, tinh tế âu yếm môi nàng , niềm khoái cảm dâng lên từ từ nhưng vững chắc. Nàng đáp lại bằng những tiếng rên khe khẽ vì sợ đánh thức Jewel . Zach kích thích nàng , âu yếm nàng cho đến khi nàng quần quai dưới cơ thể anh . Anh đưa nàng lên cao, cao mãi trong khoái cảm. Nàng muốn nài xin anh dừng lại, bởi vì tại đây không có cách nào để họ kết thúc một cách trọn vẹn cả. Cả hai đều biết điều đó, nhưng nàng cảm thấy sung sướng nếu phần cứng cứng của anh đi vào trong nàng . Anh cũng cảm thấy như vậy.

Khi họ nghe thấy Jewel bắt đầu tỉnh tỉnh, anh cắn vào dải tai nàng lần cuối và thì thầm: “Đêm nay em nhé”.

Đó là một lời mời cũng là một lời hứa hẹn.

“Vâng, đêm nay”. Nàng cũng thì thầm trả lời.

Tất nhiên cả hai đã không tính đến chuyện Jewel đau tai. Họ đưa cô bé lên giường đi ngủ và vừa chui vào trong chăn thì đã nghe thấy tiếng gõ cửa phòng. Zach vội mặc chiếc quần jean vào, lồm bồm khi anh rút quần từ tủ quần áo ra. Anh mặc mỗi chiếc quần không , cài vội vài chiếc khuy, trong khi ấy Rebecca choàng nhanh lên người chiếc váy che tấm thân trần, kéo mạnh cửa mở ra.

Jewel đang đứng ở đó, nó mặc một chiếc váy ngủ bằng phin hoa mỏng dính. Đầu cô bé nghiêng sang một bên, vai áp chặt vào tai trái.

“Có chuyện gì thế cháu?”.

“Tai cháu đau lắm”.

Rebecca quỳ một chân bên cạnh Jewel . Nàng đặt tay lên trán Jewel . “Em nghĩ cô bé đang sốt”.

Zach gọi điện cho Stephens, bác sĩ riêng của gia đình Whitelaw. Qua điện thoại, ông hướng dẫn làm một số việc để giảm đau cho Jewel . Zach truyền lại lời hướng dẫn cho Rebecca . Nàng đã đưa Jewel về phòng và đặt nó nằm trên giường.

“Bác sĩ Stephens nói rằng nếu cơn đau không thuyên giảm trong một vài giờ đồng hồ tới hoặc nếu sốt cao hơn thì chúng ta phải đưa đi cấp cứu”. Zach giải thích.

“Em ở lại đây với cô bé”. REBECCA nói. “Anh về nghỉ đi”.

Zach cảm thấy khó xử khi để Rebecca ở lại trông con bé, nhưng anh chẳng thể làm gì điều gì hơn được.

“Thỉnh thoảng anh sẽ sang với em”. anh hứa.

Khi anh vừa quay bước đi về phòng, anh nghe thấy Rebecca thì thầm đọc Winnie the Pooh.

Zach nằm trên giường, tỉnh như sáo – một mình – không làm gì cả nhưng anh đang suy nghĩ.

Chíek giường thoang thoảng mùi nước hoa xạ hương. Anh và Rebecca đã gần gũi nhau, tự nhiên phần dưới của anh cứng lên đáp lại hương thơm đầy nữ tính của nàng , dù không phải lúc. Anh bảo cơ thể anh phải quên điều ấy đi. Bây giờ chưa được, nó sẽ thỏa mãn sớm thôi mà. “Anh nghĩ, lần đầu tiên anh đã có kinh nghiệm, anh muốn nói là anh đã được làm cha ấy mà”. Bỗng nhiên anh nói thành tiếng rất to. Anh có thể tức giận vì Jewel đã phá hỏng kế hoạch của anh , nhưng không hiểu tại sao anh đã không làm thế. Đó chính là bản năng, anh nghĩ, nhu cầu đảm bảo sự duy trì nòi giống đã làm các bậc cha mẹ hi sinh nhu cầu của chính bản thân mình, và mong muốn làm điều đó cho một đứa trẻ không được bảo vệ. Điều ấy cũng làm cho anh ngạc nhiên khi nhận ra rằng anh sẵn sàng đáp ứng những yêu cầu, giúp đỡ và bảo vệ Jewel mặc dù nó không phải là máu thịt của anh .

“Mẹ thiên nhiên thật là thâm kín”. Anh kết luận.

Anh lại thấy mình đang nói chuyện một mình nên im bặt.

Nhưng điều đó cũng chẳng làm anh thôi suy nghĩ được.

Ý nghĩ của anh lại lang thang quay trở lại những sự việc hồi chiều. Anh không dám chắc là tại sao anh lại cảm thấy thoải mái đến thế, nhưng anh nhận ra rằng giờ đây cả ngày anh chẳng hề nghĩ đến Cynthia một lần nào. Một kỷ lục đấy. Nỗi đau và sự ê chề của mối quan hệ ấy dường như đã rời khỏi anh rất xa rồi. Rebecca đã làm cho cuộc sống có vẻ dễ chịu hơn. Rebecca chắc chắn dễ yêu hơn.

Như thế không phải là anh đã yêu nàng , tất nhiên là như thế. Mặc dù vậy, cũng có thể không đến nỗi tệ nếu anh phải lòng nàng . Trừ một điều kiện mà anh phải giải quyết trước tiên.

Anh đã cho Rebecca cái hạn cuối cùng là trong một năm phải có thai. Bảy tháng của một năm đã trôi qua thế mà quý bà đây vẫn cứ trơ ra.

Như thế là chưa an toàn để yêu Rebecca . Không, nếu thế thì trong năm tháng tới phải từ bỏ cô ấy.

Anh có bị điên không Zach ? Từ bỏ Rebecca à? Chuyện quái quỷ gì thế? Cô ấy là một người vợ thật tuyệt vời!

Nhưng tôi muốn có một gia đình, có những đứa con ruột thịt của mình.

Quý tha ma bắt, những đứa trẻ sẽ lớn khôn và nó sẽ rời xa anh . Còn một người vợ thì sẽ luôn ở bên cạnh.

Tôi có thể lấy vợ khác.

Một người luôn vì người khác như Rebecca ? Một người sẽ đem tới quá nhiều xáo trộn tuyệt vời trong cuộc đời anh ư? Tôi nghi ngờ điều đó.

Cô ấy không phải là người phụ nữ duy nhất trên thế giới này.

Anh phải đối mặt với sự thật đi. cô ấy là một giữa hàng triệu người. và người phụ nữ này đã thấp

lên ngọn lửa trong a.

Điều này thì hiển nhiên là như thế. Anh thấy cực kỳ hứng khởi trong chuyến đi chiều nay, đặc biệt khi anh ôm nàng trong vòng tay, âu yếm mơn man nàng dù không phải làm tình thật sự. Anh thấy vô cùng sung sướng và thỏa mãn khi được chạm vào thân thể nàng. Anh cảm nhận được cả sự rung mình trong nàng khi đang chờ đợi và biết rằng trong khoảng tối riêng tư của căn phòng này cuối cùng nàng sẽ thuộc về anh. Chỉ có điều mọi chuyện đã không xảy ra như thế.

Zach liếc nhìn đồng hồ trong chiếc radio trên mặt chiếc bàn bên cạnh giường, hai tiếng rồi mà chẳng nghe thấy động tĩnh gì từ phòng bên kia cả. Anh mặc chiếc quần vào rồi bước ra ngoài phòng.

Zach nhẹ nhàng mở cửa cố không làm Jewel thức giấc nếu nó đang ngủ. Phải mất một lúc anh mới nhận ra chẳng có ai trên giường cả. Anh đưa mắt tìm kiếm trong căn phòng. Cả hai đang ngủ say trên chiếc xích đu gỗ trong góc phòng, cô bé nằm gọn trong vòng tay của Rebecca. Anh nhón chân tới gốc tời tời của căn phòng đứng ngắm hai người. Ánh đèn chiếu sáng làn da mịn màng của Rebecca, còn trên khuôn mặt Jewel rõ những vết sẹo chằng chéo. Những lọn tóc quăn của Jewel ôm gọn lấy khuôn mặt của cô bé. Lọn tóc màu nâu thật đáng yêu, anh nghĩ. Mái tóc đen, bóng mượt của Rebecca như mời gọi bàn tay anh nhưng anh cố nén ham muốn được vuốt ve nó, chỉ sợ làm Rebecca tỉnh giấc.

Zach cảm thấy nhói đau trong lồng ngực. Cổ anh nghẹn lại và thấy cay cay nơi sống mũi. Anh không thể nhớ lần cuối cùng anh đã khóc khi nào, vì ai và vì cái gì, nhưng anh cảm thấy như mình đang khóc. Bởi vì anh muốn có những gì anh vừa nhìn thấy và anh cũng biết có thể anh sẽ không bao giờ có nó.

Rebecca sẽ không có thai. Anh sẽ không có điều may mắn ấy. Anh sẽ buộc phải lựa chọn giữa nàng và những đứa con của anh. Anh có thể thấy điều ấy sẽ xảy ra. Nhiều năm trước anh đã từng tưởng tượng cảnh mình ngắm nhìn những đứa con lớn lên và trưởng thành trên trang trại Hawk's Pride. Anh phải đấu tranh để từ bỏ ước mơ của mình. Anh muốn có những đứa con do chính mình sinh ra.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu cái giá phải trả cho việc có những đứa con mang dòng máu của mình là phải từ bỏ Rebecca? Anh có thể quay trở lại cuộc sống rỗng tuếch mà anh đã sống trước khi Rebecca đến làm cho nó trở nên có ý nghĩa hay không? Anh lặng lẽ bước chân ra khỏi phòng.

Zach quay trở về phòng ngủ, đẩy cánh cửa kính mở ra để anh có thể nghe thấy những âm thanh của màn đêm, để anh cảm nhận được làn gió mát mẻ trong lành. Lá sồi xào xạc, nhưng đêm thật tĩnh lặng.

Anh bước ra ngoài, ngược nhìn những cành sồi khảnh khiêu trên bầu trời đầy sao. Nhiều thế hệ của gia đình Whitelaw đã từng ngắm những ngôi sao này, có thể có một vài người cũng đứng ngay chỗ này, ngay dưới cây sồi này. Anh muốn có người nối dõi mình trong tương lai khi anh đã yên nghỉ. Anh muốn biết rằng một phần cơ thể mình đang sống, khi thể xác của Zachry Baylor Whitelaw không còn trên cõi đời này nữa. như thế có kinh khủng không ? Có ích kỷ quá không ?

Có thể không đến nỗi kinh khủng hay ích kỷ quá. Nhưng thật là ngu ngốc khi đánh mất Rebecca . Zach thở dài. Thật là quá sớm khi nghĩ ra những chuyện đó khi chưa có gì xảy ra. Chả có lý do gì để anh phải quyết định ngay bây giờ cả. Vẫn còn năm tháng nữa ở phía trước. Có thể thời gian sẽ tự giải quyết những vấn đề đó. Tất cả những việc anh cần phải làm bây giờ là chờ đợi. Và cầu nguyện.

CHƯƠNG 9

“Chúng tôi đã tìm được gia đình muốn nuôi bé Jewel ”.

“Vâng”, Rebecca trả lời nhân viên Sở Xã hội qua điện thoại. “Khi nào họ muốn gặp cháu?”.

“Chiều nay nếu có thể được?”.

“Rõ rồi”.

“Vậy chiều nay có được không bà Whitelaw?”.

“Tất nhiên là được”.

“Tôi sẽ thông báo cho ông bà Proffit biết là bà sẽ đón tiếp họ”.

Rebecca đặt ống nghe xuống, quay sang Zach đang ngồi uống café trong bếp, Jewel còn đang ngủ.

“Sở Xã hội vừa gọi điện đến anh ạ”. Rebecca nói. “Họ đã tìm được người có thể sẽ nhận nuôi Jewel . Đây là ông bà Proffit. Chiều nay họ sẽ đến gặp con bé”.

Nàng úp mặt vào hai bàn tay, gục xuống bàn. “Ôi, Zach , chúng ta mới nuôi nó được có ba tuần”.

“Jewel có người nhận nuôi là rất tốt đấy chứ, cô bé. Nó cần có cha mẹ mà”.

Đầu Rebecca rung lên: “Chúng ta làm cha mẹ của nó cũng được chứ sao. Nó yêu quý chúng ta. Nó sẽ không muốn xa chúng ta đâu”.

“Nó chỉ là một đứa trẻ. Nó sẽ làm những gì người lớn bảo nó phải làm”.

“Nó sẽ rất buồn. nó sẽ khóc đấy”.

“Nó sẽ quen dần thôi”.

“Sao anh lại có thể vô tâm đến thế, Zach ?”. Rebecca cự nự.

“Anh là một người thực tế”. Zach trả lời lạnh băng. “Em vẫn biết cô bé chỉ tạm thời ở đây với chúng ta thôi mà”.

“Em không nghĩ là họ có thể tìm ra được người sớm đến thế”.

Tay Rebecca trắng bệch ra vì nàng cứ vịn vịn chúng mãi. “Và em cũng chẳng kịp nghĩ là dm yêu nó đến thế”. Nàng ngược cặp mắt, nhìn anh van nài.

“Chúng mình nuôi nó được không anh , Zach , em cầu xin anh đấy”.

“Nó có phải là một bà già cô đơn hay một anh chàng cao bồi đen đui đầu. Nó là một đứa bé đang lớn. Nó cần có cha mẹ để yêu thương, chăm bẵm và cho nó một mái nhà ấm cúng”.
“Em yêu quý nó. Và nếu anh bỏ tính cổ chấp của anh đi, chấp nhận nó, anh cũng yêu mến nó”.
Cô nói sôi nổi. “Chúng ta đừng để ông bà Proffit nuôi nó. Anh và em có thể cho nó một mái nhà, Zach”.

“Anh không muốn có nó!”. Zach đứng lên, mạnh đến nỗi chiếc ghế đầu trượt văng ra một đoạn, lắc lư và đổ đánh rầm một cái.

“Anh muốn có đứa con đẻ của mình cơ. Anh ...”.

Tiếng khóc thút thít ngoài cửa cắt ngang câu nói của a. Zach cảm thấy như có một dòng lệ đang chảy trong anh khi nhìn thấy Jewel đang đứng ở cửa bếp. Nó vẫn mặc áo ngủ, tóc lòa xòa phủ quanh khuôn mặt trắng bệch. Hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, cầm nó run lên.

Lạy chúa, nó đã nghe được những gì rồi? Rõ ràng là nó đã nghe quá nhiều. Còn hơn cả thế nữa. Nó không biết là nhu cầu có một đứa con riêng của anh không liên quan gì đến nó cả. Đó là lỗi của anh, niềm kiêu hãnh về gia tộc quá sâu sắc trong anh và anh không thể thừa nhận điều đó. Anh quay sang nhìn Rebecca vô vọng. Lúc này mặt cô cũng đã trắng bệch vì sợ hãi khi thấy cô bé ở đó. Zach vội bước đến bên Jewel, quì một chân ngồi xuống trước nó. Khi cô bé quay người lại định bỏ chạy, anh ôm lấy hai vai giữ nó lại. “Jewel, nghe chú nói đã nào”.

“Không! Chú không thích cháu! Chú không muốn cháu ở đây”.

Zach cảm thấy nỗi đau tê tái dâng lên trong lòng. “Ôi, Jewel, bé ngoan. Chú yêu cháu rất nhiều. Đó chỉ là ... à, đó là có hai ông bà tốt bụng muốn nhận nuôi cháu. Họ muốn cháu trở thành con gái cưng của họ mãi mãi. Cô Rebecca và chú...”.

“Chú không muốn có cháu”. Cầm cô bé xị xuống phía ngực. Hai vai run lên bần bật. Giọt nước mắt đầu tiên đã chảy trên gò má đầy xây xát.

“Ôi, cháu yêu của chú...” Zach như bị phân làm hai nửa. Anh không thể nói anh muốn có Jewel mà không nói thêm rằng anh sẽ nhận nó làm con nuôi. Nhưng anh không muốn nhận nó. Jewel có lỗi gì đâu. Nó là một cô bé tuyệt vời. Nó chỉ không phải là con đẻ của anh.

Anh kéo cô bé vào lòng ôm nó thật chặt. Khi quay lại nhìn Rebecca, mắt anh đã đầy nước. Còn nàng thì hoàn toàn giận dữ. Không hiểu anh có thể để cuộc tranh cãi đầy lý lẽ logic ấy làm xoa dịu vết thương đau đớn trong lòng cô bé mới có năm tuổi như thế nào đây. Rebecca tới bên hai người và Zach đưa tay ôm cả nàng vào lòng.

“Cháu hứa sẽ ngoan ngoãn”. JEWEL nức nở.

“Ôi, Jewel, cháu đã là một cô bé ngoan rồi”, Rebecca dỗ dành.

Zach không thể nói được điều gì. Cổ họng anh nghẹn lại, những thớ thịt cứng đờ ra.

“Không phải là cô chú không muốn nhận cháu làm con gái của cô chú”, Rebecca nói, “nhưng...”.

Zach nhìn nàng, anh thấy rõ nàng muốn anh thay đổi ý định. Nhưng anh đã có chủ ý của anh. Nếu không, anh sẽ cảm thấy mình bị xúc phạm mỗi khi thấy nhà mình toàn những đứa trẻ không nhà. Jewel rất đáng yêu, nhưng còn nhiều đứa trẻ khác cũng đáng yêu như thế. Anh khẽ lắc đầu. Anh co rúm người lại trước cái nhìn đầy khinh bỉ của Rebecca. Anh cố gắng chống đỡ với bản án này.

Rebecca bình tĩnh, chậm rãi nói với đứa trẻ tội nghiệp: “Chiều nay sẽ có một người mẹ và một người cha đến thăm cháu. Thế đấy, cháu sẽ sống cùng với họ. cháu không muốn gặp họ ư?”.

“Không...”, Jewel òa khóc. “Cháu muốn ở lại đây. Cháu không muốn đi đâu cả. Cháu yêu cô”.

Nó ôm chặt lấy cổ Zach, thổn thức vì tuyệt vọng.

Zach thấy Rebecca cắn chặt môi kìm tiếng khóc đến bật máu. Anh phải đi khỏi đây ngay, nếu không anh sẽ mềm lòng mất. Anh ấn Jewel vào vòng tay của Rebecca .

“Anh có việc phải đi. Chiều nay anh sẽ về trước khi ông bà Proffit đến”.

Ngay cả khi đã ở ngoài trang trại, một mình trên lưng ngựa, trong đầu anh vẫn văng vẳng tiếng thổn thức của Jewel .

“Cháu không muốn đi. Cháu yêu cô” – và cái nhìn đầy khinh bỉ, cháy bỏng của Rebecca .

Anh biết anh đã làm hai người thất vọng. Anh không phải là vị cứu tinh mà họ hi vọng. Anh là kẻ độc ác.

Đó chính là một vấn đề đối với việc cưới Rebecca làm vợ. Anh đã luôn cố gắng đáp ứng những mong muốn từ phía anh của nàng . Và thường thất bại một cách thảm hại. Trong suốt gần tám tháng qua, anh đã trói chặt mình vào cái nghĩa vụ là phải làm cho nàng hài lòng, cố chiến thắng nụ cười tán đồng của nàng . Đôi khi anh đã phải chịu đựng những cái nhìn đầy hàm ý anh không tận tình của nàng . Như bây giờ cũng vậy.

Nàng muốn có một chàng công tước tràn ngập tình yêu đến cứu rỗi. Thay vào đó anh lại hành động như một tên phù thủy độc ác, phẩy tay một cái và làm cho bao đứa bé biến mất. Thực tế là giờ đây, khi anh có thời gian để nghĩ lại điều ấy, anh thấy rằng trang trại Hawk's còn rất nhiều phòng cho một người nữa. Ai nói rằng họ không thể giữ Jewel lại để tạo nên một gia đình của riêng họ nào? Anh đã nghe những câu chuyện về nhiều cặp vợ chồng vô sinh nhận con nuôi và sau đó sinh được những đứa con của chính mình. Anh thấy điều đó chính từ trường hợp của anh trai anh , anh Falcon. Người có thể yêu thương đứa trẻ không máu mủ ruột thị cũng nhiều như con đẻ của mình vậy. Điều đó cũng giải thích cho nỗi đau bây giờ anh đang cảm nhận khi nghĩ rằng anh sẽ ra sao khi không có Jewel trong một phần cuộc đời mình. Anh sẽ phải luôn lo lắng cô bé ăn có đủ no mặc có đủ ấm và có được hạnh phúc hay không .

Anh vội quay về nhà để nói với Rebecca rằng anh đã thay đổi ý định. Anh biết rằng nàng sẽ rất vui, anh hi vọng Rebecca và Jewel sẽ tha thứ cho anh . Anh thúc ngựa phi nước đại qua con đường quê gồ ghề. Cả anh và ngựa nhìn thấy một hố to, nhưng đã quá muộn. Cả hai cùng ngã rất đau. Zach nằm im bất động, cảm thấy ngạt thở. Vừa tỉnh lại anh quay người lên, xem con ngựa có bị sao không . Con ngựa đã đứng dậy được, nhưng bước đi của nó rất khó khăn. Zach thấy đau ở chân, phát hiện ra anh đã bị thương ở mắt cá. Zach khập khiễng bước lại gần xem chú ngựa. Chân trước bên phải của nó không bị gãy nhưng bị bong gân nặng. Anh đã thôi rửa xả kể từ khi có bọn trẻ con đến trại, vì anh chẳng khi nào biết được có đứa nào quanh quẩn ở bên mình hay không . Nhưng đôi lúc chính điều đó lại làm anh thấy thoải mái. Và lúc này thì chẳng có đứa nào quanh đây, chí ít thì phải cách đây vài chục cây số mới có người.

“Mẹ kiếp, khỉ thật!”. Anh lầu bầu.

Chẳng có cách nào về nhà trước khi gia đình Proffit đến. Lạy Chúa lòng lành. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu bọn họ mang Jewel đi? Rebecca sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Và anh cũng không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

Rebecca tức giận vô cùng. Zach không chỉ bỏ nàng lại một mình dỗ dành đứa bé năm tuổi đang

rối hết tâm trí mà còn không quay trở về như đã hứa để nói chuyện với ông bà Proffit. Nàng nhiệt thành chào hai người ở cửa. “Xin chào ông bà. Tôi tên là Rebecca Whitelaw”. “Hãy gọi chúng tôi là Dan và Susan”. Dan nói khi hai người bước chân vào trong nhà. Trông họ có vẻ dễ chịu. Dan mặc bộ comple đắt tiền, đeo cà vạt còn Susan mặc một chiếc váy dài hợp mốt. họ hơi già so với sự tưởng tượng của nàng. Có thể khoảng ba mươi lăm tuổi, nhưng cả hai đều rất lôi cuốn, đó là những người mà có thể gọi là “những người đẹp”. “Tôi nghĩ, Jewel nên có mặt ở đây”, Susan nói. “Cô bé đang ở phòng nó. Tôi hi vọng chúng ta có thể nói chuyện với nhau một lát trước đã”. Nàng không có quyền từ chối Dan và Susan nếu họ muốn nhận Jewel làm con nuôi. Dù sao đi nữa, nàng vẫn cảm thấy có trách nhiệm xem họ sẽ là những người cha mẹ như thế nào? “Anh chị có con không?”, Rebecca hỏi. “Không, chúng tôi đã cố nhưng không thể có con”. Susan nói. “Tôi xin lỗi”. Rebecca cảm thấy thông cảm hơn với tình cảm của họ hơn là nàng muốn để lộ ra. “Anh chị tìm con nuôi đã lâu chưa?”. Nàng nghe nói để đợi nhận một đứa con nuôi rất là lâu. “Chúng tôi chỉ mới đi tìm một năm trở lại đây”. Dan nói. Rebecca nhíu lông mày, nghe như là họ đi tìm mua một chiếc ô tô vậy. “Anh chị có muốn nghe tôi kể đôi chút về Jewel không?”. “Chúng tôi rất muốn gặp cháu và tự mình nhận xét về nó hơn”. Dan trả lời. “Được thôi. Để tôi đi gọi cháu”. Jewel đang lặng lẽ chơi trong phòng mình. Nó trở nên im lặng một cách khác thường kể từ khi Zach rời khỏi nhà. Dường như là bằng cách im lặng như thế nó có thể biến vào trong những thớ gỗ trong nhà, không ai nhìn thấy được, Rebecca có thể sẽ quên nó đi và cho nó được ở lại. “Jewel, ông bà Proffit đang ở đây. Họ muốn gặp cháu”. “Cháu phải gặp họ ạ?”. Rebecca gật đầu. Nàng nắm lấy tay cô bé. Jewel túm thật chặt. Khi tới phòng khách, Jewel cứ đứng lì ra không chịu đi tiếp, vì thế Rebecca đành đi qua vợ chồng nhà Proffit lúc này đang ngồi trên chiếc ghế da, ngồi xuống chiếc ghế thông với Jewel đang đứng trên đôi chân xỏ trong chiếc quần jean. Rebecca chưa kịp giới thiệu, Susan đã nói: “Nó bị què”. “Và mặt bị nhiều vết sẹo quá”. Dan tiếp lời. “Jewel bị tai nạn ô tô vì thế nó không còn gia đình nữa”. “Họ không nói cho chúng tôi biết về cái chân thọt”. Susan nói. “Và cũng chẳng nói về những vết sẹo”. Dan thêm vào. “Bây giờ cô bé đi lại cũng khá rồi”. Rebecca mím môi trả lời. “Nhưng nó đi cà nhắc”. Susan nói lại.

Rebecca cảm thấy Jewel lả đi. Nó vòng tay ôm lấy lưng nàng làm chỗ dựa chống lại những lời nhạo báng của hai người thô lỗ, vô cảm ấy.

“Những vết sẹo có hết không nhỉ?”.

“Hiện giờ chúng cũng đã mờ cả rồi”, Rebecca cố nói. “theo thời gian chúng sẽ mờ dần và hầu như sẽ không nhìn rõ nữa”.

“Chỉ hầu như thôi sao?”. Dan nói, hơi nhú mày. Anh ta nhìn vợ dò hỏi.

Rebecca cảm thấy ghê tởm. Bọn họ đang xem xét đứa bé như mua bán một chiếc ô tô đã qua sử dụng. Và họ không muốn có một vết lõm nào hay một vết xước trên mui xe.

Cả hai đứng bật dậy. “Tôi xin lỗi đã làm mất thời gian của cô”. Dan nói.

“Jewel không phải là đứa trẻ chúng tôi cần”. Susan nói thêm.

Rebecca không tin vào tai mình, không thể tin họ có thể nói ra điều ấy trước mặt Jewel. Cứ như nó làm bằng Crom, bằng thép, chẳng thể nghe được những điều họ nói với một đôi tai của chính con người. Nàng giận sôi lên vì sự ác độc của họ.

Rebecca đứng bật dậy như một thiên thần bảo trợ, đẩy Jewel ra phía sau lưng. Trước khi nàng bắt đầu chửi rửa, nàng nghe thấy tiếng Jewel chạy ra khỏi phòng.

“Jewel, đợi cô đã nào”, nàng gọi, nhưng cô bé đã biến mất. Một giây sau nàng nghe thấy tiếng cửa kính đóng rầm trong bếp. Có lẽ Jewel đã chạy ra chuồng ngựa. Nàng sẽ đuổi kịp Jewel ngay sau khi thanh toán với vợ chồng Proffit và cố gắng khôi phục những đồ vỡ mà vợ chồng họ vừa gây ra.

“Các người không xứng đáng có một đứa trẻ tuyệt vời như Jewel đâu”. Nàng giận dữ nói: “Có thể nó què, có vài vết xước trên mặt nhưng chỉ cần một ngón tay út của nó thôi cũng có nhiều tình cảm hơn các người. Cút khỏi nhà tôi ngay, xéo khỏi cái trang trại này, biến khỏi thành phố này ngay. Tôi sẽ thông báo với Sở dịch vụ xã hội và các người sẽ không tìm thấy một đứa bé nào để nhận làm con nuôi trong vùng này đâu”.

Rebecca chẳng thèm đợi họ đi hẳn đã lao ra cửa sau. Khi nàng ra chuồng ngựa, con ngựa của Jewel không còn ở đó nữa. Con bé không thể đóng yên vì chiếc yên ngựa vẫn còn treo ở bên chuồng ngựa. nhưng con bé thắng ngựa rất giỏi và cưỡi ngựa không cần yên cũng tốt. Thực tế dây cương cũng không còn ở đó.

Có nhiều khả năng con bé bị ngã đau hoặc bị lạc trong trang trại rộng lớn như thế này. Thậm chí Rebecca cũng chẳng biết nên bắt đầu tìm cô bé ở đâu.

“Ôi, Zach, anh ở đâu khi em cần anh lúc này nhất?”.

Zach cảm thấy mệt mỏi, nóng bức và đói. Cuối cùng anh cũng khập khiễng đi ra được con đường đầy bụi bặm dẫn đến ngôi nhà chính. Anh đã trồng mấy cây sồi non cách xa chiếc cổng vòm vào nhà và bây giờ chúng đã tỏa bóng mát dễ chịu. Anh hình dung đường vào Hawk'Susan

Pride cũng sẽ rất ấn tượng như con đường phủ đầy hoa mộc lan vào Hawk's Way.

Suốt dọc đường anh đã chuẩn bị lời xin lỗi Rebecca và Jewel . anh chỉ hi vọng mình không về quá muộn.

Dù rất nóng lòng muốn biết cuộc gặp gỡ với gia đình Proffit diễn ra như thế nào nhưng anh vẫn rẽ vào chuồng ngựa trước. Bất cứ một chàng cao bồi thực thụ nào cũng phải xem xem ngựa của mình có được chăm sóc tốt hay không trước khi làm các công việc khác. đó là một thói quen đã được rèn luyện ở miền Tây, bởi vì một người mà không có ngựa ở vùng Texas mênh mông rộng lớn này thì có thể chết khát vì đi bộ. Dù có ở thời đại này đi chăng nữa, thì một chàng cao bồi vẫn rất cần phải xem ngựa của mình có khỏe không.

Zach vừa tháo yên khỏi con ngựa xong thì một chàng cao bồi bước vào chuồng ngựa. Anh nhìn người đàn ông lạ lẫm và nhận ra đó là Smitty, người làm công mới, vừa mới xuất hiện ở cửa sau nhà anh cách đây hai ngày.

Anh nghĩ mình thật là may mắn vì đã mở cửa chính khi nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, chứ không phải là Rebecca . Bởi vì anh chỉ cần nhìn qua chàng cao bồi đi đôi ủng mòn vệt, quần jean bạc phết, đội chiếc mũ đầy bụi là biết ngay là Rebecca sẽ thuê anh ta làm công luôn.

“Anh cần gì?”. Lúc ấy anh hỏi.

“Tôi đang cần việc làm”.

“Lúc này tôi chưa cần người”. Anh nói thật lòng.

“Tôi là một người chăm chỉ”.

“Tôi không nghi ngờ điều đó. tại sao anh lại bị mất việc”.

“Ồ, vâng”. Một lời nói dối thốt ra: “Chủ và tôi không hợp nhau”.

“Ra thế”. Chắc chắn anh ta là người hay gây ra rắc rối. Zach nghĩ. Anh cảm thấy nhẹ nhõm là Rebecca đã không ra mở cửa.

“Ông ấy đã đá con chó”, anh chàng cao bồi nói, “thậm chí cả khi con vật ấy chẳng có tội tình gì”.

Zach phải đồng ý về điểm này. Có thể tay này chẳng phải là người gây phiền toái gì đâu. “Tôi ước tôi có thể giúp anh , nhưng bây giờ tôi chưa cần người làm”. Nhất là bây giờ trại Little Hawk đang đóng cửa đợi mùa hè tới. Thực tế là Rowley đã nghỉ làm để trở lại công việc cưỡi ngựa đua.

“Tôi sẽ làm bất cứ việc gì”.

Zach đút hai tay vào túi sau để củng lại ý định thuê người đàn ông này. “Tôi chẳng có việc gì cả”. Anh nói.

Người đàn ông quay đi, ngáp ngừng rồi quay lại. tay gãi chiếc cằm đầy râu, sau đó hồi hộp, rụt rè đập đập tay dọc theo ống quần. “Anh ạ, tôi có một mụ vợ ốm yếu. Bị ung thư. Bà nhà tôi đang ở trong bệnh viện, thuốc đã ngáp trong người bà ấy rồi. tôi phải làm việc để thanh toán các hóa

đơn”.

Zach chắc chắn đã đóng sập cửa lại nếu người đàn ông nói đến bất cứ thứ bệnh nào trừ bệnh ung thư. Anh có đứa cháu gái đang phải chống lại bệnh ung thư và anh đã dành trọn mùa hè cho bọn trẻ mắc bệnh này rồi. Anh tự nhủ trong lòng, khi nhận Smitty làm việc là anh đã làm một việc nhân từ của tín đồ thiên chúa, không chỉ vì Rebecca đã hối thúc anh phải chia sẻ với họ. Cũng có thể vì anh biết nàng sẽ vui sướng và tự hào đến mức nào khi anh đã quyết định “đúng”.

Quả thực, khi Rebecca biết chuyện, cô đã nhìn anh thật dịu dàng, hôn anh thật nồng nàn khiến anh cảm thấy mặt đỏ bừng như một cậu thiếu niên hỏi mua bao cao su ở hiệu thuốc vậy. Quyết định của anh được đền đáp ngay lúc này, bởi vì anh đang cần người chăm sóc ngựa để anh có thể vào nhà, và lại có ngay Smitty sẵn đây để giúp.

“Ông chủ, để tôi giúp một tay nhé”. Smitty hỏi.

“Bác biết gì về bong gân không?”.

“Có, tôi đã làm một lần ở chuồng ngựa đua. Chỉ cần một chút thuốc đắp là tôi sẽ làm nên điều kỳ diệu ngay. Ông cứ để con ngựa này cho tôi. Tôi sẽ chăm sóc nó. Ông chủ cũng nên chườm ít đá vào mắt cá chân ông nữa”. Smitty nói.

“Tôi sẽ làm theo lời bác. À mà chiều nay bác có trông thấy Rebecca không?”. Zach cố tỏ ra bình thường hỏi.

“Có, cô ấy cưỡi ngựa ra phía hẻm núi”.

“Jewel có đi cùng với cô ấy không?”.

“Không, cô ấy đi một mình”.

Zach đi vào nhà. Có lẽ Rebecca để lại mảnh giấy nhắn tin cho anh. Có thể vì một lý do nào đó mà nàng và Jewel không đi cùng nhau. Có thể Jewel đi chơi cùng với bọn trẻ con nhà Callen. Mà cũng có thể gia đình Proffit đã đưa con bé đi mất rồi.

Zach thấy ớn lạnh khi bước chân vào bếp. Yên lặng đến nỗi anh nghe thấy màn đêm đang buông xuống. Anh để cánh cửa đóng sầm đằng sau lưng và nghe rõ tiếng vọng của nó khắp ngôi nhà.

“Rebecca ơi! Jewel ơi!”.

Anh bước cà nhấc vào phòng ngủ của Jewel, sợ những gì anh bắt gặp. Tim anh đập loạn lên khi đến cửa phòng cô bé. Anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy đồ đạc của cô bé vẫn còn nguyên vẹn. Anh bước lại tủ quần áo, mở ngăn kéo để kiểm tra lại. Chiếc áo phông bé tí và chiếc váy ngủ in hoa vẫn còn đó. Con búp bê cô bé ưa thích và con gấu bông Pooh vẫn đang nằm trên giường. Vậy con bé đi đâu thế nhỉ? Mà sao giờ này Rebecca vẫn chưa về?

Gần tối mịt.

Anh quay lại bếp, lấy điện thoại gọi cho em gái.

“Chào Callen”.

“Chào anh . Em chưa gặp anh từ dạo lễ lao động rồi, khi nào anh đưa Jewel lại thăm bọn em đây?”.

Zach thấy tim mình ngưng đập. Anh biết là thừa nhưng vẫn hỏi: “ Jewel không có ở đó à?”.

“Không, đừng nói với em là anh để nó bị lạc đấy, anh Zach . Thật bất cẩn quá”.

“Ừ, anh không biết nó đang ở đâu. Chiều nay có một gia đình muốn nhận nó làm con nuôi”.

“Em biết rồi. Chị Rebecca gọi điện ngay cho em lúc anh đi sáng nay. Cuộc gặp gỡ diễn ra như thế nào?”.

“Anh không biết. Anh không có mặt ở nhà”.

Callen thở dài. Nhưng Zach đã ngăn không cho cô kịp nói: “Trước khi cười nhạo a, em cần phải biết là ngựa của anh đã bị ngã xuống hố. Cả anh và nó phải đi bộ về nhà. Anh vừa về đến nhà xong”.

“Anh có bị sao không ?”.

“Không sao. Anh chỉ không tìm thấy Rebecca và Jewel thôi”. Anh đưa tay lên bắt lực vò mái tóc.

“Em nói Sam đến giúp anh nhé?”.

“Anh sẽ đem điện thoại theo. Nếu anh không tìm thấy Rebecca ở nơi bác Smitty đã nói, anh sẽ gọi điện cho em”.

“Được rồi, em đợi điện thoại của anh ”.

Thực ra Zach vẫn chưa cảm thấy lo lắng lắm. Có một vài lý do xác đáng cho sự chậm trễ của Rebecca . Còn Jewel thì đang thăm một vài đứa bạn của nó. Cũng có thể nó đang ở nhà bố mẹ anh .

Anh đang quay số gọi cho bố mẹ thì có tiếng cửa kẹt mở. Anh định mở miệng trách Rebecca vì không viết giấy để lại.

Jewel đang đứng ở cửa. Trán nó xây xát. Máu khô bết lại, mặt nó bầm, lem luốc nước mắt. Môi dưới của nó sưng vù lên.

“Cô Becca ...” – nó nức nở - “Cô Becca...”.

Zach sai hai bước là tới chỗ nó, bế bổng con bé lên.

“Cô Rebecca đâu?”. Anh hỏi.

Jewel cố gắng nói để làm cho anh khỏi sốt ruột.

“Cháu xin lỗi, xin lỗi”. Nó lại thốn thức. “Tội nghiệp cô Rebecca ”.

Zach cố kìm chế để không lắc đứa bé. Con bé hoàn toàn bị kích động. Bạo lực chỉ làm nó sợ hơn. Nhưng anh cũng đang hoảng sợ. Xin lỗi vì cái gì? Tại sao lại tội nghiệp cho Rebecca ? Vợ anh đang ở chỗ quái quỷ nào? Chuyện gì đã xảy ra với cả hai người?

Zach cố làm mọi cách để Jewel bình tĩnh lại. Nhưng chính anh cũng không thể bình tĩnh được nên mất một lúc khá lâu mới làm cho con bé bình tĩnh mà nói nên lời.

“Cô ấy đang ở đâu? Cô Rebecca đang ở đâu?”.

Cầm Jewel xị xuống. Cặp mắt nâu của nó đầy nước mắt.

“Nào, Jewel , cháu nói đi. Cô Rebecca đang ở đâu? Cháu phải nói cho chú biết. Chú phải đi giúp cô ấy”.

“Chú không thể giúp được cô ấy nữa”. Jewel nói.

“Tại sao không ?”.

“Vì cô ấy đã chết rồi”.

Tim Zach ngừng đập. Não anh từ chối những lời Jewel mới nói. Cô bé này chắc chắn là nhằm lẫn gì đây.

Anh đặt nó xuống, quì bên cạnh.

“Cháu phải dẫn nó tới đó. Jewel , cháu có nhớ đường tới chỗ cô ấy không ?”.

“Ngựa của cô ấy trông thấy một con rắn, nó nhảy lên và hất cô ấy xuống. Cháu gọi cô ấy, Gọi mãi mà cô ấy không trả lời cháu. Cháu cố gắng lại gần cô ấy nhưng không có đường đến đó”.

Anh vuốt những lọn tóc gọn sang một bên khỏi cái trán bị thương của Jewel .

“Sao cháu lại bị va đập thế này?”.

“Ôi, ngựa của cháu cũng hất cháu ngã xuống nhưng cháu không bị rơi xuống hẻm núi”.

Zach đã có thể hình dung mọi chuyện. Hai con ngựa bị kích động vì khiếp sợ và chúng không thể khéo léo thoát khỏi con rắn ở chỗ hẹp như vậy được. Rebecca rơi xuống... cứ rơi mãi. “Rơi xuống mãi” là bao xa? Có thể cô ấy chỉ bị thương? Có thể cô ấy chỉ bị ngắt đi? Có thể cô ấy bây giờ đang đi về trang trại Hawk’s Pride và trong lòng tự hỏi không biết ông chồng quý quái của mình đang ở đâu?

“Cháu thật dũng cảm vì đã tìm được đường về nhà một mình”.

Những giọt nước ngập đầy trong mắt Jewel , cô bé lắc đầu: “Cháu trèo lên ngựa và bảo nó đi về nhà đấy chứ. Nó mới là người biết đường”.

“Vậy là...”.

Cô bé túm lấy ống quần jean của Zach . “Chính là lỗi của cháu đã làm cho cô Rebecca bị đau. Cô ấy đã bảo cháu đừng chạy đi khỏi đây. Cô ấy bảo là cô ấy sẽ không bao giờ để những người nhà Proffit kinh khủng ấy đem cháu đi khỏi đây. nhưng chú lại bảo chú không muốn cháu, và họ cũng không muốn nhận cháu bởi vì cháu què và mặt có đầy sẹo – cháu sợ quá”.

Zach bế Jewel lên, ôm nó thật chặt. “Ôi, Jewel của chú”. Làm sao lại có người không thích nó được nhỉ? Anh đã hiểu vì sao bố mẹ nó đặt tên như vậy. Nó thật sự là “viên ngọc” quý giá hơn cả saphia hay hồng ngọc, bích ngọc trên đời này. Anh mãi mãi coi nó như là một viên ngọc vô giá,

không có gì thay thế được.

Một lát sau anh mới có thể bình thường trở lại được. “Chú cháu mình phải tìm được cô Rebecca”. Anh nói, cổ họng nghẹn lại. “Cháu giúp chú nhé?”.

“Cháu sẽ cố. Nhỡ cháu không nhớ chỗ cô ấy thì sao?”.

“Đừng lo”. Zach trấn tĩnh nó. “Chúng ta sẽ tìm được cô ấy”.

Anh ra khỏi bếp, gọi tất cả mọi người đến. mọi người có mặt ngay lập tức.

“Rebecca bị thương ở đâu đó trong khe núi. Tôi cần một người gọi 911 để họ đến giúp. Nói với họ rằng chúng ta cần đưa cô ấy từ khe núi lên, nếu cô ấy bị gãy lưng hay gãy cổ”.

“Tôi sẽ làm việc ấy”. Bác Fortunata tình nguyện.

“Tôi sẽ cần một người móc chiếc xe ngựa vào đằng sau đuôi xe tải, cho cả ngựa và những ai đi cùng lên. Tôi sẽ lái xe đến đó và cưỡi ngựa đi xuống khe núi”.

“Tôi sẽ làm việc đó, ông chủ”. Smitty nói.

“Tôi cần một người đi cùng để giúp tôi...”. Anh không thể nói rằng “mang xác cô ấy”. thay vào đó, anh nói “giúp tôi trèo xuống khe núi”.

“Tôi sẽ đi”. Bác Campell nói.

Zach vội quay vào nhà chăm sóc vết thương cho Jewel và đợi bác Smitty báo xe, ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng.

Càng đến gần khe núi, Zach càng cảm thấy sợ hãi. Nếu Rebecca đã chết thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh không còn cơ hội để nói cho nàng biết rằng anh yêu nàng . Ôi, chúa ơi! Anh yêu nàng biết mấy. Anh đã giả vờ rằng anh coi nàng cũng giống như bất kỳ người đàn bà, rằng có thể thay thế nàng , bởi vì anh sợ thú nhận với chính bản thân mình.

Nhưng trên đời này không có ai giống như Rebecca . Không có ai dám đưa về nhà anh những đứa trẻ ốm yếu, không nhà... làm cho ngôi nhà anh trở thành một tổ ấm hơn bao giờ hết.

Nàng phải sống.

Hành trình xuống núi rất hoàn hảo – nhanh và an toàn. ZACH cõng Jewel trên lưng. Theo sau họ là bác Campell. Họ đang tranh thủ thời gian, bởi vì ánh sáng mặt trời đã tắt.

Khi họ đi đến chỗ quẹo, Jewel chỉ xuống dưới và kêu lên: “Cô ấy kìa, chú Zach ! Cháu đã nhìn thấy cô ấy rồi!”.

Rebecca nằm bất động. Thậm chí từ chỗ anh đứng, anh cũng nhìn thấy máu trên áo nàng . Anh ước lượng, không biết họ phải đi sâu xuống phía dưới theo đường mòn nhanh hơn hay là tụt thẳng xuống khe núi nhanh hơn, nhưng đường mòn lại quẹo sang hướng khác. Anh sẽ phải trèo xuống ngay từ đây để tới chỗ nàng .

Anh vội đặt Jewel xuống, sau đó dỡ cuộn dây treo nó vào móc của yên ngựa. Anh đã từng trèo lên những vách núi này, như một đứa trẻ biết nó đang làm gì. Anh nhanh chóng tụt xuống theo

vách đá, tiếp đất gần chỗ Rebecca nằm.

Khi anh đến gần, nàng rên rỉ.

Anh cố nén tiếng cười nhẹ nhõm, tuy nó không hợp cảnh một chút nào. Nàng vẫn còn sống! đó mới chính là tất cả. Anh cúi xuống bên nàng, nhìn và ước lượng tình trạng các vết thương.

“Này, cô bé”, anh dịu dàng nói. – “Lần này em đúng là một cô bé”.

Anh ngạc nhiên thấy nàng mở mắt, nhìn anh chăm chăm và nói: “Anh Zach, em yêu anh”.

Anh thấy đau nhói. Anh biết vì sao nàng nói như thế. Nàng nghĩ rằng nàng sắp chết.

Nàng thật là ngốc nghếch, giống hệt như anh vậy.

“Anh cũng yêu em”. Anh nói, giọng khàn đi.

“Thật không?”.

“Thật. Giờ em đừng nói gì cả để anh xem em bị đau như thế nào và đưa em ra khỏi đây”.

“Jewel không sao chứ anh?”.

“Jewel khỏe. Nó tự đi về trang trại một mình”. Anh không kể Jewel nói là nàng đã chết. “Em có cử động tay chân được không?”.

“Được. nhưng em cảm thấy cổ tay phải của em bị gãy khi chống tay phải xuống đất”.

Cổ tay nàng sưng to gấp đôi bình thường. “Có vẻ như bị gãy thật rồi. Thôi được”. Anh xem vết thương trên trán nàng. Có lẽ máu chảy ra từ chỗ này. Vết thương ở đầu không đáng lo ngại lắm, nhưng thấy nàng tỉnh táo đâm lo. Anh nhìn vào mắt nàng xem có dấu hiệu chấn thương sọ não không, nhưng không thấy gì cả.

“Em đã bị ngất à?”.

“Chắc là như vậy. Em ngã lúc buổi chiều, khi em mở mắt ra thì mặt trời đã đi xuống núi”.

Zach bỏ mũ, đưa tay lùa sâu vào mái tóc: “Anh phải quyết định xem tự anh đưa em lên hay đợi đội cấp cứu đến”.

Rebecca cố ngồi dậy. “Em có thể”. nàng nhăn nhó vì đau và ôm chặt lấy bụng.

“Em đau ở đâu?”. Zach vội vàng cúi người đỡ lưng nàng.

“Em không biết. Chắc em đã va phải đá khi rơi từ trên cao xuống”. Nàng nói, cố gượng cười.

“Nó đỡ hơn một chút rồi”.

“Để anh xem”. Anh cởi thắt lưng của nàng, mở khóa quần và kéo áo lên để xem phần eo lưng.

Nó đã sưng vù lên. Anh thử chạm vào xem nàng thấy thế nào và nàng kêu lên vì đau.

Vết thương này có vẻ nghiêm trọng, hình như chỗ này bị chảy máu bên trong. Bỗng nhiên cảm giác nhẹ nhõm khi thấy nàng còn sống biến mất. Có thể nàng sẽ chết vì những vết thương bên trong, vì những vết thương ấy anh không thể trông thấy được.

Anh tranh thủ lấy băng quấn quanh đầu để ngăn vết thương trên trán khỏi chảy máu. Sau đó anh nói: “Nếu em có thể chịu đựng được, anh sẽ cõng em ra khỏi đây”.

“Em chịu được. Em chỉ muốn về nhà”. Nàng nói.

“Em phải vào bệnh viện ngay”. Zach nói. “Và không được tranh cãi gì cả”.

Vết thương của nàng rất nặng vì thế nên nàng không phản đối gì. Phải hết khoảng ba mươi phút anh mới đưa nàng lên tới đường mòn. Tình trạng củ nàng xấu đi. Nàng lại bị ngất lần nữa. “Cô ấy chết rồi phải không?”. Jewel hỏi.

“Chưa. Chú vừa nói chuyện với cô ấy. Cô ấy hỏi cháu thế nào và chú nói cháu đã về nhà gọi mọi người tới cứu như thế nào”.

Jewel đặt lòng bàn tay tí xúu lên bên má nhọt nhọt của Rebecca và ngược lên nhìn Zach .

“Cô ấy sẽ không sao chứ chú?”.

“Cô ấy sẽ khỏe. Chúng ta phải đưa cô ấy đi bệnh viện để họ có thể chạy chữa cho cô ấy”.

Anh phải trèo lên khỏi hẻm núi để điện thoại có thể bắt được sóng. Zach quyết định phải đưa Rebecca đến bệnh viện bằng máy bay. Thật là khổ tâm khi phải nhìn máy bay chở Rebecca tới bệnh viện mà anh không được đi cùng.

Phải mất một thời gian khá lâu mới cho lại được ngựa lên xe tải để lái trở về trang trại, sau đó lại phải tháo xe moóc ở phía đằng sau ra anh mới có thể đi tới bệnh viện được.

“Cháu có thể đi cùng được không?”.

“Không, cháu phải đợi ở đây cùng với bác Fortunata”.

“Nhưng cô Rebecca cần cháu!”.

“Cháu có thể tới thăm cô ấy khi nào cô đã khá hơn”. Zach hứa.

“Nhưng cô ấy có thể chết! Như cha mẹ cháu đã chết!”.

“Bệnh viện không phải chỗ cho trẻ con”. Zach đáp lại, mất hết cả lòng kiên nhẫn. “Chú phải đi đây. Hãy ngoan đi nào và đi tìm bác Fortunata đi”.

Anh quay người tới chiếc xe tải. Anh không trông thấy Jewel trèo lên thùng xe đằng sau, trốn dưới đồng vải bạt.

Zach đỗ xe trong sân của bệnh viện. Vừa bước được vài bước đã thấy một bàn tay nhỏ xúu lọt giữa những ngón tay anh . Anh giật mình quay lại và nhìn thấy sự bướng bỉnh giống hệt Rebecca . “Làm sao cháu đến đây được? Quỷ tha ma bắt! Jewel , chú phải làm gì với cháu đây?”.

“Cháu phải gặp cô Rebecca ”.

Zach không còn thời gian đưa con bé về nhà nữa. tỏ ra nghiêm khắc, anh nắm chặt tay nó kéo theo mình. “Cháu có thể ngồi trong phòng đợi. Nhưng chú không muốn nghe cháu nói gì nữa đâu đấy, hiểu không?”.

“Vâng ạ”.

Khi đã đi vào trong bệnh viện, Zach đi về phía chiếc bàn gần đấy có người ngồi ở đó.

“Vợ anh đang ở trong phòng mổ”. Cô y tá nói. “Cô ấy bị nội thương nên phải mổ. Khi nào xong,

bác sĩ sẽ tới gặp ông. Trên tầng hai có một phòng đợi đấy”.

Jewel giữ lời hứa. Nó ngồi im như thóc. Nhưng nó không rời anh nửa bước. Khi anh bảo nó không được đi theo anh nữa, nó ngồi xuống chiếc ghế trong góc nhà và đưa mắt dõi theo anh. Cứ như thể anh là sợi dây liên hệ cuối cùng với Rebecca và nếu nó không nhìn thấy anh nữa là nó sẽ mất tất cả.

Anh biết nó đang nghĩ gì.

Zach ngạc nhiên khi thấy Sam và Callen đến, mà nhẽ ra anh không nên ngạc nhiên mới phải. Ở vùng này tin tức truyền đi rất nhanh. Gia đình anh luôn bên nhau trong những lúc hoạn nạn. Cha mẹ anh một lát sau cũng đến, còn Falcon thì gọi điện đến để hỏi thăm tình hình Rebecca. “Em chưa biết”. Zach nói. “Họ còn đang mổ”.

“Em có sao không?”. Falcon hỏi.

Zach nhớ có một lần cách đây mấy năm, anh đến bệnh viện cùng với Falcon khi đưa con gái riêng của vợ anh là Susanna bị ốm nặng. Mọi người lo bệnh máu trắng của nó lại tái phát. Anh rất muốn ở lại để an ủi anh trai mình. Giờ đây anh hiểu tại sao lúc ấy Falcon không cho anh ở lại. Nếu có một bờ vai bên cạnh lúc này, rất có thể anh sẽ gục vào đó mà khóc. Mà anh thì không thể tỏ ra mềm yếu được. Anh phải cứng rắn vì Rebecca, vì Jewel.

“Em sẽ không sao đâu”. Zach nói. “Ngay sau khi em biết tin là Rebecca sẽ bình phục”.

“Nói mẹ gọi điện cho anh khi có tin gì mới. Anh chị sẽ cầu nguyện cho các em”.

“Cảm ơn anh, Falcon”.

Bác sĩ phẫu thuật xong thì đã rất muộn. Bộ y phục màu xanh của ông lấm tẩm mồ hôi. Zach nhận ra đây chính là anh chàng vẫn ngồi ở phía sau anh ở trường trung học cách đây nhiều năm. Nếu anh chỉ nhớ một lát là có thể nhớ ra tên người bác sĩ. Chỉ có điều đầu óc anh bây giờ đang loạn cả lên. Anh không thể nghĩ được điều gì cả.

Một người làm việc tình nguyện bước vào phòng, tắt bớt đi vài ngọn đèn, vì thế căn phòng trở nên tối hảm đi. Sam và Callen đã về nhà cho bọn trẻ con đi ngủ. Cha mẹ anh rẽ vào canteen của bệnh viện tranh thủ làm vài ngụm café. Jewel không chịu đi cùng Sam và Callen về nhà đang ngồi ở phòng chờ cùng Zach.

Bác sĩ tiến đến gần Zach, mặt rất nghiêm trang. Hai đầu gối Zach muốn khuỵu xuống, nhưng anh cố đứng vững để nghe, dù là tin xấu nhất.

“Tôi là Ted Slocum”. Bác sĩ giới thiệu và chìa tay ra.

Zach bắt tay anh ta. “Còn tôi là Zach”.

Zach thậm chí không nhận ra Jewel đã ở sát bên cạnh cho đến lúc anh cảm thấy bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay anh.

Anh nắm chặt lấy tay nó, cổ trăn trĩnh.

“Cô ấy.. cô ấy ra sao rồi?”. Zach hỏi.

“Vết thương bên trong của cô ấy rất nghiêm trọng. Chúng tôi không cầm máu được”.

Mặt Zach cắt không còn một giọt máu. “Cô ấy không ...”.

“Cô ấy còn sống”. bác sĩ vội trấn an anh.

“Ôi chúa ơi”. Zach nhắm mắt lại một lát, nhẹ nhõm trong lòng. “Con xin cảm ơn Người”.

“Tình trạng của cô ấy đã ổn định. Tôi nghĩ cô ấy sẽ bình phục hoàn toàn. Nhưng có điều tôi đã phải cắt bỏ lá lách và cả dạ con của cô ấy nữa”.

Phải định thần một lúc, Zach mới hiểu anh ta đã nói gì. Không, ôi không. tội nghiệp r. Ôi, thật tội nghiệp cho Rebecca .

Zach cảm thấy tê liệt toàn thân, nhưng anh biết rõ nỗi đau này. Nó giống lần con Brahma hất tung anh trong cuộc đua ngựa ở trường cao đẳng. Anh đã nằm lịm đi trong đám bụi đất. Sau đó anh cố hít chút không khí vào trong lá phổi, lúc đó một cơn đau dữ dội, mãnh liệt cắt ngang ngực anh .

Anh cố cưỡng lại trong chốc lát mới chấp nhận sự thật trong lời thông báo của bác sĩ. Lúc này nỗi đau bắt đầu.

Đôi chân đi ủng bé tí xíu xuất hiện bên cạnh anh . Một bàn tay đặt lên vai anh vỗ về.

Jewel ghé sát vào tai anh thì thầm. “Đừngkhóc nữa, chú Zach . Cô Rebecca sẽ khỏe lại. Bác sĩ nói như thế mà”.

Anh ngẩng đầu lên, không biết má anh đầy nước mắt. “Chú biết, Jewel . Đấy chỉ là...” . Nó quá nhỏ không thể hiểu được những lời nói của bác sĩ đã tàn phá anh đến mức nào.

“Chú buồn vì cô Rebecca không thể sinh cho chú em bé phải không ?”.

Một lần nữa, anh đã đánh giá nó quá thấp.

“Ừ, chú buồn”.

Nó xoa xoa cái lỗ thủng bị giày thép cào phải trên đầu gối quần jean của anh . Tay nó dừng lại, ngược lên nhìn anh . “Nếu chú muốn, cháu sẽ làm con gái của chú”. Zach cảm động tràn trề. Cô bé nhìn anh tha thiết, chờ mong câu trả lời. trái tim, toàn bộ tình cảm của nó hiển hiện trong đôi mắt nâu tuyệt vời, không bao giờ quên được.

Anh cố nuốt nỗi ghen ngào trong cổ. “Chú rất muốn cháu là con gái chú, Jewel à”.

Hàm răng sún của nó từ từ nở nụ cười, dường như nó không tin vào tai mình nữa. Nó sà vào đôi tay Zach đang mở rộng. Anh ôm chặt lấy nó.

“Ôi, cô Rebecca sẽ vui lắm đấy”. Cô bé nói. “Cô ấy đã bảo cháu đừng lo, rằng cô ấy sẽ nói với chú, chú sẽ đồng ý thôi”. Nó ngây thơ thừa nhận. “Chỉ có tự bản thân chú mới thay đổi được thôi”.

Zach buồn bã mỉm cười, hòa với nụ cười tán đồng của cô bé. Ôi, Jewel đã là con gái của mẹ nó

chứ còn gì nữa. được rồi. Anh sắp phải chuẩn bị cả hai tay và hai trái tim cho cả hai mẹ con đây. Zach vội lau nước mắt khi thấy cha mẹ anh quay lại phòng chờ. “Bác sĩ vừa mới ở đây xong. Rebecca sẽ bình phục thôi”. Anh nói.

“Chỉ có điều cô ấy không thể sinh con được nữa”. Jewel chen vào.

Zach nhìn thấy sự thẳng thốt và cảm thông trong mắt cha mẹ anh , hiểu rằng anh không thể ở lại nói chuyện với họ ngay lúc này được. Anh múôn – anh cần được gặp Rebecca .

“Bố mẹ trông giùm con Jewel nhé? Con đến chỗ Rebecca đây”. Anh không đợi câu trả lời. khi cánh cửa phòng chờ khép lại sau lưng, anh nghe tiếng Jewel nói: “Cháu sẽ là con gái của chú Zach và cô Rebecca ”.

Anh mỉm cười. Chắc chắn là cả ba sẽ tha hồ nói về chuyện ấy.

Zach theo lời hướng dẫn của cô y tá đi đến căn phòng nơi người ta chuyển Rebecca tới. Ngọn đèn sáng ở đầu giường soi rõ khuôn mặt Rebecca , còn toàn bộ căn phòng mờ tối. Nàng đang thiêm thiếp, nhưng khi anh ngồi xuống bên cạnh nàng mở mắt ngay.

“Chào bé”. Anh nói.

“Chào anh , Zach ”.

“Em thấy trong người thế nào?”.

“Như có ngựa đá vào bụng em vậy” /

Nàng sờ tay xuống bụng, nhăn nhó chạm vào đó. Rebecca nhăn mặt khi cảm thấy có những vết khâu của bác sĩ khi phẫu thuật.

“ Zach ?”.

Anh kiểm tra bàn tay nàng, đưa lên môi. “Bác sĩ phải làm một cuộc phẫu thuật nho nhỏ”.

“Nhỏ như thế nào?”.

“Anh ta cắt đi một lá lách của em rồi”.

Nàng thở phào nhẹ nhõm. “Ôi, chỉ có thế thôi sao? Em nghĩ không có nó cũng chẳng sao”.

“Và cả dạ con của em nữa”. Anh nói khẽ.

Nàng giật tay ra khỏi anh , nhăn mặt vì nỗi đau do cử động đó gây nên.

“Anh nói sao?”.

“Tính mạng em gặp nguy hiểm. Bác sĩ không còn cách nào khác là cắt bỏ dạ con của em”. Thật là đau đớn, ôi, thật là đau đớn khi nhìn thấy vẻ kinh hoàng trên mặt Rebecca .

“Không!”. Nàng òa khóc. “Như thế thật không công bằng. ôi, Zach , như thế không công bằng. Em muốn sinh con cho anh . Em muốn...”.

Anh kéo nàng vào vòng tay mình, cố gắng không làm nàng đau, dựa đầu nàng vào vai anh .

“Điều đó không quan trọng đâu, cô bé. Anh không quan tâm tới nó đâu. Anh sung sướng vì em còn sống. Anh yêu em vô cùng”.

“Nhưng...”.

“Không có gì quan trọng đối với anh hơn em cả”.

“Nhưng...”.

“Anh không biết anh sẽ sống ra sao nếu có chuyện gì xảy ra với em”.

“Nhưng...”.

“Anh yêu em”.

Rebecca đặt một tay lên miệng Zach . Trái tim nàng bùng sáng với từng lời anh nói. Thật là kinh khủng khi nghe tin nàng sẽ không bao giờ sinh con được nữa nhưng nàng còn quan tâm với việc này có ý nghĩa gì với Zach hơn nhiều.

“Anh nói chúng ta sẽ li dị nếu trong vòng một năm mà em không có con”.

“Anh nói anh đã thay đổi rồi ư?”.

Nàng buông tay anh ra để anh trả lời.

Người đàn ông ngó ngẩn gật đầu quả quyết. “Phải”.

Mắt cô nheo lại: “Anh lấy em về để làm mẹ cho những đứa con của anh thôi mà”.

“Phải”.

“Nhưng bây giờ e không có con được nữa”.

Anh lắc đầu. “Không đúng. Thực ra, nếu anh không nhầm thì chúng ta đã có một đứa rồi”.

“Jewel phải không ? Ôi, Zach , anh thực sự muốn nuôi Jewel chứ?”.

“Con bé rất múôn ở lại. Làm sao anh có thể bỏ nó được”.

Rebecca mỉm cười qua làn nước mắt. “Ôi, Zach, chúng ta sẽ có một nhà đầy con nít. Em hứa như thế”.

“Còn anh đánh cược với em”. Anh nói với nụ cười khoái trá. “Anh sẽ là thằng ngốc nếu không đánh cá vụ này. Anh sẽ giàu to”.

Nàng cười, còn anh cúi xuống đón nó bằng một nụ hôn. Điều đó giống như được trở về nhà đoàn tụ vậy. Tim anh đập nhanh dần. Suýt nữa, anh đã bỏ mất một cơ hội hạnh phúc. Giờ đây trong tay anh đã có đủ: tình yêu, cuộc sống và những đứa con. Con của anh và Rebecca . Anh không biết chúng là ai, giờ đang ở đâu và bằng những cách bí ẩn nào mà chúng tìm được đường đến nhà anh đây.

“Mấy đứa hả anh ?”.

“Gì cơ?”.

“Chúng ta có thể có bao nhiêu đứa?”.

“Ôi, lạy chúa”, anh nói với nụ cười thoải mái, “Anh có thể hình dung chúng rõ mồn một. Bốn đứa em ạ. Cả thảy là bốn, không hơn không kém. Anh thề là anh không xoay sở với hơn bốn đứa được”.

Zach nhìn nàng dăm dăm, rồi cúi đầu xuống nhẩn nại, chịu đựng. Anh kéo vợ lại gần hơn. Còn nhiều điều sẽ tới. Anh dám cá là như thế. Anh sẽ giàu to với vụ cá cược này. Và có lẽ anh cần cái gia sản ấy để chia cho mọi người. Zach cười.

“Chuyện gì làm anh vui thế?”. Rebecca hỏi.

“Anh thật sự hạnh phúc”. Anh xiết chặt nàng hơn. “Anh là một người đàn ông vô cùng hạnh phúc”.

ĐOẠN KẾT

Bảy đứa – Zach không thể tưởng tượng được là sau mười năm cưới vợ anh đã là cha của bảy đứa trẻ, nhưng những sự việc đã xảy ra thì vẫn còn rõ mồn một đến không ngờ, Jewel đã mười lăm tuổi. Nhờ trời, nó may mắn có được hai chị em gái và bốn em trai nữa. Chỉ có một trong số những đứa trẻ họ nhận nuôi là trẻ sơ sinh – Colt, chú bé đó đã lên bảy và mọi việc vẫn suôn sẻ cả. Anh không có trách nhiệm phải thiên vị ai, nhưng anh luôn có tình cảm triu mến đối với Jewel , đứa con đầu tiên đã lấy trộm trái tim anh và Colt, đứa bé không biết đến một người cha

nào khác ngoài anh .

Những đứa trẻ khác đều lớn khi anh và Rebecca nhận chúng làm con nuôi, nhưng đối với anh chúng đều quý giá như nhau. Hai cô con gái, đó là Rannie và Roleen, một đứa lên chín, một đứa đã mười bảy tuổi. Còn ba cậu con trai, Thỏ, Jake và Avery – một đứa lên tám, một đứa mười một tuổi và đứa kia mười ba tuổi. Tất nhiên, Thỏ không phải là tên thật mà tên là Louis. Bọn trẻ phát hiện ra rằng Louis rất thích cà rốt sống, rau diếp và các loại rau khác, vì vậy Jewel đặt cho nó biệt danh là Thỏ và tên ấy cứ dính chặt lấy nó. May mắn thay là họ có nhiều người giúp đỡ. Bác Fortunata và bác Tuttle yêu nhau, họ đã tổ chức đám cưới mấy năm trước đây. Hai người lúc này đã trở thành ông bà nữa của lũ trẻ. Nhờ có Rebecca , lúc nào cũng có người sẵn lòng giúp đỡ trang trại. Vài đứa trẻ của trại hè Little Hawk cũng quay trở lại làm việc tại trại, trở thành những người bạn của họ. Ví dụ như Pete. Người đã chiến thắng số phận. Bây giờ cậu đã mười tám tuổi và trở thành anh phụ trách ở trại trẻ mùa hè năm ngoái. Mùa thu cậu sẽ vào trường cao đẳng. Pete muốn trở thành nhà cổ sinh vật học. Nó nói rằng những hình ảnh vẽ trên hẻm núi của trang trại Hawk's Pride khiến cho cậu ham thích bộ môn này.

Zach ngắm Rebecca nghiêng nghiêng qua cách cửa kính và bước vào trong sân.

“Sao em lại ngồi trong bóng tối thế này?”.

“Ở đây thật yên tĩnh”. Không bóng một đứa trẻ. Zach mở rộng vòng tay, Rebecca ngồi gọn trong lòng anh trên chiếc xích đu và dụi đầu vào ngực anh .

“Anh đang nghĩ anh là người đàn ông may mắn làm sao”. Anh nói.

“Chúng ta là người may mắn chứ anh ?”.

“Hừm”.

Với một đồng trẻ con như thế tìm được một chút thời gian riêng với vợ là một điều không dễ dàng gì, vì vậy, anh rất thích những lúc như thế này, anh vén tóc vợ ra khỏi gáy và nhẹ nhàng hôn vào đó. Nàng vẫn luôn đốt lửa trong anh sau từng ấy năm, anh cảm thấy cái ấy hơi cương lên khi anh đưa tay nâng lấy ngực nàng .

Rebecca kêu khe khẽ trong cổ họng: “Anh không cảm thấy hối tiếc chứ, Zach ?”.

Anh còn bận hôn lên cổ nàng nên không trả lời.

“Em muốn nói là chúng ta có rất nhiều con và chúng đều không phải là con đẻ của mình”.

Anh bất ngờ ngẩng đầu lên, buông tay ra khỏi ngực nàng , xoay nàng ngược trở lại và đưa tay ôm lấy má nàng . Anh thấy cáu vì phải dừng lại việc âu yếm nàng để làm rõ một điều mà anh nghĩ nó đã được giải quyết lâu rồi.

“Chúng ta hãy làm rõ việc này một lần nữa thôi nhé. Tất cả bọn trẻ đều là con của anh cả về mặt pháp lý, đạo lý và những gì đi chăng nữa. Anh tặng cuộc đời anh cho từng đứa một. Chúng đều là con cháu của dòng họ Whitelaws, mãi mãi là như thế. Anh đã được chúa ban phước cho cái ngày em bước vào cuộc đời và trở thành vợ anh . Anh không nói rằng sống với em là điều dễ dàng vì sự thực là như thế. Có những lần anh nghĩ anh không thể trở thành người đàn ông mà em mong đợi được, nhưng anh đã luôn cố gắng, bởi một điều: anh yêu em. Điều ấy không phải lúc nào cũng dễ dàng vì đối với anh trở thành một người cởi mở, đại lượng như em không phải một điều tự nhiên mà có được. Và hơn nữa, đôi khi có quá nhiều người làm việc ở đây. Thật là khó mà biết được ai là người như thế nào. Nhưng anh đã không đầu hàng giây phút chán nản, do dự trong lòng mười năm qua”.

“Ôi, anh , em thật sung sướng khi biết anh nghĩ như vậy”. Nàng kéo chiếc cổ áo sơ mi miền Tây của a. “Bởi vì, có một cô bé...”.

“Không, nhất định là không”.

“Nhưng anh vừa mới nói...”.

“Bảy đứa là quá đủ rồi. Khi đưa Thỏ về nhà chúng ta đã thỏa thuận nó sẽ là đứa con nuôi cuối cùng rồi mà. Anh đã bốn mươi sáu tuổi, Rebecca . Một người đàn ông đã bốn mươi sáu tuổi chẳng bao giờ có một đám con lít nhít vây quanh cả”.

“Nhưng Cherry đã được mười bốn tuổi rồi, anh Zach . Cô bé sẽ không gây ra bất cứ sự phiền toái nào đâu. Mà nếu có thì cũng chẳng đáng kể”.

Zach rên rỉ.

“Có vẻ như thái độ cư xử không được tốt lắm, nhưng nó lại học nhảy lớp. Cuối cùng bố mẹ nuôi nó đã không chịu được nữa và hiện giờ cô bé đang ở trại tạm giam dành cho trẻ em vị thành niên, nhưng nếu chúng ta...”.

“Được rồi”.

“...đồng ý nhận nó”.

“Anh đã nói được rồi mà”.

Rebecca vòng tay qua cổ Zach và hôn lên khắp mặt a. “Ôi, Zach , em cảm ơn anh rất nhiều”.

Rebecca cởi hai khuy đầu chiếc áo sơ mi anh đang mặc, luồn tay vào trong, đặt lên ngực anh .

“Anh là người đàn ông có trái tim lớn nhất mà em từng biết. Em yêu anh , nhiều lắm”.

Tám đứa con cũng chẳng phải là nhiều, Zach nghĩ. Nhưng nhất định đứa bé này sẽ là đứa cuối cùng.

Lần sau anh sẽ không nhượng bộ nữa.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>